

GRATUIT: policierul *Ziua lupului* oferit împreună cu *Flacăra*

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

CONCURS:

**Câștigă
o vacanță
în Corfu**

**„Corneliu Coposu
a murit
de inimă rea“**

**România
s-a împotmolit
în nămolul *Sterling***

**Sexy-buzoianca
& piticul te(c)hnocrat**

**VIAȚA ȘI MOARTEA
UNUI SUPERSTAR**

**MICHAEL
FOREVER**

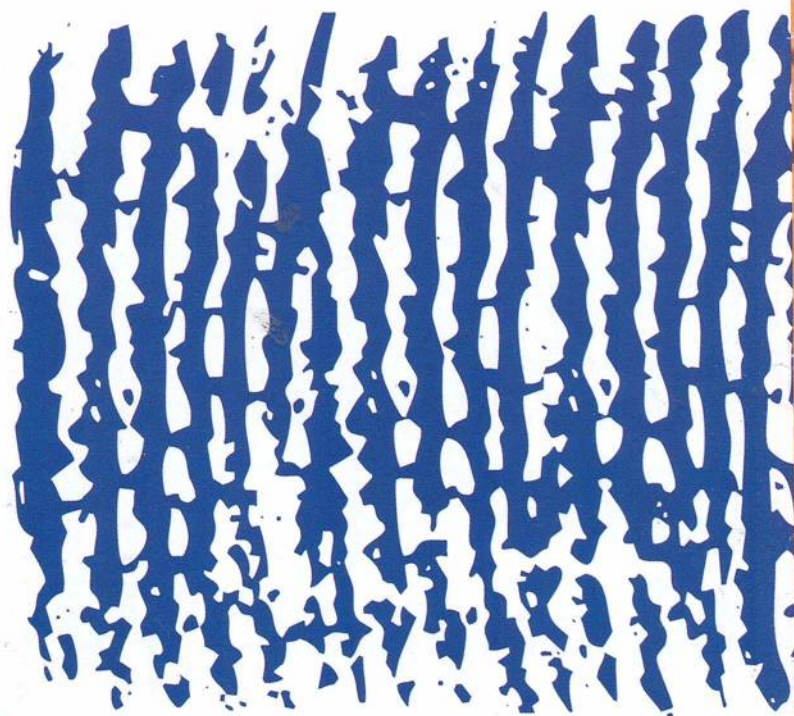

Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

Consumați cu moderație

A full-page photograph of Michael Jackson performing on stage. He is wearing a highly reflective, metallic, multi-colored jacket and matching pants. He is captured in a dynamic pose, with his mouth open as if singing or shouting into a microphone. The background is dark, and the lighting highlights the metallic texture of his outfit.

Chiar dacă muzica i-a adus, de-a lungul timpului, aproximativ 600 de milioane de dolari, Michael Jackson era falimentar, datoriile sale acum, la moarte, fiind evaluate la 500 de milioane de dolari. Cu toate acestea, familia megastarului va rămâne cu ceva bani de pe urma pachetului de acțiuni deținut de M.J. la Sony/ATV Music Publishing, a catalogului Mijac care deține drepturile de autor pentru propriile melodii ale cântărețului și a faimosului domeniu *Neverland*.

MICHAEL JACKSON A MURIT!

Aceasta a fost vestea care, pe 25 iunie, a lovit ca un trăsnet zeci de milioane de fani din lumea întreagă.

Megastarul a decedat la locuința sa din Holmby Hills – Los Angeles, în urma unui stop cardiac. Asupra morții sale planează o serie de suspiciuni printre care și cele privind o supradoză cu *Demerol* – un calmant asemănător morfinei. Surse din anturajul lui Michael au declarat că artistul se îndopa cu medicamente spre a fi în formă pentru seria de 50 de concerte care urmau să aibă loc în această vară.

Moartea lui Michael Jackson a lăsat în urma ei un *thriller*

O viață în agonie și extaz

Stresul, abuzul de medicamente, un cancer pulmonar (după unele surse, după altele o boală genetică pulmonară care ar fi necesitat un transplant de plămâni), un cancer de piele de care suferea de mai mulți ani, vitiligo (boală de depigmentare a pielii), datoriile în valoare de aproximativ 500 de milioane de dolari și multe alte probleme au măcinat viața starului. Michael Jackson anunțase în luna martie a acestui an că turneul maraton, care trebuia să înceapă la Londra pe **O2 Arena**, va fi și ultimul din cariera sa: „Vreau doar să spun că acestea vor fi ultimele mele concerte în Londra. Când spun ultimele, vorbesc serios.” Din păcate, a fost mult prea serios!

Michael lua un cocktail de medicamente alcătuit din: *Xanax* (sedativ), *Vicodin* (analgezic), *Zoloft* (anti-depresiv), *Serotox* (anti-depresiv) și *Soma* (analgezic). Din casa artistului au fost scoși doi saci cu medicamente. Poliția l-a anchetat pe medicul personal al lui Michael, Conrad Robert Murray, care se presupune că i-ar fi administrat injecția cu *Demerol* (deși acesta a negat că i-a dat acest medicament). Murray a încercat să-l resusciteze fără succes pe artist până la sosirea echipei de paramedici. Poliția nu a găsit dovezi ale vinovăției medicului.

Michael Jackson a fost unul dintre cei mai controversați artiști pe care i-a dat lumea modernă. A cunoscut suferința, gloria și decăderea într-o viață scurtă, prea scurtă și mult prea sufocantă. A cântat încă de la vârsta de șase ani alături de patru dintre frații săi în trupa *The Jacksons 5*: Jackie, Jarmaine, Tito și Marlon. Tatăl lor, Joseph „Joe” Walter Jackson, s-a dovedit un om brutal – avea să povestească despre asta, plângându-se, într-un interviu la Oprah Winfrey în 1993 (*Living with Michael Jackson*) – care își snopea în bătaie copiii pentru a

cânta în formația *The Jacksons 5* și a scoate bani de pe urma lor. Fiind cel mai talentat dintre frați, Michael a ajuns rapid cântărețul trupei, fiind descris de cei de la

revista *Rolling Stones* ca un adevărat „fenomen” cu „talent muzical copleșitoare”. În paralel cu munca alături de trupa *The Jacksons 5*, Michael a abordat o carieră solo, începând cu 1971, care i-a adus rapid gloria. Celebritatea sa a crescut în lumea întreagă odată cu succesele înregistrate de albumele *Off the Wall* – 1979, *Thriller* – 1982 (cel mai bine vândut album al său și cel mai bine vândut album al tuturor timpurilor), *Bad* – 1987 sau *Dangerous* – 1992, *Invincible* – 2001. Cine nu a ascultat fascinat *Thriller* – 1982, *Smooth Criminal* 1987, *Dirty Diane* 1987, *Man in the Mirror* – 1987, *Black or White*,

14 540

Dangerous – 1991, *Invincible*, *The Lost Children* – 2001 etc.?

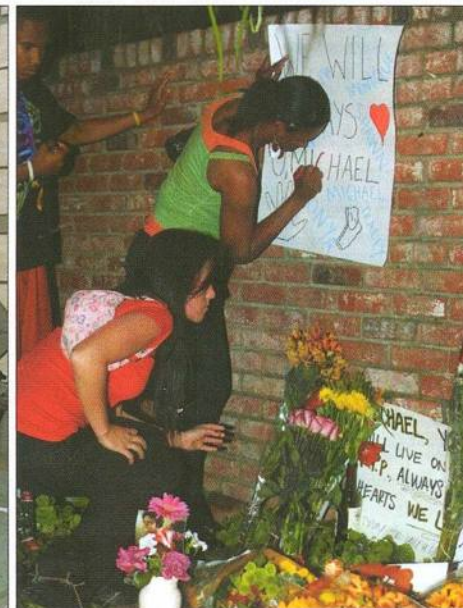
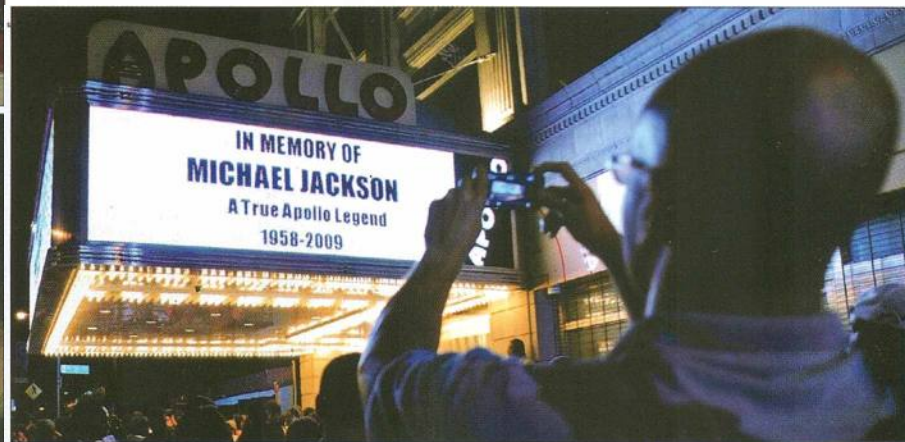
Dincolo de scena muzicală, viața lui Michael Jackson s-a desfășurat furtunos, fiind presărată cu excentricități, două căsătorii făcute în pripă, operații estetice repetate, scandaluri de abuzuri sexuale, faliment, boală și convertire la islam. Da, anul trecut, Michael Jackson – născut într-o familie aparținând cultului *Martorii lui Iehova* – a trecut la islamism, fapt care a determinat până și televiziunea *Al Jazeera* să relateze pe larg despre dispariția megastarului american, pe numele islamic Mikaeel.

Cât privește operațiile sale estetice, trebuie spus că prima operație pe care a făcut-o a fost în 1979. Atunci artistul și-a

fracturat nasul în timp ce repeta pentru un spectacol cu o coregrafie complexă. Operația inițială de rinoplastie nu a fost o reușită, Michael având dificultăți respiratorii, fapt care i-a afectat cariera. Interpretul a fost îndrumat la doctorul Steven Hoefflin, care i-a făcut cea de-a doua rinoplastie. În 1987 a urmat o a treia operație care le-a arătat clar fanilor că Michael Jackson nu mai seamănă a afro-american ci își schimbă fizionomia. Tot atunci artistul a declarat că suferă de *vitiigo*. Anul 1991 a însemnat o altă operație la nas, dar și la bărbie, maxilar, iar fanii descoperă acum un alt Michael, mult prea ciudat față de adevăratul Michael. Doi ani mai târziu, în 1993, pielea artistului capătă tentă roz și începe să aibă probleme cu nasul. În total, cântărețul a suferit șase operații estetice la nas, patru la maxilar, trei la pomeți, iar gurile rele vorbesc și despre un transplant de piele. Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, un băiat în vârstă de 13 ani îl acuză pe starul pop de abuz sexual la ferma sa din *Neverland*. Pentru a spăla rușinea, se căsătorește în pripă, anul următor, cu Lisa Marie Presley – fiica lui Elvis Presley – dar mariajul se termină după doi ani. Nici nu se termină anul și

Michael se căsătorește din nou, cu infirmiera dermatologului său, Deborah Rowe, cu care are doi copii: Prince Michael Jr. și Paris Michael Katherine. În 1999, divorțează și obține custodia copiilor. 2000 a însemnat pentru Michael începutul sfârșitului: pielea sa a început să se dezintegreze, cântărețul a început să semene cu un *Alien* mai degrabă decât cu un om, ceea ce i-a afectat mult cariera muzicală și viața socială. Totuși, în 2002, Michael mai dorește un copil și-l va avea cu o mamă surrogat, copilul se va numi Prince Michael II. În 2003, un alt scandal de molestare sexuală a unui copil zguduie viața lui M.J., tocmai când își lansa albumul *Number Ones*. În 2005, M.J. este achitat de toate acuzațiile, atât cele privind abuzul sexual asupra unui minor cât și cele de încercare de sechestrare și administrare a unei substanțe toxice. Cu cariera distrusă, declarat falimentat în 2006, bolnav, Michael a încercat să stea deoparte în ultimii ani, fiind exemplul tipic de personalitate distrusă de propria-i celebritate. A încercat, anul acesta, să se mai ridice odată din cenușă; nu a reușit, din păcate pentru el și pentru fanii care îi așteptau cu ardoare concertele.

**Moartea lui M.J.
a atras, până la
închiderea ediției,
12 sinucideri
ale fanilor săi**

Michael Jackson — destinul lui Ahile

Un destin tragic și complex

Cosmin Zidureanu
— psiholog și jurnalist:

„De-a lungul istoriei s-a dovedit că geniile nu sunt echilibrate fiindcă oamenii echilibrați de obicei nu ies din comun. Geniul are extrem de multe calități pe o direcție, dar mai puține pe alte direcții. Michael Jackson, al cărui geniu tind să îl asemăn cu cel al lui Mozart, s-a dovedit de asemenea a fi un geniu muzical de la o vârstă foarte fragedă și încă de atunci a intrat în tocătorul *starsystem*-ului. Toată lumea a încercat să facă bani de pe urma lui până și-a dat ultima suflare și chiar după, mai ales după. Ce va deveni moștenirea Michael Jackson? Păi, să mergem la Viena și să intrăm într-o bombonerie și ce vom descoperi? Bomboanele Mozart, ciocolata Mozart...”

Cât privește excentricitățile lui Michael, cele de tipul schimbării culorii pielii, incertitudinea sexuală, învestițiile halucinante făcute de el, toate acestea țin de infantilismul geniului și sentimentul atotputerniciei. Este discuția Luceafăr-Demiurg, de la egal la egal, discuție pe care muritorul de rând nu și-o permite. Dacă vrem să îl punem pe M.J. într-un tipar, atunci trebuie să ne amintim de dilema lui Ahile: viață lungă și nesemnificativă sau o viață glorioasă, dar scurtă. M.J. a fost exact Ahile.”

Printre medicamentele descoperite în casa lui Michael Jackson s-a numărat Propofol, un puternic anesthetic, disponibil doar pentru personalul medical și folosit înainte de intervențiile chirurgicale. Unul dintre efectele majore ale Propofol, în combinație cu analgezice, este provocarea stopului cardiac.

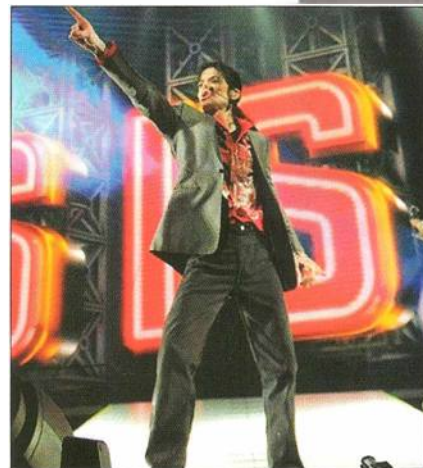
Georgeta Ghinea — psiholog:

„Michael Jackson a fost o persoană labilă emoțional, imatură afectiv până la final. Pe fundalul de imaturitate afectivă a venit celebritatea care, oricum, deformează orice ființă umană. Celebritatea pe un asemenea profil psihologic poate să distrugă mai mult decât pe un profil care se înscrie în limitele normalității. Celebritatea adaugă la fricile pe care le are orice ființă umană multe alte frici și anume: trebuie să fii pe placul tuturor, nu trebuie să dezamăgesc, trebuie să arăt bine, trebuie să fac performanță etc. Și, toate aceste frici, suprapuse pe profilul psihologic de care am amintit mai înainte, au condus la dorința lui exacer-

bată de a se schimba. Intervențiile de chirurgie plastică pe care le-a suferit transmiteau unui ochi avizat că el nu se plăcea pe sine. De vreme ce tot încerc să mă schimb, să adaug ceva, înseamnă că nu mă plac, deci e un conflict interior care la el a fost mai accentuat decât la celelalte staruri. În general, starurile nu-și mai aparțin. Pentru ele imaginea publică reprezintă o mască foarte groasă care îi acoperă, iar eul care reprezintă imaginea exterioară se inflaționează și atunci individualitatea persoanei dispare. Publicul l-a devorat pe M.J., câta vreme publicului i-a plăcut de el l-a adulat, dar apoi l-a distrus. Or, Michael Jackson era instabil, suferea de infantilism — aici e unic M.J., nu-l putem compara cu nimeni — trăia într-o lume magică, lumea copilăriei, pe acest fond a suferit cumplit față de alte staruri. E un destin tragic și foarte complex.

Mai mult, sunt culpabili toți medicii și toți psihologii care au concurat la distrugerea lui fizică. Pentru că, la un moment dat, etica profesională ar fi trebuit să-i oblige să stopeze orice intervenție, pe un asemenea fond psihotic, de psihic instabil, nu ai voie să intervii. Medicii chirurși plasticieni au și ei un cod deontologic pe care trebuie să-l respecte și asemenea persoane care vin și cer asemenea schimbări trebuie refuzate: Omul acesta a fost omorât cu bună știință. Sigur că, el fiind instabil emoțional, cerea operații. Având și bani... aici avem iarăși o discuție: dominația banului, banul care ia mințile, care conduce. Instabilitate emoțională, imaturitate afectivă și, pe fondul acesta, vine celebritatea care oricum deformează și are nevoie să-și construiască o imagine, iar dacă ți-o construiești la modul exacerbat, tu nu mai ești ca ființă. Pierzi, dispari, metaforic vorbind ești doar pentru ceilalți, fiindcă nu vrei să dezamăgești, să arăți într-un fel. Cam asta e drama lui.

Faptul că o planetă întreagă s-a oprit și a discutat zile în șir despre el este ceva minunat. El chiar a reprezentat un nume în

Ultimele fotografii ale lui Michael, făcute de Kevin Mazur la repetițiile pentru turneul de la Londra

muzică, a încântat o grămadă de oameni, cu dansurile sale, a lăsat ceva în urmă, dar cu ce preț? Cu ce preț? Aceasta e întrebarea. Pentru persoanele acestea trebuie să existe consilierii binevoitori, sinceri și corecți. Și în momentele cheie medicii chirurși, psihologii trebuiau să le refuze intervențiile. Aveau această obligație, fiindcă el a fost descompus până la urmă, iar când au vrut să-l reconstruiască nu s-a mai putut face nimic, fiindcă minuni nu există. Cel puțin nu în chirurgia plastică.”

text, **Alice Claudia Gherman**

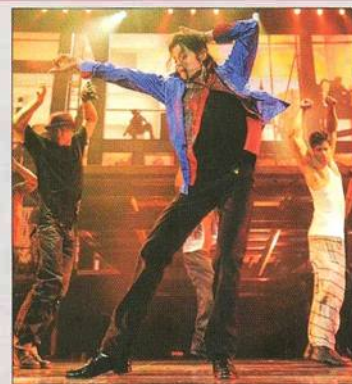
foto, **Agerpres** și **www.tmz.com**

Scandaluri postmortem:

- Prietenii lui M.J. îl acuză pe medicul libanez Tohme R. Tohme că l-a influențat în rău pe artist. Ei vorbesc, de asemenea, despre stresul provocat de turneul pentru care muncea din greu: *This is it*, turneu care trebuia inițial să cuprindă doar zece concerte, dar a aflat că de fapt are de susținut 50 în total. El s-ar fi plâns de oboseală primei sale soții Lisa Marie Presley, menționând că îi este frică să nu sfârșească precum tatăl ei, Elvis Presley.
- Familia Jackson a anunțat că are suspiciuni mari privind moartea lui Michael, așa că a cerut o a doua autopsie. De asemenea, familia neagă vehement existența unui testament al lui M.J. și dorește controlul averii acestuia. Avocatul John Baraca deține, conform *Wall Street Journal*, un proiect de testament redactat de Michael Jackson în 2002, prin care starul își împarte bunurile între mama sa și cei trei copii ai săi și restul unor fundații de caritate, dar nimic tatălui său, Joseph Jackson.
- Momentan, mama lui Michael, Katherine Jackson, a obținut custodia temporară a copiilor megastarului: Prince Michael — 12 ani, Paris — 11 ani și Prince Michael al II-lea (Blanket) —

7 ani. Custodia definitivă va fi stabilită în luna august a.c.

- Debbie Rowe, cea de-a doua soție a lui Michael Jackson, vrea custodia celor doi copii pe care îi are cu artistul, deși, în 2001, ea a renunțat la drepturile sale parentale pentru suma de cinci milioane de euro, informează *daily-mail.co.uk*, citată de *Mediafax*. Pe de altă parte, Debbie Rowe a declarat pentru *News of the World* că, în fapt, și cei doi copii pe care îi avea legal cu Michael — Prince Michael și Paris — nu sunt ai artistului, ci au fost concepuți în eprubetă, ea fiind doar femeia care și-a oferit pântecul pentru a le da viață. Așadar, nici copiii ei nu sunt, iar o cerere de custodie a lor venită din partea lui Debbie înseamnă ea însăși un scandal fără precedent pentru justiția californiană.

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
aprilie 2008 - aprilie 2009

DIRECTOR: Mihail Gălbățanu
mihail.galbathanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR ȘEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro,
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro,
SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Belu, Dumitru (Pus) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin-Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea Sumiya, Călin Henlea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Ioscu, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Mededeu, Horia Pătrușcu, Mircea
Picișan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Lorin Șerban, Raluca Șenciu,
Bazil Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zărojanu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dtp@publicatiilefiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija (SUA),
Eugen Frunză (Canada), Iara Haranaciu (Portugalia), Anda Moculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motoianu (Londra), Iuliza Palanțiu (Paris), Laurențiu Stela (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gely Vlasin (Madrid), Iles Louw (Senegal), Hoon
Joe-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Doo (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Condraț (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înregistrată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare RO1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al:
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiilefiacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pășarin
alexandru.pasarin@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro,

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:

Corina Anghel - corina.anghel@publicatiilefiacara.ro,
ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian
petrut.stoian@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44

Fax: 021.317.91.43 E-mail: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra – România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘARIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEĂ

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Ioana Ionescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiilefiacara.ro

Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție: Nicolae Predescu

Distribuție: (021.317.91.37): Laurențiu Marian Celcan,

Constantin Epure, Ion Mihail, Roșca Viorel

Administrativ: Constantin Balica, Iulian Stancu

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.

Abonamente: Robert Pandelea, abonamente@publicatiilefiacara.ro,
telefon: 021.317.91.37

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
apartine autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC Prezidențiabili

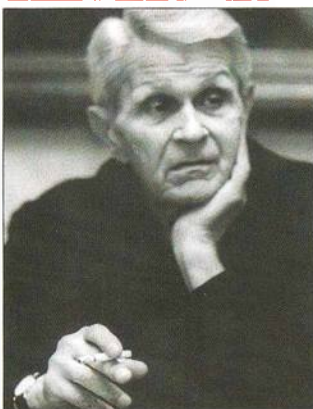

DOSAR

**Despre
cum s-a
împotmolit
România
în nămolul
Sterling**

EXCLUSIVITATE

**„Corneliu
Căpșu
a murit
de inimă
rea”,
susține
dl Mihai Barcan,
fostul secretar
particular al
liderului PNȚCD**

VIP

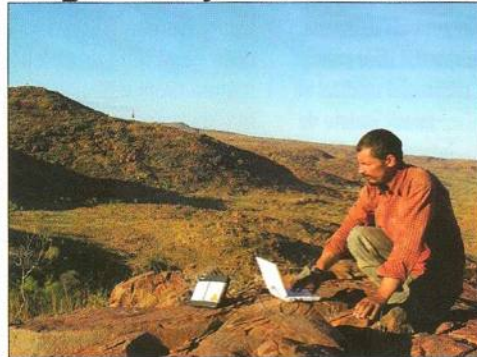
**Corina
Caragea:
„Celebritatea
îți deschide
mai ușor
porți și
inimi”**

INEDIT

Butoaie cu termopane

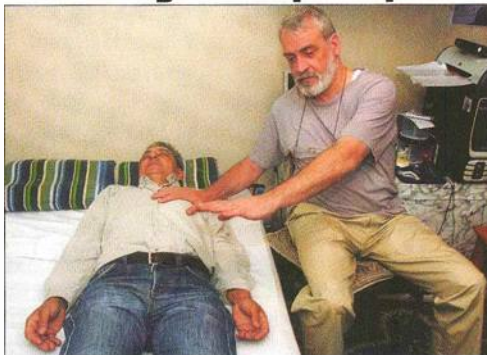

Singur în deșertul australian

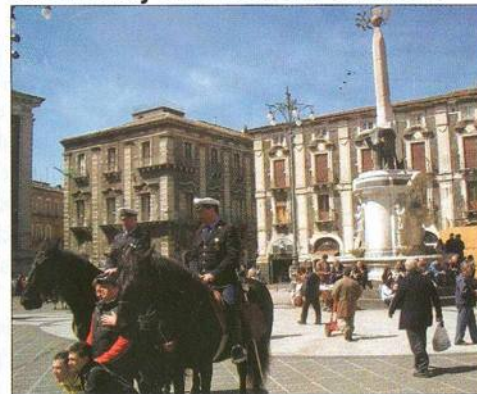
VINDECĂTORI CU HAR

**Dan Anghel:
Lucrarea gândului pe trup**

GLOBE-TROTTER

Sicilienii, ca obiectiv turistic

GLOBE-TROTTER

Limenaria 44

FILM

Gomorra 46

MEDIA

Silviu Lupescu:
„Misiunea unui editor este
să propună permanent autori noi” 48

UNDE IEȘIM

Switch on Old Bucharest! 52

TURISM

Malta, 7.000 de ani de poveste 54

SĂNĂTATE

O zi senină începe cu un somn bun! 57

INTERVIU

LUIS MIGUEL ROCHA:
„Cel mai vechi thriller e Biblia!” 58

STIL DE VIAȚĂ

The Body Shop 66

AUTO

Méganul momentului 72

BRAND TO BRAND

Turnați gheață peste căldura verii! 76

SPORT

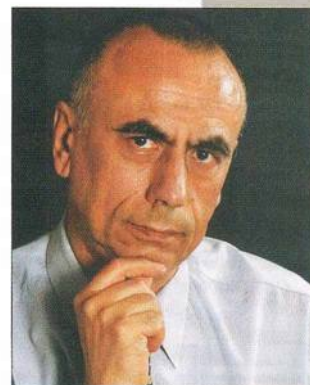
Bărăgănenii
le-au suflat titlul spartanilor 78

Coperta 1:
foto Agerpres

Altceva

O știre a făcut rapid înconjurul planetei:
Vladimir Putin a vizitat un supermarket.

CÂRNAȚI DE IMAGINE

Desigur, nu pentru a-și umple cămara cu de-ale gurii. Alții au grijă ca frigiderul să nu-i rămână niciodată gol. De fapt, premierul a vrut să mai arate, încă o dată, cât de interesat este de soarta concetățenilor săi. Oprindu-se în dreptul unui stand unde se etalau cârnați proaspeți și, probabil, foarte gustoși, „țarul” a rămas împietrit când a văzut cât costă. S-a smuls însă rapid din perplexitate, a scos o hârtie – pregătită din vreme – și i-a trântit verde-n față buimăcitului director al lanțului de magazine care îl însoțea: e prea scump! Marja de profit este de peste 50%! Nenorocitul admonestat, simțind gerul Siberiei în coaste, a promis cu smerenie că va face o reducere semnificativă.

Lui Putin i-a mai reușit încă o lovitură de imagine, arătând cine este adevăratul stăpân și cum ține întreaga suflare la ordin. Evident, la scara întregii economii rusești, nu se va întâmpla nimic deosebit.

Dar nu prestația acestui autocrat mi-a stâmit interesul. Am parcurs însă comentariile celor care au aflat la noi această veste. Foarte mulți au aplaudat o astfel de lecție usturătoare pentru cei care umflă prețurile. Prea puțini au taxat acest comportament abuziv.

Într-o țară în care domnește normalitatea, nici un membru al vreunui guvern nu s-ar răzoi la un șef de magazin. Alții sunt abilitați să acționeze pentru ca să nu se petreacă samavolnicii împotriva consumatorilor.

Nu mi-l pot închipui pe Obama coborând furibund din limuzina sa blindată și luând de guler un proprietar de supermarket. Nici pe Angela Merkel – care, totuși, e și gospodină – nu mi-o pot imagina vociferând printre standuri cu fleici și borcane cu castraveci. Nici chiar Sarkozy nu s-ar preta la grimase amenințătoare în fața unor patiseri francezi siderați. Doar la noi și în alte câteva părți ale lumii, mulțimea încă mai visează la intervenția providențială a „tătucului”, capabil să le rezolve pe toate. Prin urmare, nu m-ar mira ca, urmând exemplul luminos de la Moscova, și purtat de valul voinței populare, să-l vedem pe Emil Boc descinzând frenetic la Billa, Selgros sau Carrefour și, ca un mag binevoitor, lipind pe produse etichete cu prețurile drastic reduse. Bineînțeles, dacă nu cumva șeful lui va păstra pentru el însuși o astfel de entuziasmantă ieșire în public.

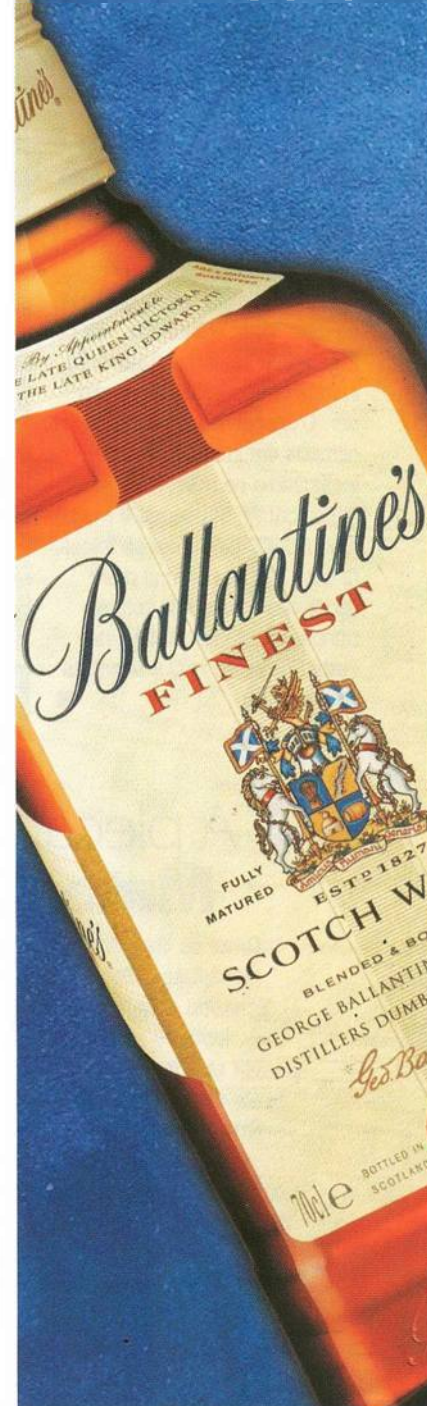
Serge Brion

În numărul viitor:

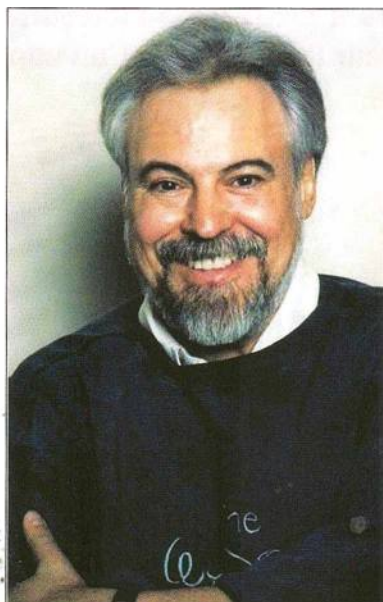
- LONDON SEX CARDS
- EXORCIZĂRILE FOLCLORICE
- ROLLER COASTER,
de Claudia Golea
- LEONCE ȘI LENA,
cronică de Lorena Lupu
- PLACEBO

LEAVE
AN
IMPRESSION

Mickey Mouse fără glas

Wayne Allwine, actorul american care a fost vocea lui Mickey Mouse timp de 32 de ani, a murit la numai 62 de ani. A început să lucreze la *Walt Disney Co* din 1966 și a devenit vocea faimosului personaj în 1977, succedându-i în această „funcție” lui Jim McDonald, precedat la rândul său de... Walt Disney însuși. Primele cuvinte ale lui Mickey au fost „Hot dog!”, în *The Karnival Kid*, 1929. Soția lui Allwine, Russi Taylor, era – oarecum logic – vocea lui Minnie Mouse, iubita lui Mickey. Acesta din urmă a suferit schimbări subtile de-a lungul timpului: în 1939 a primit un alt contur, dar și alte culori; în anii următori i-a dispărut, apoi i-a reapărut coada, aceeași soartă având-o pantalonii și... sprâncenele.

Cercul încrederii

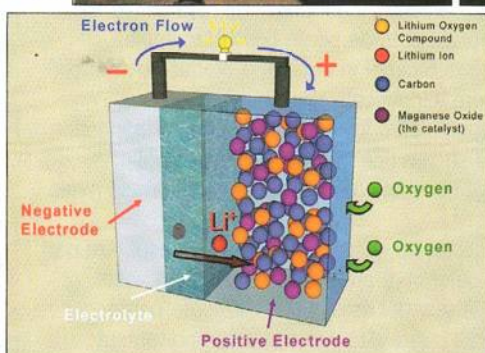
Într-un mesaj fără precedent, la Cairo, președintele american Barack Obama a declarat că trebuie rupt „cercul neîncrederii și al discordiei” cu lumea musulmană: „Atâta timp cât relațiile vor fi definite de diferențele dintre noi, vom da putere celor care seamănă ura, și nu pacea (...). Am venit aici să caut un nou start între Statele Unite și musulmanii din întreaga lume, (...) un început bazat pe adevărul că America și Islamul

nu se exclud”. El a mai precizat că legătura dintre SUA și Israel este „de neclintit”, dar colonizarea israeliană trebuie să înceteze. Iar „situația în care se află poporul palestinian este intolerabilă, dar ei trebuie să renunțe la violență”.

Curentul din aer

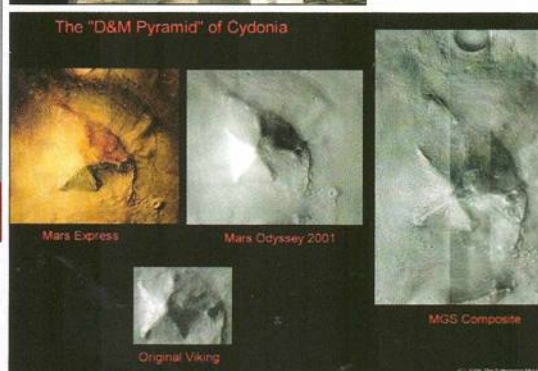
Faceți cunoștință cu *STAIR* (St. Andrews Air), prima baterie electrică alimentată cu... aer! Ea va deschide drumul către noile generații de mașini electrice, laptopuri și mobile. Inițial, bateria este încărcată normal, dar pe măsură ce se consumă energia, instalația absoarbe oxigen din aer. Oxigenul reacționează cu un compus din interiorul bateriei, încărcând-o pe măsură ce se descarcă! Pe deasupra, e mult mai ușoară, iar durata de folosire este de zece ori mai mare decât cea a bateriilor actuale. Conducătorul proiectului este Peter Bruce, de la *Universitatea St. Andrews*.

Un prinț adevărat

Legăturile dintre România și Prințul Charles, viitorul rege al Marii Britanii, sunt departe de a fi o atracție spre exotismul mioritic. Recent, Prințul a inaugurat la Saschiz, lângă Sighișoara, un centru de procesare a mierii. Cunoscut pentru implicarea sa în problemele de mediu și în cele privind conservarea patrimoniului cultural din Transilvania, el a declarat că „ar fi o tragedie de proporții nebănuite dacă un astfel de sistem, unic prin

biodiversitate, s-ar pierde chiar în momentul în care lumea începe să-și dea seama de însemnătatea acestor ecosisteme”. Mai rămâne să ne dăm și noi seama.

A plecat dintre noi Matei Călinescu

Omul de litere Matei Călinescu a încetat din viață în localitatea Bloomington, Statele Unite ale Americii. Scriitorul abia împlinise 75 de ani și de ceva timp se lupta cu un necruțător cancer. Matei Călinescu a părăsit țara în 1973, cu o bursă *Fulbright* și s-a stabilit în SUA, devenind profesor de literatură comparată la Indiana University din Bloomington, Indiana, SUA. După 1989 profesorul a publicat din nou în revistele din țara natală: *România literară*, *Apostrof* și 22. Dintre cărțile scrise de Matei Călinescu apărute și la noi amintim: *Un fel de jurnal* (Iași, Polirom, 2005), *Tu: Elegii și invenții* (Iași, Polirom, 2004), *Portretul lui M* (Iași, Polirom, 2003) – un roman în amintirea fiului său mort la doar 26 de ani, *Conceptul modern de poezie: de la romantism la avangardă* (Paralela 45, Pitești, 2002) etc.

A fost sau n-a fost?

Ken Johnston, fost manager al *Data and Photo Control*, din cadrul laboratorului NASA, în timpul programului lunar Apollo, a publicat cartea *Dark Mission: The Secret History of NASA*, scrisă în colaborare cu cercetătorul științific Richard C. Hoagland. Conform astronautului, au fost identificate pe Lună vechi ruine de origine artificială și o tehnologie, necunoscută anterior, pentru controlul gravitației în momentul aselenizării. Astronauții ar fi făcut fotografii ale obiectelor pe care le-au găsit, dar NASA a ordonat să fie distruse. Johnston a păstrat 40 de ani câteva copii, care se adaugă formațiunilor misterioase descoperite pe Marte (foto).

IN AN ABSOLUT WORLD

EVERY NIGHT IS A MASQUERADE

PRODUCT OF SWEDEN. DISTILLED FROM GRAIN. ABSOLUT, ABSOLUT COUNTRY OF SWEDEN VODKA & LOGO, ABSOLUT BOTTLE DESIGN AND TRADEMARKS OWNED BY V&S VIN & SPRIT AB (PUBL). ©2008 V&S VIN & SPRIT AB (PUBL). WWW.ABSOLUT.COM. ENJOY WITH ABSOLUT RESPONSIBILITY.

It's time to bring some glamour to the party. Dress up with the holiday gift pack from ABSOLUT, available at selected bars and retailers.

PREZIDENȚIABILII

Cine poate aspira la președinție? Și, dintre aceștia, cine poate chiar să-și afirme candidatura? Iată lista. E îndeajuns să vă uitați. Puteți adăuga, în gând sau pe hârtie (și să ne scrieți chiar) un alt nume, pe care îl considerați a fi lipsind – sau adecvat cu tema. Vom mai reveni, aproape în fiecare număr, căci aceasta e nicovala următorului semestru politic. Și se va înfierbânta, se va înfierbânta din ce în ce mai tare.

Începem din acest număr, o trecere în revistă a scenariilor posibile, care s-ar putea concretiza în următorul semestru politic, toate legate de spectrul alegerilor prezidențiale

TRAIAN BĂSESCU. Rămâne Jupiterius-ul (tonans?) al nostru, nene. Ca el, mai rar. Plânge, deopotrivă, cu armata (generații) – și cu Stolo. Bea cu Becali. Plânge și bea cu oricine, oricând, cum poate, dansează cu oricine, e sufletul petrecerilor & miezul întâlnirilor de taină. Poate face orice. Se erodează fără să se erodeze. Este un politician autentic, chiar dacă bun sau rău, poate fi un „dur”, cum poate fi și un „icon” care mesmerizează/păcălește mulțimile. Dovadă că mulțimile ascultă. A ajuns brand politic, dar a greșit fundamental încercând să-și facă și familia brand politic. Și aici e un câmp de speculat pentru adversarii săi.

MIRCEA GEOANĂ. Prostănacul va mai urca o treaptă. Până la prezidențiabil, prostuțul de el. În fața lui Bănescu nu este cotate cu foarte multe șanse. Lumea își amintește, oricum, marile cugetări despre banii care se vor oferi, colaci în coadă, celor care se întorc din străinătățile pă unde lucrează. Candidatura la președinție e o piatră de încercare. O muchie cu două tăișuri. Șansele de a reuși sunt mici. Foarte mari șanse de a se face de răs.

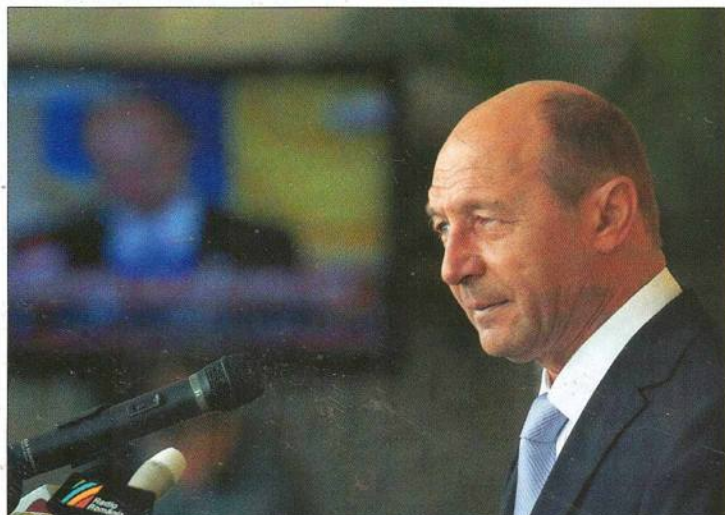
Iar dacă pierde alegerile prezidențiale, ceea ce e de așteptat, capul său se va rostogoli mai rău ca al lui Adrian Năstase. Geoană își joacă ultima carte politică.

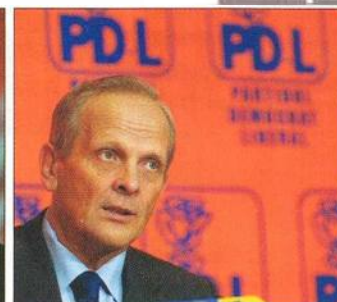
CRIN ANTONESCU. Este, cu adevărat, crinul cu miresme tari al politicii românești. Uscat, curat. Dar, parcă, tocmai asta-i culmea, prea uscat și prea curat. De i s-ar putea zice chiar PREACURATU'. Aici se pot face marile dezvăluiri. Despre el putem afla cele mai multe. Și asta pentru că știm mai nimic. Aici se pot face, în caz de turul doi, săpături intransigente și adânci, neașteptate. Nu știm nici dacă are puteri de repliere neașteptate, absolut necesare unui candidat la președinție. Nu e îndeajuns să fii alesul unui partid important/istoric ca să ai șanse de reușită la prezidențiale.

SORIN OPRESCU. Oprescu la prima și coboriu la prima, căci nehotărâtiu tare mai iaște. Sau diplomat. Când spune că nu va *catinda*, când se zvonește, iar, prin târg, că ar fi o soluție, poate singura, capabilă să-l contracareze pe celălalt *catindat* de marcă, Bănescu. Este soluția eternă, imprevizibilă, care nu pare a fi soluție. Singurul

capabil să îl învingă pe căpitanul Bănescu, chiar dacă nu o va face. Sigur că trebuie, mai întâi, să facă (și) ceva pentru București. Dar e un politician pur-sânge, printre puținii pe care îi avem. Și are și alunecarea înșelătoare a păstrăvului: chiar dacă nu face prea mare lucru pentru Capitală, e un personaj haios, iar lumea o să-l voteze, așa, pentru că dă bine să fii *fan* Oprescu: omul are umor, știe să facă, uneori, caragată, poate să fie și serios, e pontos, mucalit și inteligent. Mai are o calitate, de căpătâi la Traian Bănescu: este *spontan*! Contează enorm, în înfruntările *unu la unu*!

RADU DUDA. Este copacul arborelui regal și genealogic al monarhiei românești. Este cea mai interesantă dintre perspective. Sigur, unii aduc aici în discuțiune modelul bulgar, dar nu cred că se pune. Nu e aceeași găscă în aceeași traistă. Simeon a fost, el însuși, prim-ministru. Pe când prințul Radu Duda catindează la o altă categorie (& alegorie!), cea a „prezidențialelor”. Totuși, Duda se bate la categoria „numărul unu în stat”. Similitudinile bulgaro-române nu

Şase luni de-acum înainte aceste personaje ne vor „teroriza” ştirile. Şi somnul. De evoluţia lor depinde viitorul nostru şi, deopotrivă, progresul României.

cadrează. Un „excentric” în cursa pentru preşedinţia României. De fapt, el s-a înscris în cursă pentru a căpăta popularitate, charismă. Pe care să şi-o crească, să o cultive. Chiar dacă n-are şanse acum, pariez că el, Radu Duda, se gândeşte... întens la un post, să zicem, de... ministru de Externe?!

CINE AR MAI PUTEA FI/AR MAI FI PUTUT FI (ŞI NU SĂ BAGĂ. SAU/ŞI NU MAI POATE):

CĂLIN POPESCU TĂRICEANU.

După cât a amuşinat cât petrol & nămol e pân Marea Neagră, Călinul, dragul de el, s-a tot apărat pă la televizoare. Că el n-a avut habar despre ce hram mănâncă agenţia guvernamentală a resurselor. S-a dus, numa' n şlapi şi-n bermude, pân niscaiva insule. Să se destindă. Pentru că era comprimat. S-a destins. Atât de tare încât a început să nu prea mai conteze nici în Partidul Naţional Liberal. Evident că s-a erodat cât a fost la guvernare. Dar este inadmisibil ca un fost prim-ministru al chiar guvernului anterior să n-aibă nici un cuvânt de spus în Campania electorală care urmează. Să te duci, aşa, la fund, imediat după ce ai trăit gloria de a fi unul dintre primii oameni ai statului şi, he-hei, nu-i lucru puţin, ŞEFUL EXECUTIVULUI, este chiar inacceptabil politic.

EMIL BOC. Mic la stat, mare la sfat. Ca Ştefan cel Mare, dar ca unu' care a greşit oraşu': nu Suceava, ci Clujul. Dat fiind că unii bănuiesc că, de

fapt, el nu există, ci-i tocmai o păpuşă cu arc, acţionată de sub pulpanele man-tiei (era să zic sutanei) cu volănaşe a lu' nea Trăienică, nu ştim perfect sigur dacă o păpuşă cu arc poate să îndrăznească să se înscrie în vreo cursă. Nici măcar de şoareci. Darămite cea prezidenţială? În plus, o cursă e o cursă: poţi să fii prins în capcană, aşa cum, de pildă, s-a trezit anul trecut Vasile Blaga la alegerile pentru primăria Capitalei, şi nu i-a prea fost moale. Chiar dacă e, actualmente, şeful Guvernului, din nefericire pentru el, Emil Boc are parte de o imagine mai proastă. Sau considerabil mai proastă pentru un om care, de bine sau de rău, este, totuşi, premier. Cauza acestei imagini: subordonarea fără crâcnire, aproape servilă, faţă de şeful statului. Brandul Boc are nevoie de un şoc electric: cel al emancipării!

ADRIAN NĂSTASE. Şi Adi s-ar băga, da' nu prea-l lasă mătuşa. Şi-l cam strâng termopanele. Aşa, pă la umeri. Dă culturist. Băiat cultivat, deh. Dar cu succes la intelectuali. Şi la baroni locali. I s-a reproşat, ades, o anume lăcomie. Existenţială. Deşi, după înfrângerea în faţa lui Băsescu de acum patru ani, este preferabil să aştepte alt candidat cu care să se războiască. În alt context, Adrian Năstase ar putea fi scos de la naftalină. În luptă cu un Vasile Blaga sau Emil Boc, Năstase are o şansă. Nu e chiar lipsit de notorietate. Are notorietate, dar nu (prea) are popularitate.

MARIEAN VANGHELIE. Gurile rele (căci aşa e gura lumii!) pretind că MR. GOAGĂL al politicii româneşti se antrenează, pă tuşe, pentru alegerile viitoare. La astea e, încă, neîncălzit. Şi nepregătit. Da' ar vrea. Da' s-ar cam cere. Şi lui nici nu i-ar păsa că ar fi nepregătit. Ce e aia nepregătit, când e vorba de bătălii politice? Pare, aşa, cam cioplit cu securea lui Dostoievski, dintr-un personaj. Dar are o mare calitate politică: tenacitatea. Pentru mine, el este BULDOZERUL politicii româneşti: nu îl dă afară din casă fineţea, dar are pasul greu, de elefant – şi, la fel, pielea. Bine tăbăcită. Este un om cu care poţi să faci o alianţă. N-are îndeajuns de multă imaginaţie ca să te trădeze.

STOLO. E veşnicul „nu mă bag, nene”. Şi nici nu ştiu „dacă m-aş băga”. Dacă ar trebui să mă bag. Ori n-ar trebui să mă. Nu mai ştie nimeni nimic. Este un prim-ministru care a stagnat la acea treaptă, devenind, de mai multe ori, prim-ministru de rezervă, dar niciodată adjudecat. Nu poţi să ai nici o încredere într-o asemenea „umbră” politică. Poate fi doar o roată de rezervă. Şi nici aia. Are, însă, o notorietate apreciabilă, care poate fi folosită, într-un fel sau altul. Şi, poate, are şi o oarecare mică popularitate, lipsită, însă, total de charismă. Prost stă şi la capitolul presă. Slabe şanse să mai conteze în actuala campanie prezidenţială.

SEXY-BUZOIANCA & PITICUL TECHNO

**Câtă lume știe
că una dintre
nuriile Elene
care domină,
astăzi, viața politică
românească, s-a
născut la Buzău?**

Se apropie vremea prezidențiabililor. Dar nu trebuie să uităm de ale noastre, ce se mai întâmplă pe scena politică și în societatea românească. Și se întâmplă. Se mai pune de-un scandal. Se mai înjură lumea. Să aruncăm un spot pe (i)realitatea imediată.

GRIPA BOVINĂ. Da, la noi, pericolul cel mai mare nu mi se pare GRIPA PORCINĂ. Nici OVINĂ (vă rog, nu am făcut nici o aluzie la clanul Becali). La noi, adevărata primejdie este, în politică, mai

cu seamă, GRIPA BOVINĂ. Asta e cea mai tare. E cel mai cumplit flagel. Face ravagii. Vezi tot felul de declarații mirololante. Tot felul de declarații, care de care mai neghioabe. Sunt, la noi, politicienii care confundă motoarele de căutare cu căutarea de motoare. Vezi tot felul de oameni nepregătiți care au ajuns în fruntea bucatelor. Și care fac gafe în serie. Oameni care au ajuns în poziții ministeriale sau (imediat) subministeriale, deși este vădit că și funcția de director (oarecare) într-o instituție ar fi fost o tichie cu mult prea mare pentru capul lor.

SEXY-BUZOIANCA & PITICUL PORNO. Nu știu dacă (voi, adică dumneavoastră) ați mai văzut filmul ăsta, dar eu, când mă gândesc la guvernul României, mi se pare că urmăresc pelicula tabloidică de mare succes cu titlul SEXY-BUZOIANCA & PITICUL (PORNO?, nu, nu, aici e o greșeală, mai degrabă TECHNO!)-CRAT. Mi se pare că tot ceea ce văd în societate se transmite, în egală măsură, și pe scena politică. Mi se pare că, dacă presa e tabloidă, păi politica noastră cum o fi? La vremuri-tabloide,

politică-tabloid. La caterincă mediatică, păi, nu: caterincă politică. La caragață socială de cartier, a zarzavagitelor, coresponde caragață la vârf. Modelul Bohr: universuri în universuri. Matrioști în alte matrioște. Să râzi de deciziile politice e mult mai amar, însă, decât să râzi de piticul porno. Sau, bunăoară, de ministrul Turismului...

RIDZI-STORY. Am fost primii, vedeți, care au scris despre „tainele“ Monicăi Iacob Ridzi, încă de acum mai bine de o lună și ceva. Dar alții au săpat cu mai mare viteză (de cotidian!) și au descoperit și alte taine, poate mai bine ascunse. Scandalul din minister, oamenii care o somează să plece, personalități, sportivi, toate au amplificat epopeea până la iminența unei plecări a doamnei ministru. Mă bucură faptul că și Cornel Nistorescu a găsit aceeași rimă, care a și devenit titlu de articol, așa cum noi am titrat la sfârșit de aprilie: într-adevăr, pentru madam Monica Iacob, *riti-piti-i jocul minții!* Bine, bine, dar care minte, o să întrebați... Iar aici, oricum, e greu de dat vreun răspuns, așa cum e greu de răspuns, în genere, la întrebările clasei politice românești, fie ele și retorice...

Text: **Mihail Gălățanu**

Foto: **Agerpres și Mediafax**

a i n e v o i e d e e n e r g i e

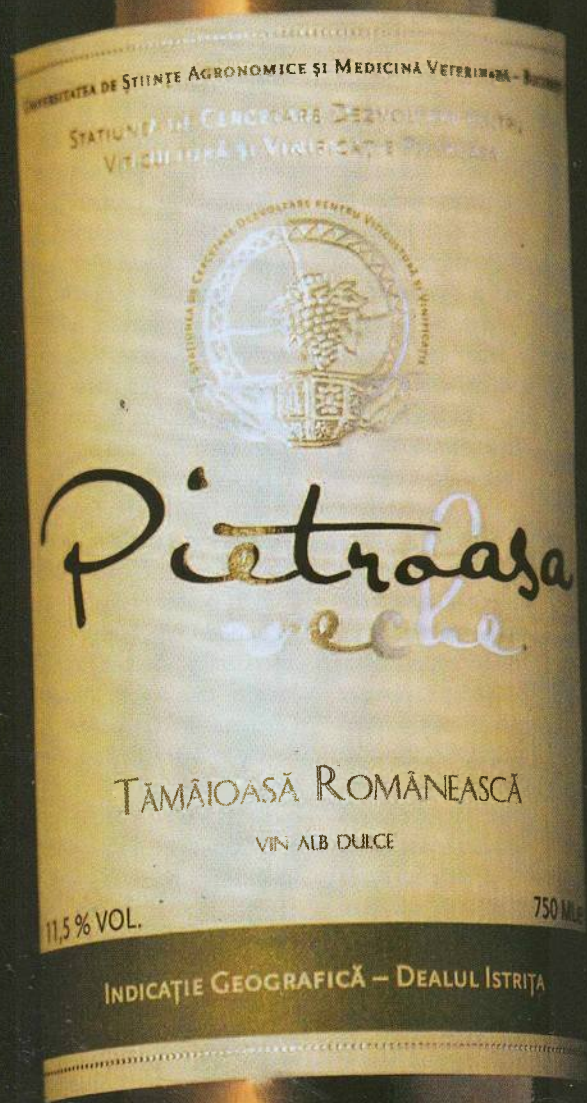
- ☒ multivitamine
- ☒ minerale
- ☒ extract de ginseng

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele – 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

Despre cum s-a împotmolit

În urma unui proces care a ținut națiunea cu sufletul la gură, România a câștigat la Curtea Internațională de la Haga drepturi extinse asupra platoului continental al Mării Negre. Bucurie națională, aplauze politice, confetti și pupături în Piața Constituției! S-au ciocnit cupe de șampanie televizate, iar președintele Traian Băsescu a împărțit onoruri. În buna tradiție românească, euforia a ținut doar o zi și jumătate. Înainte să înțelegem bine care sunt avantajele deciziei de la Haga, exuberanța succesului ne-a fost aruncată în aer de culisele unei afaceri care a răbufnit odată cu hotărârea instanței internaționale. România a aflat stupefiată că rezervele de petrol și gaze naturale din subsolul Mării Negre erau deja date, cu mult timp înainte ca Haga să se pronunțe! Statul român nu avea de câștigat decât niște amărâte de redevențe, marele pot intrând în buzunarele unei companii canadiene.

Există un război crâncen între marile firme specializate pe exploatarea hidrocarburilor. Mai ales între Rompetrol și Petrom, dar și între Rompetrol și Romgaz. Și înainte și după decizia de la Haga, Rompetrol avea un punct slab – Marea Neagră. În teritoriile respective Petrom face legea, așa că unica soluție pentru Rompetrol a fost susținerea intereselor Sterling. Există voci care spun că Sterling este doar un paravan în spatele căruia operează Rompetrol și că scandalul declanșat în februarie a fost de fapt consecința faptului că cei interesați au înțeles că Sterling se numește de fapt Rompetrol. De aici și „teoria conspirației” despre care a vorbit Patriciu. Așa se explică faptul că Sterling Resources, în momentul în care s-a pus problema ca Romgaz să intre – susținut de statul român – în afacerea explorărilor-exploatărilor din Marea Neagră, a solicitat imediat ca Romgaz să-i plătească despăgubiri. Oficiali de la Sterling au spus că, dacă Romgaz vrea să intre în afacere, trebuie să plătească o cotă parte din cele 55 de milioane de dolari investite de firma canadiană în explorări. Imediat orice pretenții ale Romgaz au încetat.

În vara lui 1990, Guvernul, printr-o Hotărâre semnată de premierul Petre Roman, acorda companiei de stat *Rompetrol SA* dreptul de exploatare asupra zăcămintelor (petrolifere și gaze naturale) din Marea Neagră. La momentul respectiv decizia a fost luată pe baza unor studii efectuate pe vremea lui Ceaușescu, studii care vorbeau despre existența unor importante depozite de hidrocarburi în subsolul Mării Negre. La mijlocul lui 1992, premierul Theodor Stolojan a aprobat cedarea drepturilor de explorare către un consorțiu format din *Enterprise Oil* și *Canadian Oxy* (*Canadian Occidental Petroleum*). Acordul a fost preluat ulterior de firma *Paladin*, iar autoritățile române au fost notificate și au acceptat preluarea. În 1993 are loc privatizarea *Rompetrol* prin metoda MEBO. Tot atunci se înființează și Agenția Națională pentru Resurse Minerale (ANRM), care preia de la *Rompetrol* aflată în curs de privatizare, gestionarea contractelor cu investitorii străini *Enterprise Oil* și *Canadian Occidental Petroleum*. Președinte al ANRM este numit, prin ordin al primului-ministru Theodor Stolojan, Doru Laurian Bădulescu. Primul administrator al sucursalei bucureștene al *Canadian Occidental Petroleum* este avocatul Petru Buzescu. Avocatul Buzescu este cel care a negociat, în primăvara lui 1993, cu Guvernul condus de Nicolae Văcăroiu, acordurile de transfer ale unor terenuri petrolifere ale *Rompetrol* în Libia, în proprietatea Companiei *Repsol Exploración* din Spania – contract care a fost una din marile afaceri proaste ale României de după 1989. În 1996, Doru Laurian Bădulescu negociază în Libia din partea statului român creanța *Rompetrol* și deschide drumul lui Dinu Patriciu pentru preluarea *Rompetrol*, care are loc în 1998. Consilierul și avocatul lui Patriciu a fost Cătălin Predoiu, actualul ministru al Justiției, care a fost ministrul Justiției și în Cabinetul Tăriceanu. Doru Laurian Bădulescu devine în 2000 acționar la *Rompetrol* – după ce până în 1989 a fost un simplu angajat al societății. În 2002, Bădulescu devine președinte al Oficiului de Privatizare din Ministerul Industriei și negociază privatizarea *Petrom* și *Electrică*. În 2007 *Sterling Resources* preia de la *Paladin* dreptul de explorare a zăcămintelor din Marea Neagră, iar Guvernul Tăriceanu modifică, în vara lui 2007, prin ordonanță de urgență, Legea petrolului, permițând transformarea unui acord inițial de exploatare într-unul de explorare și concesiune. Avocatul companiei *Sterling* a fost Petru Buzescu (care a reprezentat firma *Sterling* și în preluarea în concesiune a unor terenuri cu zăcămine minerale

România în nămolul *Sterling*

**O cronologie
necesară**

**Conflictul
de interes
— un fleac**

**Patriciu, nămolul
și canadienii**

**De la reziliere,
la soluții amiabile**

**Calm, eficient,
Sterling
își vede
de treabă**

**„Prospecțiuni”
DINCOT**

**Secrete
adiționale**

în Bazinul Olteniei și care a fost avocat pentru toate companiile străine implicate în decursul timpului în proiectul de explorare și exploatare a resurselor din Marea Neagră). În noiembrie 2008 Călin Popescu Tăriceanu aprobă un act adițional la contractul inițial de explorare încheiat de *Rompotrol* în 1992, act care dă dreptul companiei *Sterling Resources* să exploateze zăcămintele de gaze naturale, dacă România primește o decizie favorabilă la Haga, în procesul cu Ucraina. Premierul Emil Boc îl numește, ca secretar de stat la Ministerul Mediului, în ianuarie 2009, pe nimeni altul decât Doru Laurian Bădulescu.

Sterling Resources și *Rompotrol* au avut și au afaceri împreună, oficial, din 2005. Mai mult, după ce combinația pentru România a fost făcută publică, cel mai vehement apărător al intereselor *Sterling Resources* a fost Dinu Patriciu. Totodată, acesta a minimalizat în repetate rânduri valoarea estimată a depozitelor de hidrocarburi și gaze naturale din Marea Neagră. Deloc întâmplător, Nicolae Vidu, membru al consiliului de administrație al *Rompotrol Well Services*, a fost în paralel și administrator al reprezentanței în București al *Sterling Resources*. Angajarea lui Vidu la *Rompotrol* a fost decisă de Dinu Patriciu. Omul de afaceri a afirmat că a văzut CV-ul lui Vidu, dar că totuși l-a ales pentru că a considerat că nu se poate pune problema conflictului de interes, în condițiile în care afacerile dintre cele două firme reprezentau doar 1% pentru *Rompotrol*. „Știam că Vidu se află în conflict de interes, dar era o chestiune nesemnificativă”, afirma Patriciu. Vidu lucra pentru cele două firme concomitent ca director adjunct la *Sterling Resources* din 1997, și la *Rompotrol* din 1999. Ca să iasă din atenția presei, Vidu a demisionat de la *Rompotrol*. „Nicolae Vidu a decis să demisioneze pentru că nu dorește în nici un fel ca *Rompotrol* să fie implicat în scandal. Vidu este

un expert cunoscut. Dinu Patriciu și *Rompotrol* nu au vreo legătură cu *Sterling*, în afara unor contracte comerciale, iar pentru moment nu suntem interesați de preluarea unor perimetre din Marea Neagră”, preciza Sorin Blaga, vicepreședinte de marketing și comunicare din *Rompotrol*. Dincolo de aceste aspecte, Patriciu a pledat cauza celor de la *Sterling Resources* de câte ori a avut ocazia, și a devenit mult mai activ din momentul în care s-a pus problema teoretică a rezilierii contractului cu *Sterling Resources*. „Rezilierea contractului ar fi o mare greșeală. Rezervele cunoscute în subsolul Mării Negre au o pondere extrem de mică în consumul României, cel mult 3% din consumul pe următorii zece ani, iar pe lângă asta, rezilierea contractului ar fi un semnal foarte prost dat investitorilor, acela că este posibil ca într-o țară democratică și cu economie de piață, contracte cu o vechime de mai bine de zece ani pot fi reziliate din motive politice”, susținea Patriciu la puțin timp după izbucnirea scandalului. Câteva zile mai târziu, când detaliile colaborării dintre *Rompotrol* și *Sterling Resources* au fost descoperite de presă, Patriciu comenta: „Asistăm la o manipulare politică, o adevărată teorie a conspirației care discreditează activitatea mea și a angajaților *Rompotrol*. Nu avem nici o legătură cu perimetrele aflate în discuție. Foarte mulți comentează despre rezervele din Marea Neagră, dar puțini iau în considerare părerea specialiștilor, care spun că cifrele privind potențialul platformei continentale sunt exagerate, în timp ce costurile de explorare și exploatare foarte mari”. Seria declarațiilor a continuat: „Ne aflăm în fața unei diversiuni. Ni s-au vândut iluzii, că acolo ar fi gaze și țiței. După decizia de la Haga ne-am bucurat, apoi ni s-au vândut iluzii despre resurse, apoi au apărut acuzațiile. Se uită faptul că cea mai mare parte a concesiunilor o are *Petrom*, cu 4.000 kilometri pătrați”, afirmă Patriciu. Acesta a minimalizat valoarea prognozată a resurse-

lor. În opinia petrolistului Patriciu, care nu a precizat niciodată pe ce informații se bazează atunci când face aceste estimări, rezervele de petrol din perimetrele subsolului Mării Negre sunt de 5–10 milioane de tone, iar cele de gaze de 10 miliarde metri cubi, și că valoarea acestora este de zeci de milioane de dolari, în condițiile în care pentru exploatare ar fi nevoie de 450 milioane de dolari. „În acest context nu este o greșeală faptul că Guvernul Tăriceanu a acordat dreptul de explorare a perimetrelor din Marea Neagră companiei *Sterling*, pentru că *Sterling* a făcut o afacere proastă, nu România”. Unul dintre semnatarii contractelor adiționale între Guvernul Tăriceanu și *Sterling Resources* a fost Dorin Marian.

Există un amănunt despre care Dinu Patriciu nu a făcut comentarii în cazul afacerii *Sterling* – și anume faptul că este foarte interesat să investească bani în explorarea și exploatarea resurselor regenerabile.

Prin modificările de legislație în domeniul petrolier, dar și ca urmare a modului în care au fost împărțite terenurile în teritoriile continentale ale Mării Negre care au fost date României prin decizia de la Haga, beneficiile pentru *Rompotrol* privesc alte resurse decât petrolul și gazele. Președintele ANRM, Gelu Mărăcineanu, a declarat că există un interes deosebit pentru resursele neconvenționale, despre care în urma scandalului *Sterling Resources* aproape că nu s-a vorbit. „Este o chestiune de viitor; dar acest gen de explorări nu le poate face decât o companie cu potențial financiar foarte mare, cum ar fi *Rompotrol*”, a spus Mărăcineanu. Firma care a obținut, în iulie 2008, concesiunea pentru resursele neconvenționale de la Agenția Națională pentru Resurse Minerale, este *Marine Resources Exploration International SRL*, care a fost înființată în mai 2008 și are drept acționar majoritar firma olandeză *Marine Resources Exploration International BV*, controlată de... Dinu Patriciu. Licența pentru explorarea nămolului și a altor resurse neconvenționale a fost semnată de fostul președinte al ANRM, Bogdan Găbudeanu. Licența a fost atribuită prin licitație publică, firma care a câștigat fiind unicul participant la licitație. Perimetrul concesionat firmei *Marine Resources* este de 9.000 kmp, iar la data atribuirii, 3.800 kmp se aflau în zona de litigiu dintre România și Ucraina, și se suprapune pe o parte din perimetrele concesionate de *Sterling* și *Petrom*, dar exploatarea se referă la resurse diferite. Patriciu are drept de preempțiune asupra resurselor descoperite, ceea ce înseamnă că

Ce bine că nu s-a aflat la Haga! Actul adițional este în fapt un nou contract, semnat între părți, guvernul Tăriceanu și *Sterling Resources*, în august 2007, imediat după ce modificările aduse, prin Ordonanță de Urgență, la Legea petrolului, au fost aprobate. În 12 noiembrie 2008 a fost semnată și publicată Hotărârea de Guvern prin care contractul, cu tot cu actele adiționale, intra efectiv în vigoare. În actul adițional se face referire la suprafețe de teritoriu care, la momentul redactării actului adițional, erau în litigiu cu Ucraina. Mai mult, la Curtea Internațională de la Haga, procesul dintre România și Ucraina era în derulare. O cutumă a Tribunalului Internațional spune că suprafețele dintre state aflate în dispută nu pot face obiectul unor contracte sau demersuri economice pe perioada procesului. Dacă instanța de la Haga ar fi aflat, România s-ar fi descalificat iar cauza ar fi fost scoasă de pe rol. Ca o dovadă că acest risc a fost luat în calcul, în contract există o notă care spune că acesta se suspendă pe parcursul procesului. *Sterling Resources* a ignorat precizarea și a continuat să facă prospecțiuni chiar și pe perioada derulării procesului.

Un personaj important al acestei afaceri este avocatul Petru Buzescu, care a plecat în 1981 în S.U.A. Imediat, i-a fost retrasă și cetățenia română și i-a fost „fabricată” o cere prin care acesta solicita retragerea din Barou. Buzescu intră, în 1985, în Baroul din New York, unde lucrează șase ani, iar în martie 1991, după ce își recapătă cetățenia română, cere reangajarea în Baroul Constanța. Solicitarea i-a fost inițial acceptată în mai 1996, dar, o lună mai târziu, Uniunea Avocaților din România contestă soluția, iar Buzescu este eliminat din Barou. El dă în judecată statul român la CEDO, după ce în toate instanțele din România, pierde. La Strasbourg câștigă, iar România este obligată să-i plătească despăgubiri de 24.000 de euro. În prezent Petru Buzescu este membru al Baroului București. Buzescu reprezintă firme mari, precum Coca-Cola, Merrill Lynch, Gazprom, Bell Helicopter, Sterling Resources și altele. Deși perfect legal, poate părea ciudat că cele trei firme care au avut în concesiune perimetrele din Marea Neagră, respectiv Arco Midia, Paladin și Sterling, au avut sediul la adresa casei de avocatură Petru Buzescu...

acela care descoperă primul, are primul dreptul de exploatare. Chestiunea este prevăzută de Legea minelor, în urma modificării acesteia prin ordonanță de urgență, odată cu modificările făcute și la Legea petrolului. În concluzie, dacă mergem pe urma afacerilor, dar și a pledoariei publice pe care o face Dinu Patriciu, rezultă clar că acesta nu este interesat de explorarea și exploatarea de petrol și gaze, ci de resursele neconvenționale. „Fac cercetări în Marea Neagră de ani de zile, dar nu am investit un leu în forări!”, afirma Patriciu. Pentru explorările de nămol, nici nu este nevoie de forări...

„În Marea Neagră, nămolurile sunt însoțite de cantități considerabile de hidrogen sulfurat și gaz hidrat. Apa din mare are cantități însemnate de deuteriu (izotop prețios al hidrogenului, folosit în energia nucleară – n.red.), iar hidrogenul sulfurat va fi o sursă importantă de energie în viitor. Sulfurul este utilizat în industria chimică, iar hidrogenul, ca și combustibil. Potențialul energetic neconvențional al Mării Negre este echivalentul a

800 milioane tone de combustibil convențional, adică mult mai mult decât înseamnă, însumate, resursele convenționale prognozate a fi exploatare în subsolul Mării Negre.

Julian Iancu, președintele Comisiei de Industrie din Camera Deputaților, reprezentant al PSD, a fost cel mai aprig dușman al contractului re-parafat de premierul Tăriceanu cu Sterling Resources. Iancu a afirmat despre compania Sterling că nu are bonitate și nici resurse pentru explorări și exploatare, iar despre contractul cu Sterling că este ilegal și că trebuie reziliat, ca unică soluție logică. Comisia lui Iancu i-a chemat la audieri pe reprezentanții Sterling în România, a

demarat o anchetă, a făcut declarații publice extrem de dure la adresa celor de la Sterling și a Guvernului Tăriceanu, pe care l-a calificat ca fiind responsabil de ilegalitatea contractului. Din funcția de președinte a Comisiei Industrii din Cameră, Iancu afirma la mijlocul lui februarie 2009: „Mie mi s-a părut ciudată emiterea unei ordonanțe de urgență care modifică două legi organice, a petrolului și minelor. Cred că rezilierea contractului este singura decizie corectă. Contractul cu Sterling a fost modificat ilegal, în folosul unui singur partid. PNL!” Opinia lui Iancu era susținută și de Președintele Agenției Naționale de Resurse Minerale, Gelu Mărăcineanu, care afirma public că s-au identificat probleme „foarte grave” în contractul cu Sterling și că este „sigur” că acesta va fi reziliat. Apoi de la Iancu vine soluția, acesta declarând în aprilie: „În contract, din partea statului, ar trebui inclus producătorul de gaze Romgaz, în locul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, astfel încât statul să aibă un beneficiu de 45% din producția de hidrocarburi, conform prevederilor

din contractul inițial din 1992”. Ulterior Iancu înțelege că statul nu poate rezilia acordul cu Sterling, nu poate anula nici măcar prevederile din OUG 11 din 2007, și califică contractul ca fiind o neglijență crasă. În ultimele comentarii publice făcute pe marginea contractului Sterling, Iancu afirmă, mai blând de această dată: „Nu este cazul să se recurgă la măsuri abrupte. A fost vina fostului guvern că România a renunțat la drepturile din Marea Neagră. Trebuie găsite soluții amiabile”, declara acesta în data de 9 iunie 2009, semn că și Iancu s-a băgat în nămolul intereselor.

Vicepreședintele Sterling Resources, Stephen Birrell, a făcut puține declarații, dar de fiecare dată limpezi și la obiect. În replică la isteria oficialilor români, Stephen Birrell venea cu explicații pertinente. Atitudinea lor a stins scandalul mediatic și a lăsat drum liber afacerilor făcute departe de ochii opiniei publice. Dacă este bine sau rău, este o altă poveste! „Nu știm să existe un temei juridic pentru care Guvernul României să rezilieze contractul. Sterling Resources a urmat toate sfaturile și indicațiile primite de la ANRM cu privire la aspectele operaționale, cât și la alte detalii care decurg din acordul nostru petrolier”, susține Birrell, care a mai precizat că până în prezent (5 iunie 2009 – n. red), autoritățile nu au notificat compania cu privire la existența unor nereguli.

Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a demarat cercetări în dosarul Sterling, ancheta fiind în faza actelor premergătoare, pentru a se stabili dacă există ilegalități, trafic de influență, sau alte fapte penale comise pe parcursul derulării afacerii. Surse judiciare au declarat că procurorii au cerut documente de la ANRM, de la Ministerul Industriilor dar și de la Direcția Economică a SRI. „Este o anchetă preliminară care în momentul de față nu are prea multe indicii. Există o sumă de suspiciuni și o serie de persoane vizate. Trebuie de văzut dacă cei implicați s-au achitat corect de responsabilități sau au acceptat favoruri, ori alte beneficii. Este foarte important ce are de spus SRI, dar și datele care vor rezulta de la comisiile de anchetă din Parlament, de la Minister și de la ANRM. Cert este că datele sunt foarte puține și nu se poate spune că se conturează vreo vinovăție. Intenția noastră este să audiem unele persoane care au fost implicate din partea ANRM și care la un moment dat au fost eliminate (procurorul se referă la Gheorghe Buliga, fostul șef al ANRM. ANRM a declassificat contractul pentru perimetrele din Marea Neagră aprobat în 1992, document prin care Rompetrol, companie de stat la acea vreme, a acordat consorțiului de firme care a deținut contractul înaintea firmei Sterling drept exclusiv de a explora și împărți producția pe durata înțelegerii.

text: Silvana Pătrășcanu

foto: Octavian Tîbăr și Agerpres

Bănescu — între decorații și investigații

Nu se putea ca din toată această istorie să lipsească președintele Traian Bănescu. Acesta l-a decorat pe Bogdan Aurescu, avocatul care a reprezentat România în fața Curții Internaționale de la Haga. Când a izbucnit scandalul, șeful statului s-a băgat singur în seamă și l-a chemat la Cotroceni pe Bogdan Găbudeanu, fostul șef al ANRM, destituit pe teme de Sterling de la șefia Agenției. „Am fost surprins, de această invitație, dar nu am discutat decât detalii despre Sterling. Președintele mi-a spus că nu înțelege tot acest scandal mediatic”, a declarat Găbudeanu. După vizita la Cotroceni, Găbudeanu declara că Iulian Iancu s-a transformat, peste noapte, din critic și acuzator, în porta-vocea unor interese de grup. „Sunt persoane care vor să câștige puncte politice în mod ilegal. Sunt oameni de rea credință. Ce vreau să mai spun este că acest contract nu are nimic ilegal. Președintele a înțeles!”, a mai spus Găbudeanu.

MALTA 2009

**SUPER OFERTĂ
HOTEL
SUNCREST**

ALL INCLUSIVE

oferta este valabilă pentru plecările din
30.06, 07.07, 14.07, 21.07

550 euro/pers.

TOTUL INCLUS:
avion + cazare cu all inclusive
+ taxe de aeroport

www.malta.ro
malta.ro

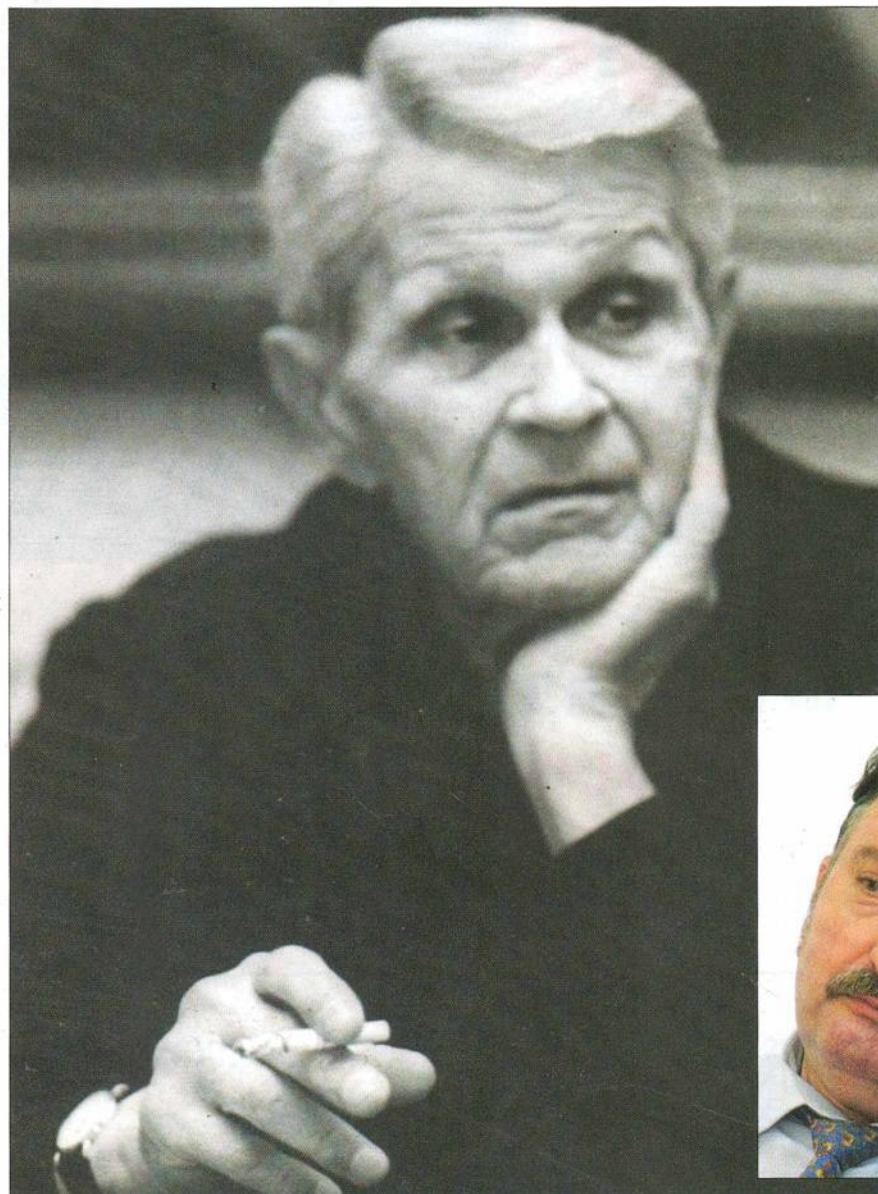
10 ani
MALTA
TRAVEL

str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1, București
(în spatele Cinematografului Patria)
tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93, 0722.626.903
maltaltd@malta.ro • www.malta.ro

Corneliu Coposu a murit de inimă rea

Interviu cu dl Mihai Barcan, fostul secretar particular al liderului PNȚCD

La aproape 20 de ani după moartea lui Corneliu Coposu, norocul mi-a scos în cale un om care știe aproape totul despre anii post-decembriști ai Seniorului. Mihai Barcan a fost secretarul particular al liderului PNȚCD, alături de care s-a aflat permanent, și vorbește pentru prima oară presei despre lucruri care te lasă cu respirația tăiată.

„Oamenii
din afara PNȚCD
îl menajau mai
mult decât unii
dintre țărâniști.
Nici Iliescu
nu era așa
de dur cu el”

▼ Cum v-ați întâlnit?

– Eu eram antrenor la CS Dinamo București, unde răspundeam de secția de canotaj. În același timp, răspundeam de lotul olimpic de băieți. Într-o pauză de campionat din primăvara lui 1990 am fost invitat de către un fost coleg de-al meu, Marius Lupuțiu – s-a prăpădit între timp, săracul –, să particip la campania electorală a PNȚCD. Așa am avut onoarea să-l cunosc pe dl Corneliu Coposu. Am fost pe traseul Alba Iulia – Cluj – Zalău – Satu Mare – Baia Mare – Săpânța – Sighet – din nou Zalău...

– Înainte de asta știți ceva despre Coposu, despre PNȚ, despre închisorile comuniste?

– Întâmplarea face că locuiam în același cartier! Eu m-am născut și am crescut pe Strada Zborului, care e la câteva străzi de Mămulari, pe care locuiau o parte dintre colegii mei evrei. Or, jucându-ne pe acolo... oamenii vorbeau...

– Cum a fost în turneul electoral?

– La Alba Iulia și la Cluj n-am avut probleme, de fiecare dată am fost întâmpinați, la limita județului, de echipaje de Poliție care ne asigurau protecția. Primul incident neplăcut a fost la Șimleul Silvaniei, unde, în fața sălii în care urma să aibă loc întrunirea electorală – o sală foarte veche, cu niște uși ca niște porți –, era pregătită o contramanifestație, cu ouă, cu pietre... Ideea era simplă: țărâniștii să fie timorați, speriați, și să renunțe să mai candideze. Din fericire, era o zonă cu mulți foști colegi de-ai mei de sport, cu funcții de comandă în Poliția locală. Am apelat la ei ca să-l salvăm pe dl Coposu și s-a reușit

evacuarea, după întrunire, printr-o ușă din spatele sălii, care nu mai fusese deschisă de multă vreme.

– **A fost lume multă în sală?**

– Au rămas mulți pe-afară! Arhiplin. Majoritatea intelectuali, mulți care cunoșteau istoria PNT. De-acolo am plecat la Bădăcin, unde, la casa memorială Iuliu Maniu, urma să facem o comemorare la mormântul în care s-au adus osemintele din groapa comună de la Sighet. Acolo am găsit poarta încuiată! Într-una dintre aripile casei – e o casă de gosopodar, nu un conac impresionant, cum s-a spus – funcționa un azil de oligofreni. Și aici a trebuit să apelez la ajutorul foștilor colegi aflați în Poliție, că până atunci nu se găseau cheile... În fine, când am ajuns a doua oară la Zalău, ne-am dus mai întâi acasă la președintele organizației județene, într-un bloc, la etajul 5. Soția lui ne-a tratat cu o prăjitură, o cafea, un pahar de apă – cum se face. Când să plecăm, am fost anunțați de locțiitorul Poliției județene, dl col. Dumitrașcu, că afară e o mare de oameni ostili! Cu sprijinul polițiștilor, am ieșit totuși și dl Coposu a trecut senin prin mulțime, care a început să-i scandeze numele!

– **Cum așa?**

– Probabil că ei se așteptau ca dl Coposu să aibă o reacție, să le spună ceva, să se arate nervos ori speriat – dar el i-a salutat senin și atunci s-au simțit obligați să răspundă! De altfel, eu, stând cu dânsul zile, săptămâni, luni de-a rândul, nu l-am văzut niciodată făcând măcar o grimasă la adresa cuiva. Nici măcar când ne-am întâlnit cu foștii lui tortionari.

– **Ce-a urmat?**

– Ceva foarte neplăcut. Noi urma să ne cazăm la un motel din apropierea orașului și, când am ajuns acolo i-am găsit pe Petrina, Iftene Pop, Ionuț Gherasim și gen. Pavel Suian, care – când văzuseră ce se pregătește – plecaseră înainte. Au fost foarte surprinși să ne vadă teferi! Era 18 aprilie și, seara, dl Coposu ne-a anunțat că o să scrie un articol despre toată campania, cerându-ne voie să ne pomenească numele. La sfârșit, m-a invitat, numai pe mine, cu o vorbă de-a dumnealui: „Preț de o țigară și-o cafea, aș vrea să stau de

vorbă cu dumneata“. Atunci mi-a propus să-i fiu secretar particular. I-am explicat că am niște obligații la lotul olimpic și la club, o gestiune și așa mai departe. M-a întrebat dacă pot să le rezolv până la 1 mai. Și le-am rezolvat... Din acel moment, am fost nedespărțiți.

– **Domnule Barcan, faceți-mă să înțeleg: de-o parte aveai o carieră sportivă într-un mare club, plus lotul olimpic, glorie, relații, poziție socială etc. – de cealaltă, serviciul în slujba unui om ostracizat, hăituit. De ce ai ales așa?**

– Datorită modului în care dl Coposu știa să lucreze cu oamenii, să conducă echipa. Sigur că erau în jurul dumnealui oameni și oameni – dar niciodată n-a avut vreo atitudine ostilă, nici măcar față de cei care îi erau ostili. Iar dacă era cineva care să spună: „Ar trebui să răspundem cu aceeași răutate oamenilor care ne-au făcut rău!“, dumnealui răspundea: „Nu, niciodată. Ca să poți să-ți apropii un om, trebuie să-i faci un bine!“ Cei de vârsta dânsului ziceau: „Bine, dar noi am suferit atâta!“ „Nu mai contează, a trecut, treaba noastră acum e să aducem democrația autentică în România. Dacă nu reușim să arătăm că n-am fost înrăiți de sistemul comunist, înseamnă că încă n-am scăpat de el“.

– **Ceea ce spuneți contrazice o imagine comună, cum că Seniorul n-avea spirit practic, nu era întors cu fața spre viitor, ci mai degrabă spre trecut.**

– Niciodată n-a avut asemenea atitudini! Din contră, a fost foarte deschis spre viitor, spre integrarea în NATO și UE. Nu degeaba a înscris PNT încă din 1987, clandestin, în Internaționala Creștin-Democrată (ICD), actualul Partid Popular European. Numai între 20 aprilie și 20 mai 1990 am avut foarte multe vizite ale unor mărimi europene: fostul premier italian Emilio Colombo, președintele din acel moment al ICD, deputați francezi, belgieni, germani...

– **Hai-deți să punctăm câteva momente-cheie ale anilor care au urmat. 13-15 iunie...**

– Da... Am avut niște semnale că sediul central va fi atacat și dânsul a dat dispoziții să se pună la loc sigur puțina arhivă a țărăniștilor, câteva faxuri, câteva tiparnițe la care se trăgea „Dreptatea“, zia-

rul partidului, condus de dl Paul Lăzărescu, care a crescut o generație de ziaristi de succes. Am salvat ce-am putut, să nu rămânem chiar fără nimic.

– **Pot să vă întreb de la cine au venit semnalele de avertizare?**

– Semnalele le-a primit dumnealui, de la oameni aflați în anumite poziții. Se știe simpatia pe care o avea domnul Virgil Măgureanu față de dl Coposu...

– **Dacă tot ați fost avertizați, nu s-a pus problema să plece din București, ori măcar din casă?**

– Nu, nici o clipă, n-ar fi acceptat. Din contră, am stat, mai mulți, în casa din Mămulari, pe 12 iunie, până târziu. Când am ajuns acasă; după 12 noaptea, mi-a zis soția: Vezi că te-a căutat dl Coposu, i-a fost atacată casa cu sticle incendiare! Și abia plecasem de acolo!

– **Aș vrea să subliniem că vorbim despre un atac care s-a petrecut înainte de tulburările din 13 iunie, care – în opinia dlui Iliescu – au provocat reacția „spontană“ a minerilor și a muncitorilor de la IMGB...**

– Da, în noaptea de 12 spre 13 iunie. De altfel, pe 17 iunie am reușit să ne vedem cu dl Iliescu, la Palatul Victoria, și dl Coposu l-a întrebat: „Cum ai putut să faci așa ceva, să învrăbești popor contra popor? Cum o să apărăm noi în fața opiniei publice internaționale cu astfel de atitudini? O să fim judecați aspru, o să fim întârziati la pătrunderea în organismele europene!“

– **La care Iliescu...?**

– „N-am avut ce să fac! Trebuia să eliberez Piața Universității și să facem curățenie, ați văzut că era un focar de infecție!“

– **Cum era Iliescu în momentul acela? Speriat, relaxat, îi părea rău?**

– Cred că avea o atitudine de regret, totuși. De altfel, în fața dlui Coposu era întotdeauna ca un elev prins cu temele nepregătite. De partea cealaltă, dl Coposu nu-i vorbea cu răutate, ci doar în ideea că nu trebuia să facă așa ceva. Ca un pedagog care vrea să-l facă pe elev ca pe viitor să nu mai repete așa o greșeală.

– **Ați fost la 1 Decembrie 1990 la Alba Iulia?**

„Nu l-am văzut niciodată făcând măcar o grimasă la adresa cuiva. Nici măcar când ne-am întâlnit cu foștii lui tortionari!“

„În fața dlui Coposu, dl Iliescu era întotdeauna ca un elev prins cu temele nepregătite!“

În 1995–1996, oamenii de afaceri au donat bani PNȚCD pentru că se temeau să nu revină comunismul

– Da. Am ajuns normal și am trecut prin multe fără probleme, dar observând că erau niște grupuri pregătite, organizate pentru contramanifestație. Întâi a fost hui-duit Domokos Geza, președintele de atunci al UDMR. Dl Corneliu Coposu a vorbit după dl Geza și, la fel, a fost primit cu ostilitate. Primul 1 Decembrie în libertate ar fi trebuit să fie un prilej de bucurie... La momentele astea, tot timpul dl Petre Roman ridica mâna să asmută mulțimea, iar dl Iliescu, culmea!, de fiecare dată îi trăgea mâna jos și-i cerea să se potolească!

– **DI Roman a afirmat ulterior că nu făcea decât să salute susținătorii FSN. Ați fost acolo – era salut sau incitare?**

– Era mai mult o incitare. După ce s-au terminat manifestările, a venit dl Măgureanu și și-a oferit serviciile ca să ne ajute să ieșim cu bine de acolo. Dar dl Coposu a refuzat, după cum a refuzat mereu, cu încăpăținare, să avem ante-mergători, girofar, sirene sau alte privilegii.

– **Poate de aceea au existat oameni din Poliție care l-au simpatizat sincer.**

– Dl colonel Șoricică, un om deosebit, a fost chiar acuzat că în fiecare dimineață, în uniformă, merge să-și bea cafeaua la dl Coposu... Întotdeauna ne-a oferit discreție în deplasările noastre.

– **La un moment dat, același Ion Iliescu îl acuza pe Corneliu Coposu că vorbește de rău România peste granițe. Realitatea era însă alta – îi făcea o excelentă reclamă!**

– Întotdeauna când mergeam afară era întâmpinat cu deosebită bucurie. În 1991, Margaret Thatcher a organizat Congresul Partidului Conservator britanic, la care am fost și noi invitați. Când a intrat dl Coposu în sală, chipul său a fost proiectat pe un ecran uriaș pe care scria „17 ani în pușcăriile comuniste“. Toată lumea s-a ridicat în picioare! Și a fost invitat în prezidiu, alături de Helmut Kohl, Wilfried Martens (președintele UECD, astăzi PPE), Jacques Chirac... Asta și pentru că PNȚCD era, la vremea aceea, singurul partid românesc afiliat unui partid european.

– **Ajungem într-o zonă mai delicată, relațiile din PNȚCD. Cea dintre Corneliu Coposu și Ion Rațiu, de pildă, n-a fost una foarte bună...**

– Dl Corneliu Coposu spera într-un sprijin politic, dar și material, din partea d-lui Rațiu. Ceea ce nu s-a întâmplat...

– **Scena de la aeroport, când Coposu s-a întors de la operație și i-a spus „lancule, iartă-mă că n-am murit!“, e reală?**

– Da, e adevărată. Să știți că oamenii din afara PNȚCD îl menajau mai mult decât unii dintre țărâniști. N-a fost numai Rațiu... Chiar Iliescu, cum spuneam, nu era așa de

dur cu el.

– **Să înțeleg că tensiunile și presiunile din partid îi făceau mai mult rău decât cele venite de la adversarii politici?**

– Da, cu siguranță.

– **Recent, într-un interviu, venerabilul Constantin Ionașcu a dat pentru prima oară numele celor din PNȚCD care îl „lucrau“ pe Coposu. Știați despre ei?**

– Da, da, Lup, Gabrielescu, Galbeni... De altfel, o parte dintre ei au cochetat și cu puciul de la Moscova! Coposu i-a chemat să stea de vorbă cu ei și i-a întrebat: „Cum ați putut să declarați așa ceva? Nu vă dați seama că ați pus PNȚCD într-o situație delicată?“ Iar ei au spus: „Nu știam că se înregistrează!“ Pe de altă parte, de fiecare dată când plecam din țară la întâlniri cu mărimi ale Europei, la întoarcere dl Coposu le cerea două-trei informații despre ceea ce s-a întâmplat în țară, ce declarații s-au dat, ce atitudini s-au luat. „Ce s-a mai întâmplat, Nelule dragă?“ îl întreba pe dl Diaconescu, și răspunsul era:

„Dragă Comele, te-am așteptat pe tine!“ Nu-și asumau nici o răspundere.

– **Dar au existat și atitudini fățișe împotriva lui?**

– Au fost împrejurări de ostilitate pe față, în special ședința Biroului Executiv din 8 octombrie 1995, la scurt timp după ce primise Legiunea de Onoare. Atunci l-au atacat direct, întrebându-l unde sunt banii strânși pentru campania din 1996. A fost pus pe nedrept la zid, atât pentru că banii erau, se înregistra fiecare leu, marcă sau dolar, cât și pentru că toți banii care au venit au venit datorită dânsului! Eu am făcut parte din echipa care se ocupa cu strângerea de donații, în limitele legii, și știu că se înregistra totul în contabilitate, iar fiecare donator primea o scrisoare de mulțumire.

– **De ce vă dădeau bani?**

– Ca să-și asigure investițiile, așa ne spuneau, pentru că nu aveau certitudinea că, sub guvernarea FSN, nu se va întoarce comunismul!

– **Dar ăia care l-au pus la zid nu vedeau că n-are nimic, că stă în casa de dinainte de 1989, că n-are mașină, că nu se-mbracă Armani?**

– Sigur că aveau cunoștință de toate astea, nu știu ce putea să fie în capul lor. A mers întotdeauna cu mașina mea, puțin cu mașina Senatului, cât a fost senator. Când pleca undeva cu avionul, eu îl așteptam acolo cu mașina.

– **Cum l-a afectat ședința din 8 octombrie 1995?**

– L-a epuizat. Mi-a spus că niciodată nu a avut o ședință așa de grea și așa de urâtă. Nu-și închipuise că e posibil. Părerea mea e că nu boala l-a ucis, ci discuția aceea. Știa destule despre cei care îi purtau sâmbetele, dar a refuzat să creadă că se va ajunge până acolo. Starea sufletească de după acea ședință a găsit o breșă în sănătatea lui, a agravat boala, și în scurt timp s-a stins.

– **Care a fost atmosfera din PNȚCD la moartea lui?**

– Una de regret, chiar și din partea celor care provocaseră asta; și-au dat seama că au făcut un pas greșit, dar era prea târziu. De altfel, s-a văzut că n-au avut cu cine să-l înlocuiască!

– **El se gândise la cineva?**

– A fost o tentativă de a-l promova în conducerea PNȚCD pe Adrian Marino, dar „greii“ partidului l-au opus cu îndârjire. Dl Coposu a mai încercat, tot timpul, să-i scoată în față pe Radu Vasile și Mircea Ciumara – deși aceștia erau oarecum în dispută, dar nu din motive personale, ci... de familie, mai exact soțiile... Au mai fost frații Dimitriu... Dar niciodată n-a putut să-i impună prea mult, din cauza opoziției din interior.

– **Domnule Barcan, ați fost în mijlocul istoriei, ați fost „umbră“ unui mare om – cum de nu prea v-am văzut public?**

– Eu am fost antrenor la *Dinamo* și la lotul olimpic, chiar recent echipajul de 8+1 de la J.O. m-a amintit că eu l-am format, am și primit Ordinul Meritul Olimpic... Mi-a plăcut întotdeauna să trăiesc prin mine însumi. Chiar dl Coposu m-a sfătuit să intru în afaceri, iar după moartea lui am înființat Uniunea Patronală Creștin-Democrată. Încerc să mă afirm prin faptele mele...

– **Există azi pe scena politică românească un om care – dacă v-ar chema cum v-a chemat Coposu – ați accepta să-i fiți secretar personal?**

– Ceea ce am făcut pentru dl Coposu nu mai făcusem pentru nimeni și nici n-o să mai fac vreodată.

interviul de Tudor Călin Zorojanu

foto Octavian Tibăr

Constantin Ionașcu:

„Nu i-a agreat niciodată pe Radu Vasile și pe Ulm Spineanu. Știa că Țepelea și Gabrielescu erau oamenii lui Ion Iliescu din PNȚCD. Cunoștea faptul că Ioan Avram Mureșan lucra, împreună cu unii din Timișoara și Arad, să instaleze puterea ardelenescă în partid, dar fără Coposu. A știut dintotdeauna, ca să nu mai vorbim de Ioan Lup, care până în 1989 avusese sarcină să-l urmărească în permanență. Știa până și de Dudu Ionescu, care încerca să-l dea jos pe șeful de la tineret, Remus Opreș. Toate astea le vedea, dar spunea: «Lasă, Costică, asta e mintea pe care o au. Unii dintre ei au făcut și ei pușcărie». Nu putea să fie răzbunător, deși avea informații despre toți țărâniștii care turnau din casă“. (Evenimentul zilei, 20 mai 2009)

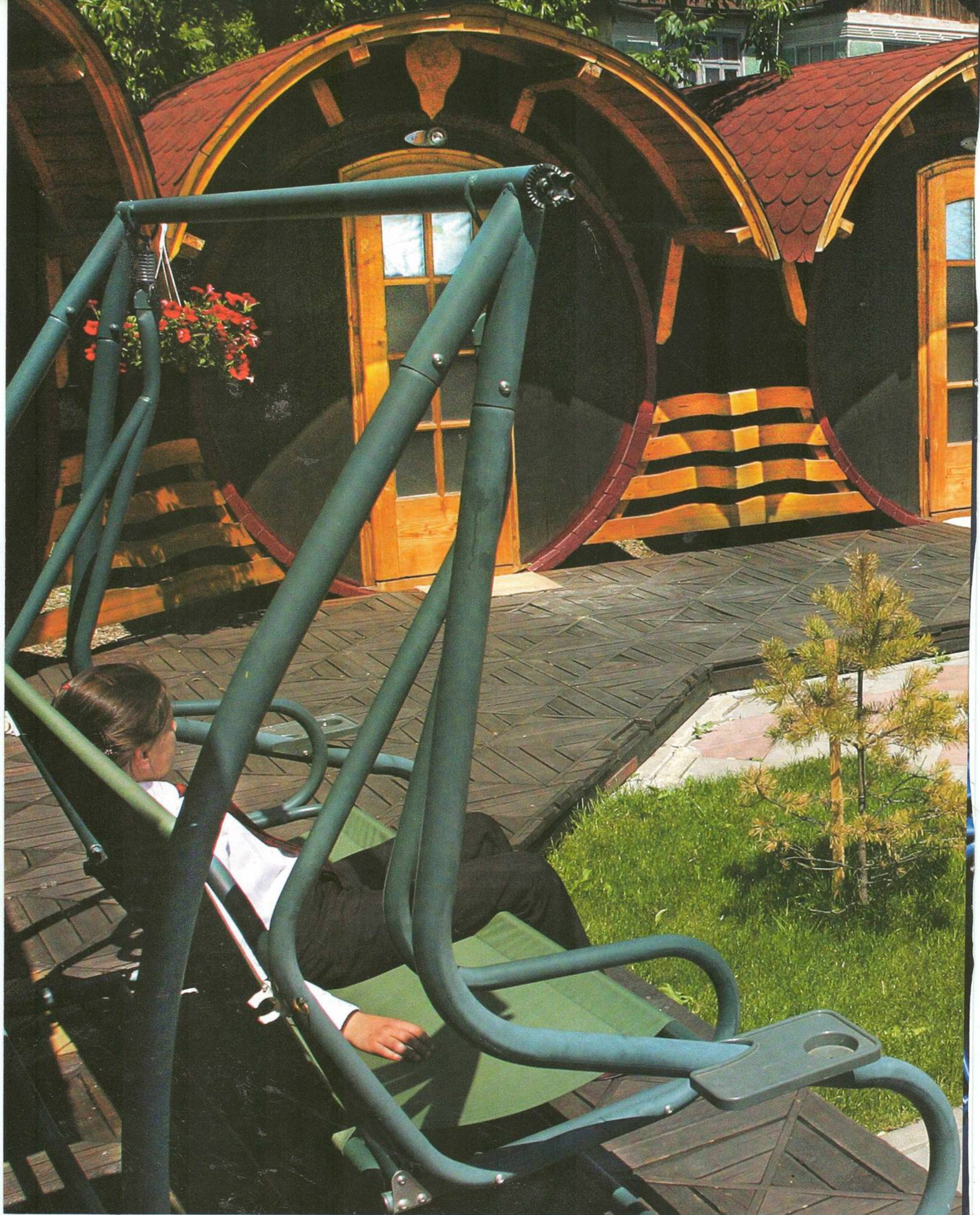
Încântate de cunoștință.

Vinuri cu o personalitate puternică, cu o bogăție subtilă de arome și cu gusturi unice, Pinot Grisul, Dry Muscatul și Gewurztraminerul ne îndreptățesc să vorbim despre această nouă gamă Jidvei ca despre o inimitabilă colecție de artă.

JIDVEI

Respectă-ți plăcerile!

Butoaie cu termopane

inedit

Ce-ai zice dacă v-aș spune că am dormit într-un butoi? Și că butoiul avea acoperiș, geam, pat, noptieră? Mi-ați recomanda *Alcoolicii anonimi*, nu-i așa? Și nu că n-ar fi interesanți și ei, în felul lor, da' acum avem altă treabă. E pe bune, chiar stăm în butoaie. La o pensiune cu același nume, din Pietroasele, județul Buzău.

Somn între doage

„Am fost de răsul satului!”

„La butoi mă duceam cu paharul, nu să mă culc!”

Daniela și Vasile Roșca, susținuți de fițeta lor, Andreea, au rupt gura tîrgului, ca să zicem așa, cu o pensiune cel puțin trîsnită. În loc de camere confortabile sau căsuțe din lemn, ei oferă turiștilor niște butoaie. Vreo șase, mari și late, între opt și zece mii de litri fiecare. Amenajate, ce-i drept, cât să poți dormi. O „cameră” are două paturi, noptieră, ușă și geam termopan. Așa că, pentru 55 de lei pe noapte, puteți încerca un somn între doage. Deși n-ai zice, pensiunea este tot timpul *full*. Și mai ales cu turiști străini, încântați, nevoie mare, de un așa experiment. Chiar și inaugurarea a fost făcută de un grup de francezi, înaintea ca butoaiele să fie complet amenajate.

Povestea a început în 2003, destul de normal, de la vie și vin. Domnul Roșca lucra la *Stațiunea de cercetări viticole Pietroasele*, așa că se pricepea la licorile lui Bachus. Soția, casnică, și-ar fi dorit și ea o mică afacere. Și au hotărât, împreună, să-și extindă via, producția, crama. La un moment dat, când lucrurile se mișcau, deja, în acest sens, au constatat că mai au nevoie și de recipiente corespunzătoare pentru vin. Doamna Daniela nici nu bănuia, pe atunci, ce-o să se aleagă din butoaie: „Am auzit că se dărâmă o cramă, pe la Bistrița, și am plecat acolo să luăm butoaie. A fost și asta o aventură, le-am scos dintre ziduri cu macaraua, ca să iasă întregi. Le-am adus cu un TIR, până la urmă ne-a costat mai mult drumul decât marfa. Și-apoi n-am putut intra cu ele pe ulița noastră, că e mai strîmtă, le-am lăsat pe o rampă, mai jos. Am fost de răsul satului, cu butoaiele astea, ce să mai vorbim! Mai mergeam, ne

mai uitam la ele, ne socoteam dacă țin. Soțul meu a zis că-s cam degradate, riscăm să pierdem vinul, au fost folosite, totuși, vreo 30 de ani. Așa că le-am lăsat în

butoaie un fel de căsuțe. Am tăiat uși, geamuri, am cumpărat noptiere, paturi, plieduri. Pentru fiecare butoi am cheltuit în jur de 30 de milioane de lei vechi. În

august 2006, după ce am obținut toate autorizațiile necesare, am deschis pensiunea”.

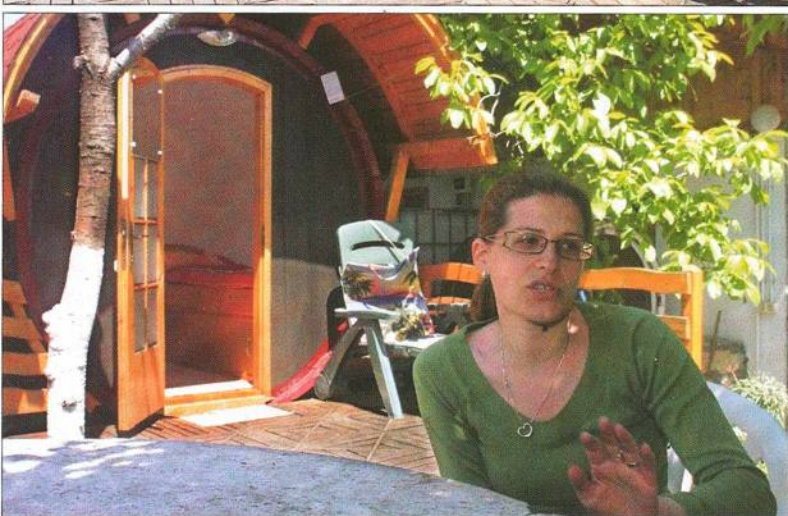
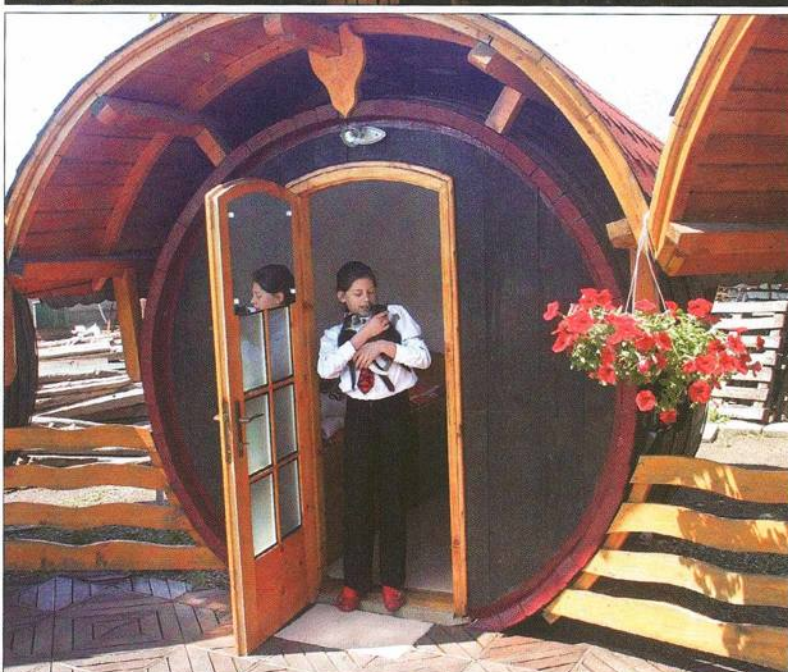
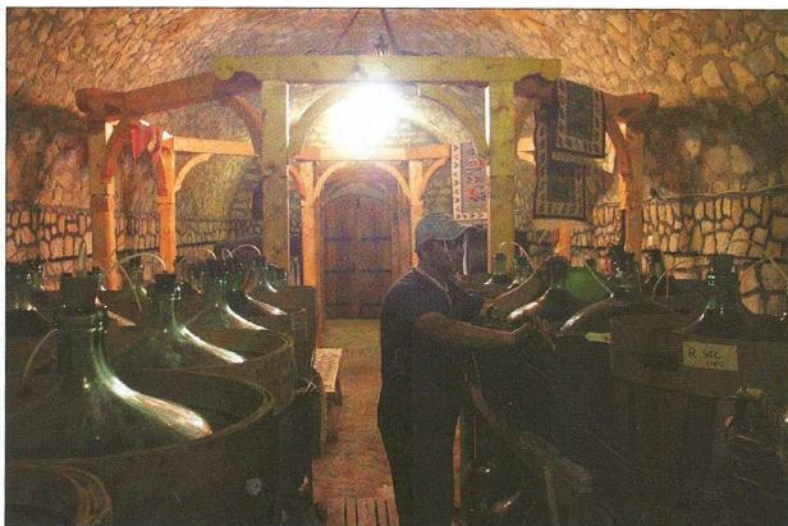
Ei, și-acum sătenilor le-a cam pierit răsul, când au văzut cât puhoi de lume se înghesuie *La butoaie*. Până și proprietarii au fost uimiți de reacția oaspeților. Erau, și sunt, la ordinea zilei exclamațiile de genul: „Oau, nu-mi vine să cred, dorm în butoi! Până acum, la butoi mă duceam cu paharul, nu să mă culc!”

Ai crede că turiștii vin aici doar de curiozitate, testează *produsul*, se mai alege cu o experiență și apoi... adio. Ei, bine, nu-i chiar așa. Butoaiele dau un fel de dependență, au, deja, clienții lor fideli. La asta contribuie, însă, ce-i drept, și alte *amănunte*. Cum ar fi ospitalitatea gazdelor, grătarul din curte, terasa umbră de copaci și plină de flori, crama doldora de vinuri, unul și unul. Ca să nu mai vorbim de iepurele cu struguri, la ceaun, o invenție culinară a doamnei Daniela, premiată la concursuri de gastronomie.

Și cum cererea depășește demult oferta, soții Roșca s-au apucat, recent, să construiască și o pensiune normală, tot cu șase camere, dar mai confortabile. Nu știu de ce, însă, am sentimentul că bătaia va fi, în continuare, tot pe butoaie. Și că în pensiunea cea nouă și frumoasă, cu frigider, baie, televizor și alte acareturi, vor sta doar ghinionistii care nu mai prind un loc între doage.

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tîbăr**

Soții Roșca
au 13 hectare
de vie, din care
scot *materia primă*
pentru degustările din
cramă. Dacă ajungeți
pe-acolo,
să nu ratați
Tămăioasa
Românească
și *Merlot-ul*,
medaliate
la concursuri
naționale.

plata Domnului și am lucrat mai departe la vie, la cramă, la amenajarea casei și a terasei din curte. Din una-n alta, ne-a venit ideea că am putea să facem din

turi, vor sta doar ghinionistii care nu mai prind un loc între doage.

Publicație garantată la milimetru. BRAT dă valoare publicității în presa scrisă din România.

- auditarea tirajelor este un standard al presei scrise
- acesta este unul dintre cele peste 300 de titluri auditate de BRAT
- pentru clienții de publicitate, tirajul auditat este un avantaj competitiv
- logo-ul BRAT este simbolul credibilității, auditarea datelor de tiraj fiind o condiție esențială pentru competiția corectă în presa scrisă din România.

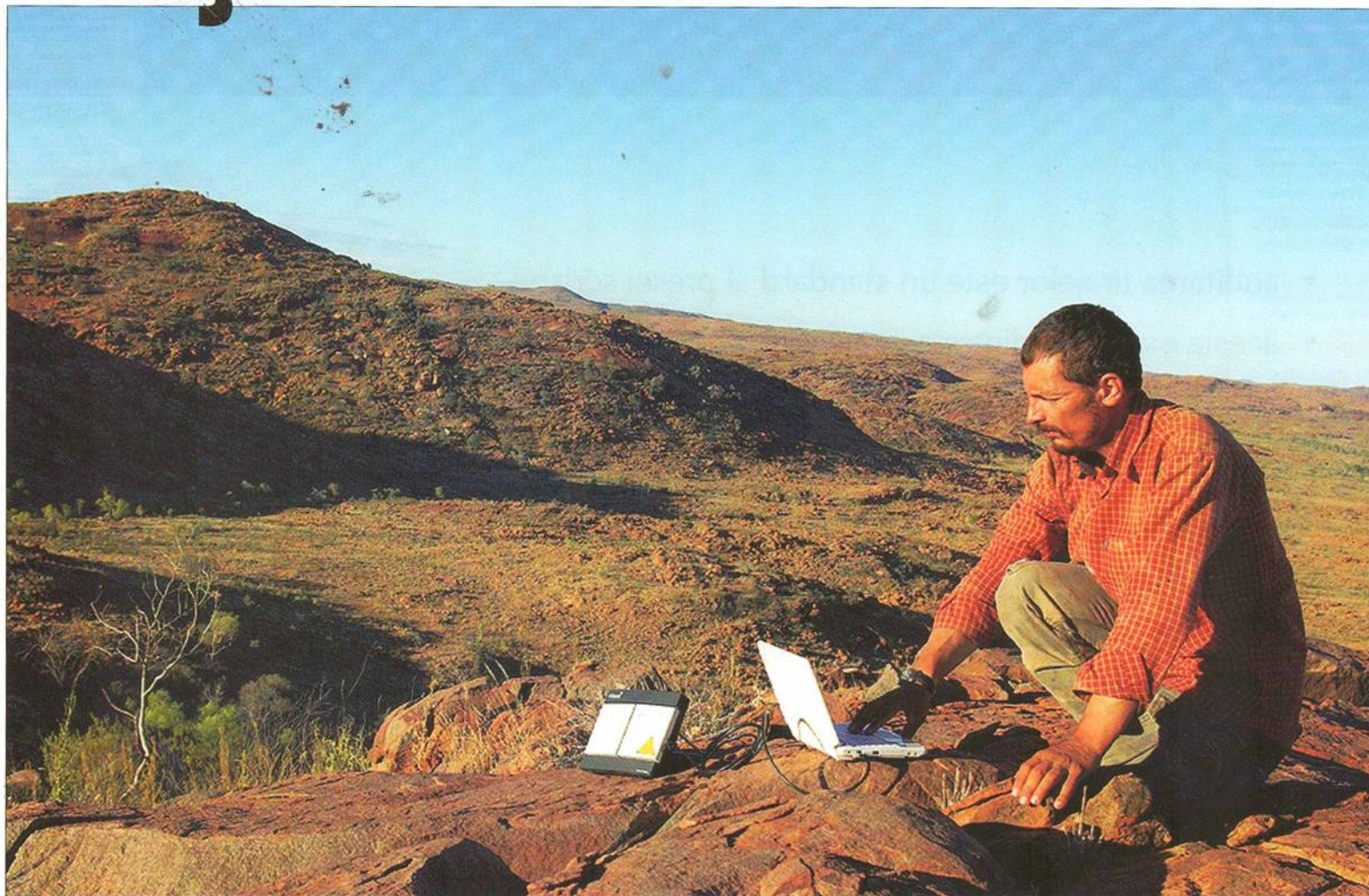
FLACĂRA

BRAT

www.brat.ro

Singur ^{în} desertul australian

Inima Australiei. La stânga monolitul Uluru (locul sacru al aborigenilor), la dreapta stâncile Olga și, undeva, între ele, o localitate cu numai 1.606 locuitori – Yulara. Iar în jur? Deșertul australian. Roșcat ca o cărămidă proaspăt scoasă din cuptor, presărat cu smârcuri de vegetație de un verde albicios, tufișuri încrâncenat de încurcate care adăpostesc șerpi veninoși, șopârle, păianjeni meticuloși în a-și țese pânza, cuiburi de păsări, câini Dingo stând la umbră în timp ce soarele dogorește ca o plită încinsă. Înfruntând arșița și oboseala, Alin Totorean înaintează spre Kings Canyon și apoi mai departe către Parcul Național Kakadu. În total 1.400 km de pustiu străbătut la pas.

„Urmați-vă visul!”

Alin Totorean este românul care, acum câțiva ani, a avut curajul să străbată de unul singur deșertul Atacama. În vârstă de 39 de ani, exploratorul investește în cunoașterea lumii în care trăim și încearcă apoi să transmită aceste cunoștințe și altora.

„Am terminat facultatea de TCM, dar visul meu a fost să călătoresc. Așa că tot ceea ce fac e din pasiune. Prin expedițiile pe care le organizez încerc să ajung în locuri mai deosebite, despre care nu sunt informații multe, așa cum a fost acum cazul deșertului australian. Organizez, la întoarcerea din aceste locații, simpozioane și

O expediție
începe
întotdeauna
cu un
psihic bun

Am băut
nouă litri
de apă pe zi

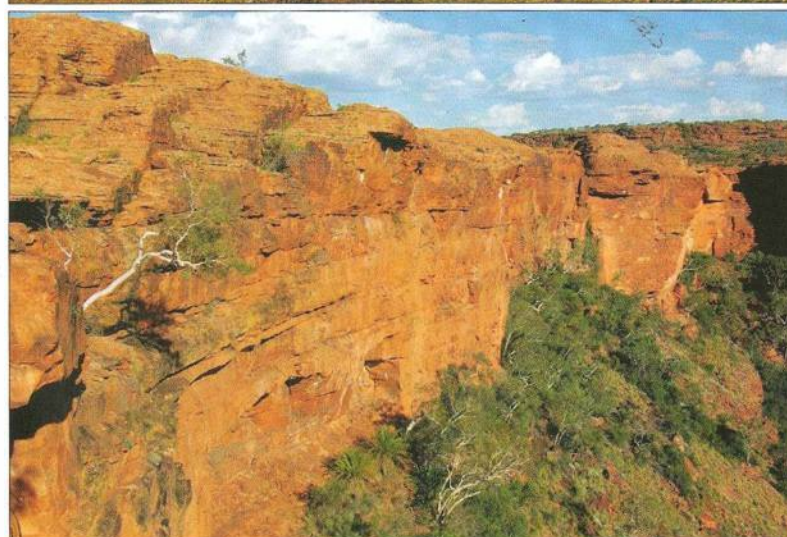
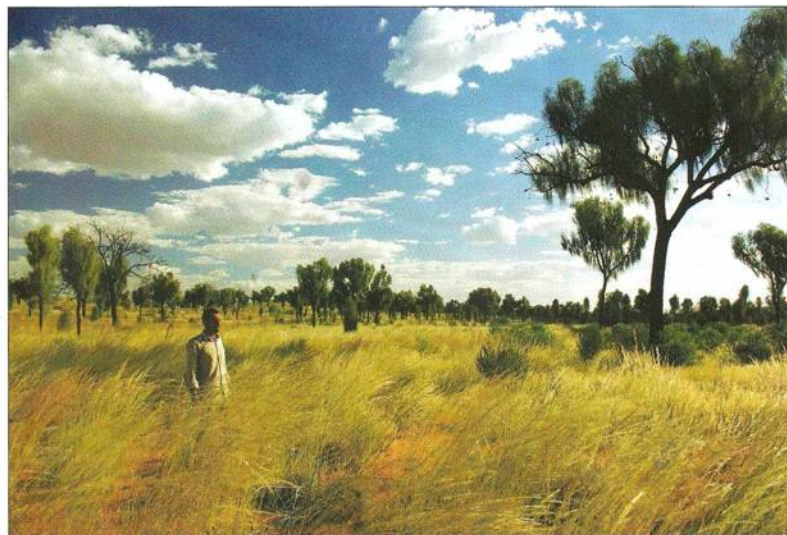
proiecții arătând cercetătorilor, dar și publicului interesat, ce înseamnă munții australieni, din punct de vedere geologic, morfologic, le vorbesc despre vegetația zonei, animalele de acolo. Pe scurt, ofer date științifice, dar și imagini de la fața locului. Organizez proiecții în universități și licee. Mesajul pe care îl transmit în școli este: urmați-vă visul! Nu trebuie neapărat să credeți că, prin proiectele mele, intenționez să devină toți tinerii exploratori, dar îi îndemn să își urmeze visul, să facă totul din pasiune, iar dacă întâmpină greutăți să nu renunțe. Eu am avut visul acesta de a călători și mulți mi-au spus că e imposibil. Ei bine, am reușit!", spune Alin Totorean.

Explorările lui Alin au de fiecare dată două direcții: expediții (când merge în locuri necunoscute și inedite) și călătorii (ocazie cu care atinge latura umană căutând să intre în comunitățile din diverse țări, să le cunoască obiceiurile, tradițiile). Așa se face că a stat cinci luni în India străbătând-o de la Est la Vest, locuind în familii și muncind alături de ele. De expediții s-a apucat în urmă cu șase ani, când a plecat de unul singur în deșertul Gobi din Mongolia. „Am plecat în Mongolia doar cu 700 de dolari, dintre care 300 de dolari l-au reprezentat drumul până acolo, iar cu restul de 400 am trăit trei luni în această țară”, povestește Alin Totorean. După Mongolia, următoarea expediție a fost deșertul Atacama, în 2008, pe care, de asemenea, l-a parcurs singur, pe jos.

Noua expediție a necesitat șase luni de documentare, pregătire fizică și psihică, și o goană nebună după sponsori – partea cea mai dificilă. Noroc că Alin este corespondentul *Terra Magazin* care i-a asigurat cea mai mare parte a costurilor deplasării. Cheltuielile expediției au atins cifra de 10.000 de euro. „În cei 10.000 de euro a intrat și echipamentul. Spre deosebire de celelalte expediții ale mele, acum am avut un sistem de transmisie de date prin satelit, un modem care costă 2.700 de euro și cu care te cuplezi

la satelit, plus un notebook pentru care aveam conexiune prin satelit și am putut scrie pe blog și intra în dialog cu oamenii care voiau amănunte despre expediție. Drumul până în Australia a costat 1.700 de euro dus-întors. În schimb, cheltuielile la fața locului nu sunt foarte mari, fiindcă eu nu am nevoie de cazare”, spune Alin.

Dar nu doar banii sunt totul pentru reușita explorării. „Pregătirea psihologică este unul dintre elementele cele mai importante, în construirea unei expediții. În explorările mele ajung în locuri accidentate

și greu de parcurs, având parte și de o climă extremă – în general călduri insuportabile. Sunt singur săptămâni sau chiar luni întregi până să mai văd vreo ființă și să mai schimb o vorbă cu cineva. Condițiile de igienă nu sunt punctul forte în expedițiile în deșert, mâncarea este săracăcioasă și monotonă, iar somnul din fiecare noapte nu e îndeajuns pentru o refacere completă. Se întâmplă să apară tot felul de surprize neplăcute în desfășurarea lucrurilor și trebuie să găsești soluții pentru a ieși din impas. Nu ai posibilitatea să ceri ajutor cuiva, trebuind să te descurci singur și rapid. Toate acestea sunt factori de stres

căroră trebuie să le faci față. De aceea, când plec de acasă, vizualizez mental fiecare etapă pe care o voi avea de parcurs. De exemplu, ajungând până acum în trei zone deșertice din diverse colțuri ale lumii, am vizualizat mental traversarea lor încă înainte de a le lua la pas, gândindu-mă ce fac și cum fac în anumite situații și ce voi găsi în pustii. Dacă nu mi-aș pregăti și psihicul, aș putea claca foarte ușor.” În plus, a avut grijă și de pregătirea fizică. „Atunci când mă pregătesc pentru expediții fac mișcare, tracțiuni la bară, flotări, genuflexiuni, și sar coarda. Săritul corzii reprezintă cel mai bun exercițiu pentru rezistență la drum, mai bun decât alergatul”, explică Alin Totorean.

Pe 31 decembrie 2008, cu toate temele făcute, Alin Totorean a pornit spre Australia, la Sydney, unde a vizitat coasta vestică și rezervația *Barrington Tops National Park*, pentru ca apoi să revină în Sydney și să ia avionul spre Alice Springs, în inima Australiei. La data de 15 ianuarie, la prânz, exploratorul român și-a pornit expediția pe jos, în deșert, din apropierea stâncilor Uluru, din localitatea Yulara, circa 133 km către Kings Canyon. Pe acest traseu a fost singur-singurel cu viețuitoarele deșertului, soarele fierbinte cocoțat pe cer și nisipul roșiatic scârțâind sub bocanci. „Am avut doi rucsaci cu mine: unul mare, unul mic și geanta foto pe umeri. 20 kg cântărea doar echipamentul, 7-8

kg aparatura foto, la fiecare punct de realimentare trebuia să îmi iau apă pentru șase-șapte zile, asta însemna 20-24 de litri de apă, așadar, când porneam de la un punct de realimentare la altul aveam cu mine circa 40 de kg. Sigur, cum consumam zilnic trei-patru litri de apă, greutatea se mai reducea. Mai târziu, am ajuns și la o albie de râu secă, unde însă mai găseam ochiuri de apă de unde mă alimentam și cu aceste ochiuri de apă se găseau la fiecare doi-trei kilometri, nu am mai fost nevoit să o car în spate. Aveam un aparat prin care filtram apa din baltă, apoi mai băgam și o pastilă de dezinfectant, și am băut cât mi-a cerut

În deșert,
agonie
și extaz

Și-a atins
țelul

organismul, chiar și nouă litri pe zi. În deșertul australian căldura e mare, se ating 45 de grade la umbră zilnic, ori eu am mers în plin soare și asta însemna aproape 60 de grade. Mai mult, noaptea nu te puteai răcori fiindcă temperatura nu scădea sub 25 de grade Celsius. Unde am cărat apa în spate, nu am băut mai mult de trei-patru litri/zi, iar uneori am băut și doar doi litri.”

Cu toate proviziile pe care și le-a luat, cu toate planurile făcute și cu psihicul în formă maximă, Alin Totorean nu a fost scutit de peripeții care erau să-l aducă în pragul morții și al pierderii pariului cu sine: visul de a străbate 1.400 km de unul singur, pe jos, prin deșertul australian. Surpriza nepăcută a apărut la doar câteva zile de la start. „Măncasem un amestec de arahide, nuci caju și migdale, iar combinația asta mi-a creat indigestie. Din acest motiv nu am putut să mănânc în zilele următoare. Mai mult, în deșert nu poți merge drept, fie trebuia să ocoleșc tufișurile dese de vegetație în care se ascundeau păianjeni, șerpi sau șopârle, fie mă afundam în nisip prea tare și asta necesita efort pentru înaintare. Și după două-trei zile, fiind și căldură și oboseală, nu mai puteam mânca. Organismul se obișnuise să nu ceară mâncare, dar mi-am dat seama că nu e în regulă ceva, fiindcă înaintam foarte greu, și eram foarte obosit. Căram în spate un rucsac imens și abia măncam un pumn de arahide și migdale toată ziua. Și pe alea așa, forțat, cu apă. A început să-mi slăbească organismul, ridicam rucsacul de jos din ce în ce mai greu. Când am plecat din Uluru luasem cu mine 18 l de apă știind că îmi vor ajunge pe cei 133 km până la Kings Canyon. Dar cum înaintam foarte încet mi-am dat seama că proviziile de apă nu îmi vor fi suficiente. Am decis să îmi las rucsacul cel greu la Lacul Amadeus (lac fără apă, doar cu sare – *n.r.*) și să mă întorc la Yulara, de unde plecasem. Mi-am luat coordonatele GPS ale locului unde am lăsat rucsacul și am plecat mai departe către localitatea Yulara, pentru a mă aproviziona

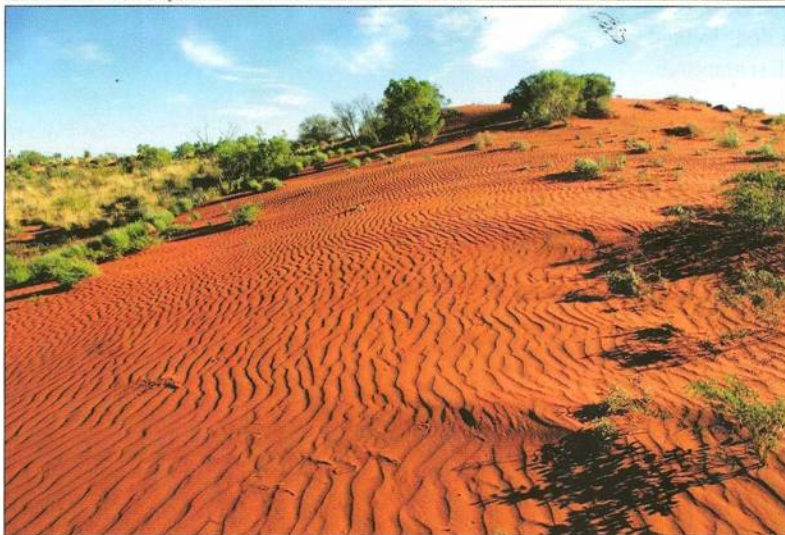
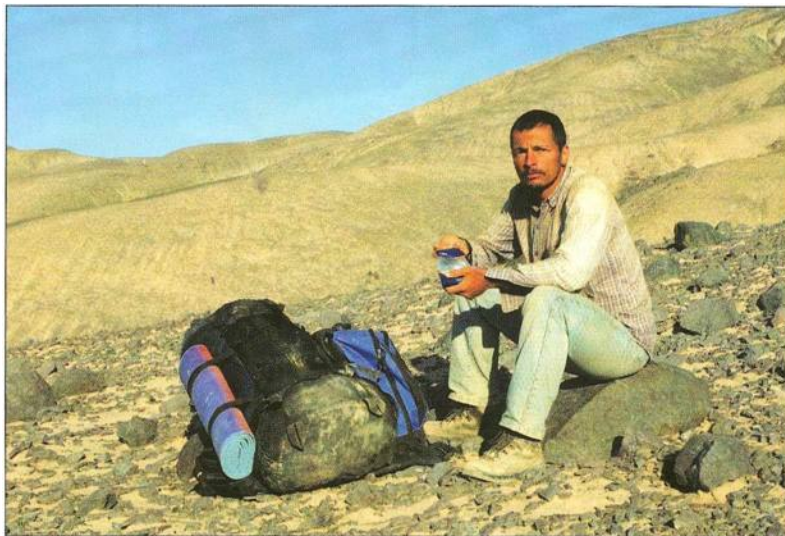
cu apă. Mai aveam 25 km de mers și cu provizii de apă scăzute. Pe drumul de întoarcere, de la Lacul Amadeus către Yulara, m-au lăsat picioarele. În două ore deja nu mai puteam să umblu. La început mă ridicam în picioare cu mare greutate, apoi, pur și simplu, nu m-am mai putut ridica de jos. Îmi lăsasem, în drumul meu către Lacul Amadeus, 2 l de apă, fiindcă am simțit că nu e în regulă ceva cu mine. Pe 19 ianuarie mi-a fost din ce în ce mai greu, din cei 20 km parcursesem doar 10 km, traseul era dificil – chiar dacă am încercat să merg și

Mai mult în patru labe m-am dus, dar așa am ajuns pe o dună unde am avut semnal de *Vodafone*. Era 8.30 dimineața. Am sunat în țară să spun despre ce e vorba. Nici nu mai aveam voce, abia reușeam să articulez cuvintele. Cei de la *Terra Magazin* mi-au recomandat să iau legătura cu un corespondent al lor din Australia și prin acesta am fost recuperat de poliția australiană, în 45 de minute”, își mărturisește aventura Alin Totorean.

Cu tot acest incident neplăcut, Alin Totorean nu s-a dat bătut. A stat două zile în spital, s-a refăcut și și-a reluat expediția din nou, de la Yulara către Kings Canyon și de acolo mai departe prin pustiul australian. A plecat de această dată pe 29 ianuarie și, cu ajutorul GPS-ului, și-a recuperat echipamentul lăsat pe drum. De această dată a avut noroc, nici un alt incident major nu s-a mai întâmplat. Alin a învățat din greșeli: „Pentru a evita acest incident neplăcut ar fi trebuit să stau câteva zile să mă acomodez cu deșertul. Vegetația mare mi-a încetinit din mers, trebuia să fac ocoluri, or toate ocolirile te epuizează alături de căldură, lipsă de mâncare, efort și atenție sporită.” Expediția s-a derulat fără probleme. Textele și pozele le trimitea prin satelit către cei de acasă. Exploratorul a avut timp să facă o mulțime de fotografii cu peisajul deșertic și animalele sale: iguane, șerpi, șopârle, canguri, cămile sălbatice, cai sălbatici și crocodili.

Ba chiar a primit într-o noapte și vizita a trei câini Dingo. „Cum soarele apunea în jurul orei opt, obișnuiam uneori să merg și noaptea prin deșert, luându-mi pauze de 15-30 minute, timp în care uneori așipeam. La un moment dat, într-o asemenea expediție nocturnă, am ațipit. M-a trezit un foșnet și un mârâit. Am aprins lanterna și, la doi metri de mine, mârâiau și se învârteau în jurul meu trei câini Dingo. Nu s-au speriat de lanterna, în schimb au fugit de lumina blitz-ului când i-am fotografiat”, povestește Alin.

Text: **Alice Claudia Gherman**
Foto: **Alin Totorean**

noaptea pe răcoare, nu mai aveam forță în picioare. Mi s-a terminat și apa și mi-am dat seama că nu mai ajung la cei doi litri de apă pe care, preventiv, îi lăsasem pe traseu. Am încercat să sun după ajutor, dar fiind plafon de nori, nu am avut semnal la telefonul prin satelit. Am realizat că nu mai ajung la Yulara, și nu mai rezist încă o nouă zi toridă. Era noaptea dinspre 20/21 ianuarie 2009. Am hotărât să merg, așa, de-a bușilea prin noapte, doar cu lanterna și sistemul GPS la mine, plus celălalt telefon mobil al meu. Geanta foto și rucsacul mic le-am lăsat într-un tufiș și le-am luat coordonatele GPS. Toată noaptea am parcurs așa doi kilometri.

Prinde cele mai bune preturi!

plecări și din Cluj
și Timișoara spre
Creta și Corfu

ANTALYA 5★ ultra all inclusive
avion, 7 nopți,
04.07: de la 499€/persoană

ZAKYNTHOS 3★
avion, 7 nopți, mic dejun
03.07: de la 249€/persoană

CORFU 3★
avion, 7 nopți, demipensiune
07.07: de la 329€/persoană

BODRUM 4★
avion, 7 nopți, all inclusive
02.07: de la 299€/persoană

SANTORINI 3★
avion, 7 nopți, mic dejun
01.07: de la 299€/persoană

CRETA 4★
avion, 7 nopți, all inclusive
03.07: de la 299€/persoană

BUCUREȘTI
021 313 52 26

CLUJ
0264 411 101

TIMIȘOARA
0256 433 205

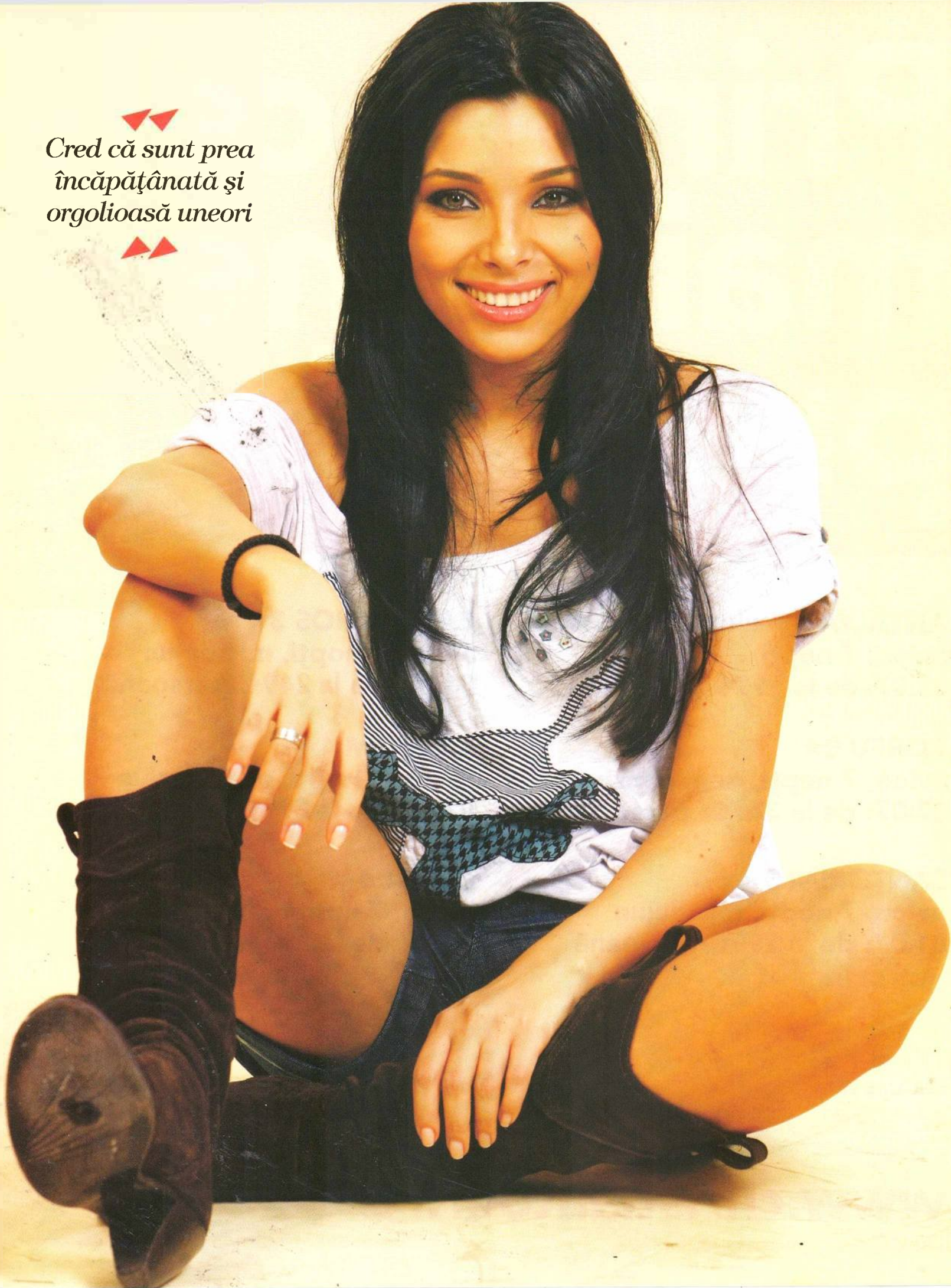
BACĂU
0234 525 298

www.christiantour.ro

**CHRISTIAN
TOUR**

◀◀
*Cred că sunt prea
încăpățânată și
orgolioasă uneori*
▶▶

Corina Caragea:

„Celebritatea îți deschide
mai ușor porți și inimi”

„În fața
camerei las
deoparte toate
grijile”

▼ **Corina Caragea, ți-ai dorit dintotdeauna o carieră în televiziune?**

– Visam să fiu jurnalist. Aveam colecții de ziare și reviste acasă, articole care-mi plăceau, apoi am urmat cursurile facultății de profil, iar televiziunea a fost o întâmplare. M-am prezentat la un casting, de acolo am prins microbul televiziunii, a ceea ce se întâmplă în spatele scenei, dar și pe scenă.

– **Care a fost cel mai dificil moment căruia a trebuit să-i faci față pe platoul de filmare?**

– La Știri sunt momente când apar lucruri neprevăzute, acesta este unul dintre riscurile meseriei. Însă, am ieșit din fiecare situație de acest gen cu bine până la urmă. Îmi amintesc că prompterul s-a defectat chiar la primul jurnal din viața mea și am simțit cele cinci secunde până când am găsit foile cât... cinci secole.

– **Care este sportul tău preferat?**

– Baschetul îmi place cel mai mult, dar merg și la meciuri de fotbal, și mă dau cu placa de snowboard.

– **Presă te „cuplează” tot timpul cu cineva, deși acum, să zicem, spui că ești singură. Ai fost, pe rând, iubita lui Lucian**

„Cea mai ciudată zi de muncă? A fost mare distracție când în încăpățânarea mea infinită am venit la serviciu, la Pro TV, cu piciorul în ghips, în cârje. M-au plimbat colegii cu scaunele cu roțile de prin redacție, s-au bătut cu cârjele, mi-a alunecat o cârjă pe parchetul din studio și am căzut înainte să intru... Chinul de pe lume, dar până la urmă distractiv.”

Viziru, îndrăgostită de Robert Turcescu, ai încercat să-l cucerești pe Daniel Niculae și i-ai făcut ochi dulci lui Bogdan Stelea. Ce anume crezi că declanșează astfel de subiecte? Sunt acestea unele dintre deza-

vantajele statutului de persoană publică?

– Sunt oameni pe care eu nu i-am văzut vreodată în carne și oase, dar despre care citesc apoi în presă povești detaliate în care sunt și eu implicată. Înțeleg că anumite ziare trebuie să vândă cu orice chip și, cum scandalul vinde bine, se pun pe inventat niște povești. Asta este partea mai puțin frumoasă a faptului că apari pe sticlă. Se găsesc oameni care se autointitulează jurnaliști și care, ca să-și vândă publicația, profită de dorința telespectatorului de a ști cât mai multe despre fata de la televizor, îi livrează niște invenții menite să-l facă să bage mâna-n buzunar și să cumpere acea publicație. Nimic din ce s-a scris în acest sens nu a fost adevărat vreodată și de multe ori am rămas mască, citind ce povești de iubire trăiesc cu oameni pe care i-am văzut și eu doar la televizor.

– **Există și avantaje pe măsură?**

– Celebritatea îți deschide mai ușor porți și inimi, faci ceea ce-ți place și poți găsi acele reviste/ziare alcătuite de jurnaliști adevărați, care îți pot creiona imaginea reală în fața celui care contează cel mai

„Mi-ar fi plăcut să învăț să cânt la pian, să dansez tango... dar nu este timpul pierdut“

mult în meseria aceasta – publicul.

– **Ce loc ocupă sportul între preocupările tale?**

– De câte ori am timp liber fac câte puțină mișcare. Mai merg cu rolele prin parc, alerg, mai dau pe la sală (mai rar, eu prefer mișcarea în aer liber). Nu am un program fix, o regulă. Îl strecor între un film, ieșiri cu prietenii, plimbări.

– **Ce ai schimba la cei care te înconjoară? Dar la tine?**

– Nu îi judec pe cei din jurul meu și nu încerc să-i schimb, dar în ceea ce mă privește, cred că sunt prea încăpățânată și orgolioasă uneori.

– **Ce părere ai despre dietele de slăbit, despre slăbit în general?**

– Nu am urmat niciodată un astfel de regim pentru că, din fericire, nu am avut nevoie. Cred că sunt norocoasă, nu e meritul meu, și tocmai de aceea îi admir pe cei care au puterea să se apuce și să se țină serios de treabă pentru a ajunge la forma ideală. Cred că e nevoie de multă ambiție și perseverență.

– **Cum arată bărbatul ideal în viziunea ta?**

– Nu caut perfecțiunea fizică. Nu îmi aleg iubitul în funcție de niște cifre sau culori – ochi, păr, piele etc. Îl iau pe om ca întreg – voce, discuție, ochi, zâmbet, mâini, simțuri, pasiuni... ca un tot, nu-mi propun să urmăresc ceva anume, gen înălțime, țesut adipos sau mai știu eu ce. Până la urmă, frumusețea trece.

– **Întotdeauna ai fost veselă? Aproape că nu mi te pot imagina supărată. Care e secretul?**

– Sunt om și am supărări și bucurii ca oricine altcineva, dar telespectatorul nu este vinovat și nu trebuie să simtă dacă eu sunt nervoasă sau supărată. În fața camerei las deoparte alte griji și mă concentrez numai asupra știrilor. Și de obicei le spun așa cum le simt: cu zâmbetul pe buze.

– **Cu ce echipă ții?**

– Cu Naționala României, *Barcelona* și *Milan*.

– **Care sportivi ți-au declarat, telefonic sau direct, admirația lor?**

– Nu sunt genul de persoană care să dea ocazia sau să lase impresia de disponibilitate și nici nu țin contabilitatea celor care mă sună, cu atât mai

propus să prezint jurnalul sportiv. Au spus că acolo mă potrivesc. La fix. Am stat o lună în probă și apoi am fost angajată.

– **Cea mai mare calitate?**

– Sinceritatea.

– **Cel mai mare defect?**

– Încăpățânarea.

– **Care este cheia succesului pentru un prezentator de știri televizate?**

– Să vadă telespectatorul în cameră.

– **Visul tău pe plan profesional?**

– Vreau cândva să fac documentar și o emisiune sportivă.

– **Te poți caracteriza în cât mai puține cuvinte?**

– Disciplină, încăpățânare, ambiție, perseverență, onestitate, orgoliu.

– **Cine te-a îndrumat în alegerea carierei?**

– Eu am ales să fac jurnalism. Cel care m-a încurajat să fac televiziune a fost tata, dar și prietenul meu cel mai bun, care a văzut un anunț de angajare, a insistat să merg, și de acolo a început totul.

– **Cel mai spectaculos loc pe care l-ai vizitat.**

– Stadionul *Camp Nou* din Barcelona. Am fost la un meci acolo și m-am îndrăgostit de atmosferă, suporterii, mărțișă stadionului, a echipelor... Dar la fel de frumos a fost și pe *Emirates Stadium*, la semifinalele *Champions League*.

– **Ai regrete vizavi de lucrurile pe care le-ai fi putut face și nu le-ai făcut?**

– Mi-ar fi plăcut să învăț să cânt la pian, să dansez tango... dar nu este timpul pierdut. În rest... am învățat din greșeli.

– **Crezi în dragoste la prima vedere?**

– Nu mi s-a întâmplat să mă îndrăgostesc la prima vedere, dar am văzut cupluri care s-au „găsit” dintr-o privire (*zâmbeste*).

– **Unde ai fost în vacanță și cum te-ai simțit?**

– Am avut de 1 Mai o vacanță-mara-ton Paris-Londra. Am fost împreună cu o gașcă de prieteni și ne-am distrat teribil – de la *Disneyland* la semifinalele *Champions League*, *Manchester* – *Arsenal*. A fost o vacanță minunată.

text: **Cristian Alionte**

„Ies în cluburi foarte rar – și atunci când o fac, stau puțină vreme. Îmi place foarte mult muzica, sunt dependentă de muzică, ascult în mașină, în casă, în parc... orice gen de muzică. Dar nu obișnuiesc să-mi pierd nopțile. La evenimente mondene și petreceri merg numai atunci când am ceva de spus sau cu un scop precis.“

mult a celor din categoria „mă uit la televizor și-mi aleg o fată“.

– **Mergi la meciuri, pe stadion?**

– Da, merg pe stadion, în București am fost pe toate stadioanele de fotbal, am fost și pe stadioanele din străinătate – în Portugalia, în Anglia și în Spania – dar merg des și în sală, la meciuri de baschet și handbal.

– **Cum ai ajuns să prezinți știrile sportive?**

– Când m-am prezentat la probe, îmi doream sport, dar nu puteam emite pretenții. Nu aveam pile, nu cunoșteam pe nimeni și-mi venea greu să cred că voi fi angajată, dar să mai emit și pretenții... După ce s-au făcut probele video, mi-au

UN COLȚ DE PARADIS

CIPRU

409 Prețuri de la
euro

PACHETUL INCLUDE:

- bilet de avion cursă directă
BUCUREȘTI - LARNACA - BUCUREȘTI
- 7 nopți cazare cu mic dejun / hotel 2*
- asistență turistică locală

PACHETUL NU INCLUDE:

- taxe aeroport: 135 euro/persoană
- transfer
- asigurare medicală + storno

Love Cyprus

Vacanțe de prestigiu

**PRESTIGE
TOURS**

Sediu central: Str. George Enescu, nr. 31,
(lângă fostul mag. EVA), sector 1, 010303 București
Tel.: (+4021) 319.77.94/95/96/97;
0747.01.01.50 / 0752.12.17.23
Fax: (+4201) 312.12.55
e-mail: info@prestigetours.ro

Agencia Ploiești: Str. Constantin Dobrogeanu Gherea,
nr.1B, Bl. E, pasaj, Ploiești, Prahova
Tel.: (+40244) 59.15.85, 0344.80.18.10,
0344.80.18.11; Fax: (+40244) 510.204;
Mobil: 0747.01.01.54
e-mail: victoria@prestigetours.ro

www.prestigetours.ro

Dan Anghel

Lucrarea gândului pe trup

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

O pereche de pantofi stă așezată frumos sub băncuța de la intrare. Posesorul e deja întins cuminte pe patul din cabinet, învăluit în muzica astrelor. O experiență rară, să stai aninat de-un gând, detașându-te de toate, înălțându-te pe sunetul muzicii și lăsându-te inundat de energii binefăcătoare. Cum sufletul e liniștit, treptat scapi și de balastul bolii. Regizorul acestui spectacol al renașterii este Dan Anghel, cel care dirijează profesionist energiile spre vindecare, dar și spre luminare interioară.

Aici, în cabinetul *Tribio Dacia*, din str. Witting nr. 18, au fost vindecate câteva zeci de cazuri de stenoză mitrală, numai prin tratament bioenergetic. Și nenumărate alte boli, de gravități diferite. Aici nimic nu se desfășoară la întâmplare. Pacienții sunt mai întâi consultați de doamna dr. Lavinia Becșan, care studiază atent toate analizele și diagnosticele pacientului. Acesta va fi monitorizat pe tot parcursul tratamentului solicitându-i-se analize repetate, pentru o riguroasă cercetare a bolii. Astfel, toată evoluția suferinței, până la vindecare, poate fi în orice moment demonstrată din punct de vedere medical.

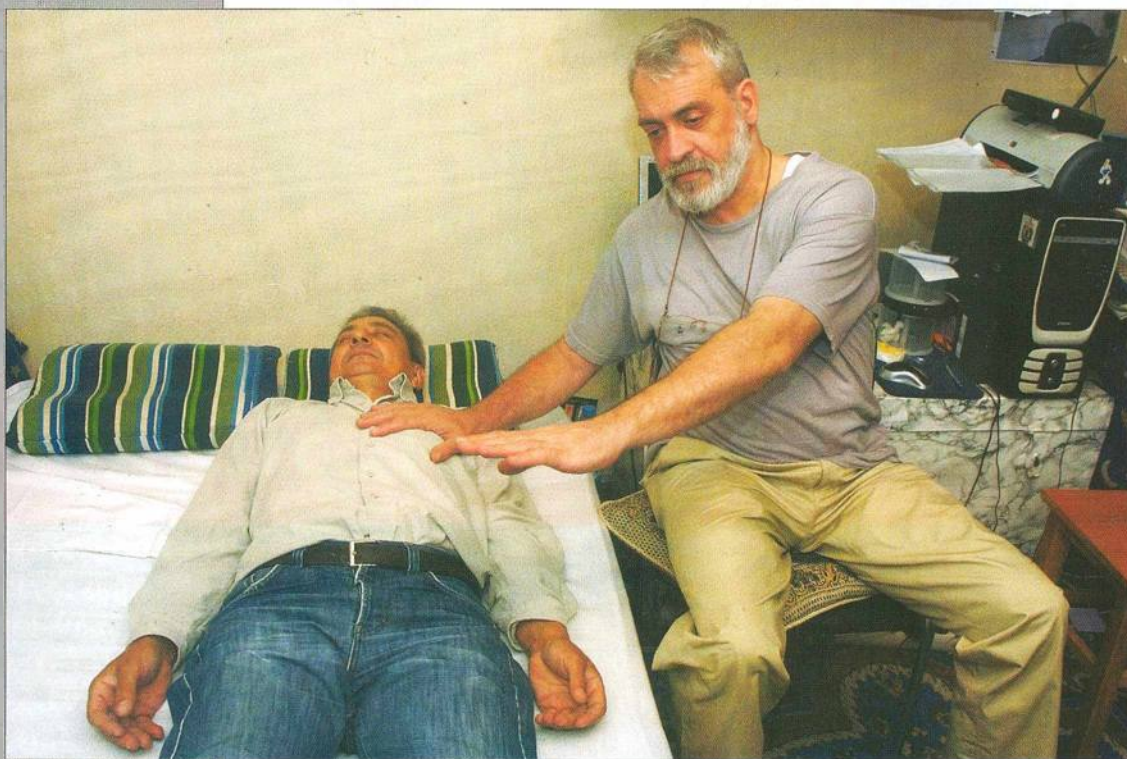
▼ Sunteți unul dintre cei mai căutați bioenergeticieni de la noi. Sigur, această popularitate vine din reușitele, vindecările sau ameliorările problemelor de sănătate ale pacienților de care v-ați ocupat. Care sunt cele mai grave boli pe care le-ați vindecat?

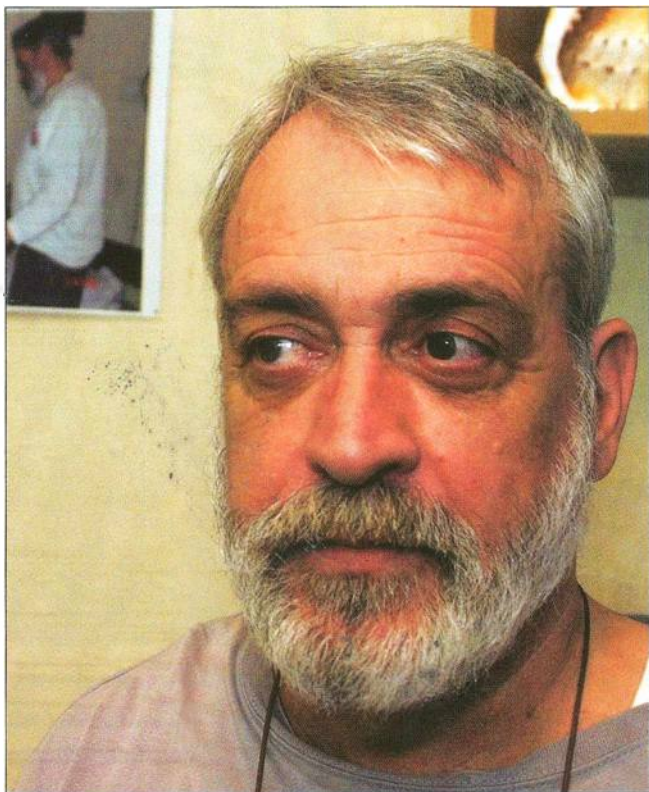
– Când ajungi să fii recunoscut ca unul dintre cei mai importanți terapeuți, trebuie să știi că din acea clipă trebuie să fii și mai perseverent pentru a te putea menține în top, dar în același timp trebuie ca randamentul tău să-și regăsească un nou echilibru, de unde într-o zi să poți urca din nou și astfel să-ți ajuti și mai mult semenii, iar tu să-ți îndeplinești menirea pentru care ai venit pe Pământ. Dintre cele mai importante calități ale unui bioterapeut aș alege seriozitatea, abnegația, dăruirea, echilibrul, iubirea față de semenii... Bolile sunt pentru mine un examen în care doar pacientul este cel nou. În general nu îmi place să le departajez pe grade de dificultate. Marea dilemă sau dificultate este doar calea, pârghia pe care o folosesc pentru a ajunge la pacient, pentru a putea decodifica, pentru a găsi codurile pe care le voi putea accesa și astfel să încep procesul de ameliorare.

– Când ai înțeles că aveți aceste aptitudini rare? Cum v-ați perfecționat?

– Am descoperit aceste aptitudini la vârsta copilăriei. O vârstă la care copiii se joacă cu obiectele și nu dau importanță substanței. Tot timpul în copilărie am căutat să aflu ce este înăuntru, m-am simțit atras de substanță, de mecanismul în sine, de vibrația tăcerii, a gândului și, de ce nu, chiar de durere. Am descoperit că energia gândului blând atașat pe palme dă o stare de liniște, căldură. Și uite-așa, în copilărie mă așezam lângă musafirii părinților mei și observam cum anumite dureri se dispau și celor din jur le revenea starea aceea de bine, optimismul. Perfecționarea mea ca terapeut am făcut-o în liniște, în tăcere, fără zgomot, într-un perfect echilibru dintre lumea exterioară și cea interioară și apoi dintre cea interioară și Dumnezeu. Perfecționarea mea este mereu împăcarea mea cu mine, cu gândurile și ideile ce sunt mereu înlocuite de altele ce trebuie să aibă un nivel energetic mai înalt, mai fin, mai ușor de acceptat.

– Cum se reflectă aceste abilități în gândirea dv.? Cum vedeți boala? Dar viața?

Alături de dl Dan Anghel are grijă de pacienți și dna Ștefania Manea, amândoi fiind practicanți cu experiență și cu titluri de maeștri internaționali încă din 1991. Mai mult, dl Anghel este, din 1993, Doctor Honoris Causa al Universității de Terapii Neconvenționale Sri-Lanka, Colombo, pentru activitatea sa în psiho-bio-corecție.

– Așa cum spuneam, gândirea este cea care dă finețea cuvântului, ea este armonizată de flexiunile cuvântului și pătrunde în materie vibrând și lăsând la crescut sămânța ce așteaptă ca trupul să schimbe informația, urcând-o pe căi neștiute de om și lăsând apoi în urmă structuri pe care le vom regăsi ca bune și pline de performanță, la vremea secerișului. Boala este o permanență, este un soldat destoinic care ne poate modela, distruge, remodela structurile informaționale și care este un adversar, dar și un prieten pentru cei care știu să nu urască, să se schimbe, să nu mai repete greșelile care au declanșat boala. Nimeni nu se naște învățat, dar la fel de adevărat este și că nimeni nu se naște sănătos. Când ne naștem, venim deja pe lume cu bagajul informațional al străbunilor, bunicilor, părinților. Nașterea este o parte din plata neplătită de înaintașii noștri. Nașterea înseamnă acumulare de suferință, boală, ca urmare a ceea ce zămislim cu gândurile, cuvintele și faptele noastre.

– Ce trebuie să facă mai întâi un pacient care ajunge în cabinetul dv? Există o pregătire specială înainte de tratament, sau nu trebuie decât să aibă încredere?

– Când un om vine la cabinetul meu, nu cred că își face un rechizitoriu a ceea ce el a gândit, cuvântat și făptuit până a ajuns aici. Ar fi culmea ca noi, oamenii, să mai și gândim! Cândva, o profesoară îmi spunea în adolescență că atunci când pui capul pe pernă trebuie să îți faci recenziei zilei ce a trecut. Nu, oamenii nu caută schimbarea lor când apelează la

mine. Omul consideră că, dacă plătește, i se cuvine sănătate. Eu trebuie să îl educ și să-l ridic pe un orbital energetic de unde să poată singur să-și găsească drumul, lumina și liniștea.

– În ce constă tratamentul propriu-zis? Există riscuri, contraindicații?

– Tratamentul constă într-o succesiune de cure bioenergetice, care urmează un tipar: sunt trei serii de câte 15, 10 și 10 ședințe de terapie ce au între ele o perioadă de pauză, de regulă două săptămâni. Aceste pauze au rolul de a-i da posibilitatea organismului să se reazeze energetic. Pentru cazuri cum sunt stenozele mitrale, aortice, papiloma virus etc. tratamentul ajunge la cinci cure. În fiecare pauză pacientul își reface analizele, pentru a putea vedea cu exactitate ce schimbări s-au petrecut și cum se desfășoară procesul de ameliorare a suferințelor pentru care pacientul a solicitat terapia. În general nu sunt riscuri, contraindicații. Contează, totuși, și valoarea sau cantitatea energetică a terapeutului. El trebuie să aibă un câmp energetic curat, lipsit de valori ridicate ale componentelor electromagnetice. Persoanele care pot să țină pe corp obiecte metalice și chiar nemetalice sunt sfătuite de mine să nu se îndrepte spre acest domeniu, deci să nu încerce să facă tratamente. Cred că un tratament condus de un terapeut consacrat este cel mai bun.

– În principiu, acționați numai asupra corpului fizic, sau influențați și psihicul pacientului?

– Lumina de la Dumnezeu ne purifică, ne încălzește, ne bucură, ne vindecă, ne dă speranță pentru o nouă zi. Dacă bio-energia este o lumină dumnezeiască în palmele celui care emite către ceilalți, asta înseamnă că produce schimbări nu numai în câmpul fizic și electrochimic, dar și în cel spiritual. Câmpul bio are, printre altele, și acea calitate de a reîncărca organismul cuprins de oboseală. Să vezi un corp obosit care se umple de energie, de viață! De ce nu s-ar bucura și sufletul? Da, acționează și pe psihic! E minunat!

– Ar fi interesant să povestiți un caz spectaculos rezolvat în cabinetul dv. Sigur, toate problemele vindecate aici sunt deosebite...

– Aș vrea să vă pot povesti odată despre un caz pe care nu l-am rezolvat încă. Acesta este cel mai spectaculos, mai luminos caz. Cel pe care încă nu l-am rezolvat. Este ca o chemare din morți. Să te gândești la cei din această lume care nu au avut nici o șansă și nu au putut fi salvați. Însă pentru moment aș vrea să spun că tot ceea ce am făcut până azi este minunat. Toate cazurile sunt grele, dificile, dar demne de semnalat sunt pro-

blemele coronariene, stenozele mitrale, aortice, papiloma virus cu indicație malignă care declanșează cancerul de col. Sunt realizări cu care îmi pun capul pe pernă și sunt fericit că le pot trata.

– Este știut că practicați și terapia la distanță. Astfel de cazuri, aflate în țară sau în străinătate, vă solicită mai mult în plan energetic?

– Practic terapia la distanță de peste 20 de ani. În general execut terapie telepatică pentru persoanele aflate la mare distanță, cum ar fi continentul american, vestul și centrul Europei. Nu pot să cuantific și să concluzionez că efortul ar fi mult mai mare decât în cazul terapiei la mică distanță. Însă rezultatele obținute sunt la fel de bune ca acelea din cabinet. Dacă în cabinet poți vedea pacientul, în cazul tratamentelor telepatiche trebuie să îl cauți, să ai o direcție, o poziționare geografică, să străbați mental dar și vizual, ca să răzbați și să ajungi la el. Când poți, spui că este ușor!

– Practic, aveți consultații și tratamente întreaga zi. Percepți oboseala? Cum vă încărcă bateriile?

– Pot să spun că nu percep oboseala în mod deosebit. Probabil este o oboseală asemănătoare cu a celorlalți semeni care se duc la serviciu și desfășoară anumite activități. Bineînțeles, în cazul în care cei „normali” ar face ce fac eu și la asemenea calitate, cred că ar cădea din picioare. Eu am căpătat duranță, mai ales că energia este infinită în Univers și nu văd de ce aș obosi! E destulă! Și apoi nu sunt o baterie care se descarcă. Sunt conectat continuu! Dar și iubirea mea pentru Dumnezeu este continuă!

– În îndelungata dv. experiență ați observat că se vindecă mai ușor optimiști? Sau pesimiști?

– Cel mai ușor se vindecă acei care iubesc, cei care învață să nu urască, cei care iartă. E bine dacă ar veni cu încredere totală. Însă de-a lungul anilor oamenii au căpătat experiență negativă, au văzut multe și au avut de tras tot atât de multe! Cum să mai aibă încredere dacă viața i-a lovit mereu? În aceste cazuri apropierea se face treptat și trebuie să fii un fin psiholog ca să le câștigi încrederea. În primul rând trebuie să nu-i minți și să recunoști că și tu ai îndoilele tale când e vorba de un tratament. Da, un terapeut trebuie să aibă și el îndoilele sale! Nu este Dumnezeu, este un om care suferă la fel ca și ceilalți. Dacă găsești armonia, vibrația comună cu cel suferind, cresc și mai mult șansele de ameliorare ale celui care îți cere vindecarea.

text: **Gia Iova**

foto: **Octavian Tibăr**

Sicilienii, ca obiectiv turistic

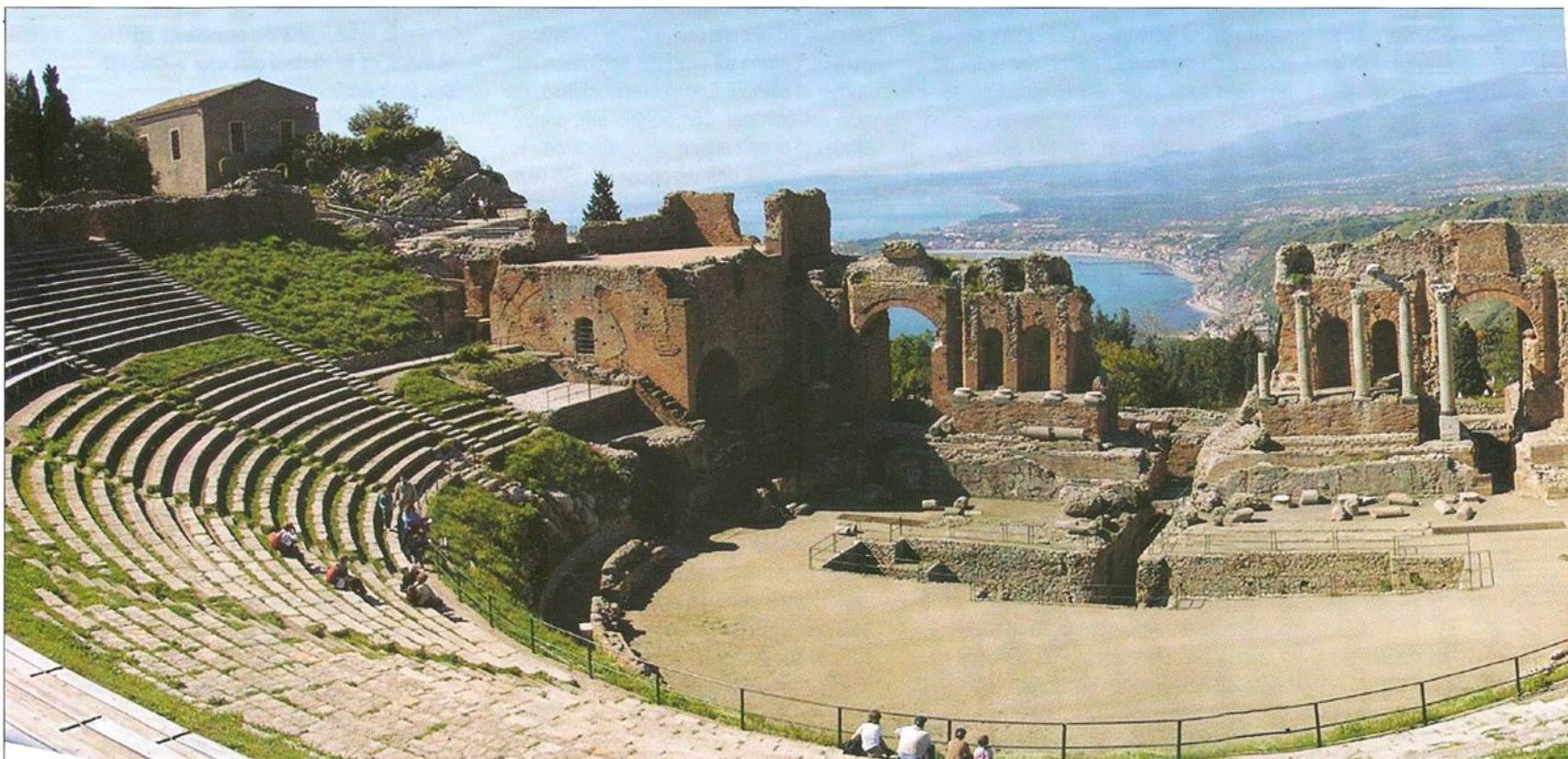
Am trăit suficienți ani și suficient de intens încât să am propriile mele *obiceiuri folclorice*. La începutul fiecărei veri, de pildă, mai exact în luna Iunie, merg să beau o cafea într-un loc în care n-am mai fost niciodată. Până acum, cea mai fascinantă aromă am găsit-o la Lisabona. Dar nici în 2008, la Londra, n-a fost rea. Doar că prea *imperială*, după gustul meu. Luna trecută, în Sicilia, evident că m-am scăldat în *cappuccino*. Era atât de catifelat, de autentic, de... foarte prietenos. Sigur că lumea poate fi cunoscută și așa! Și nici măcar nu este o perspectivă superficială. Dacă ai răbdarea s-o asculți, să te lași în voia ei, o cafea îți poate arăta cele mai intime amănunte ale locului în care o descânți.

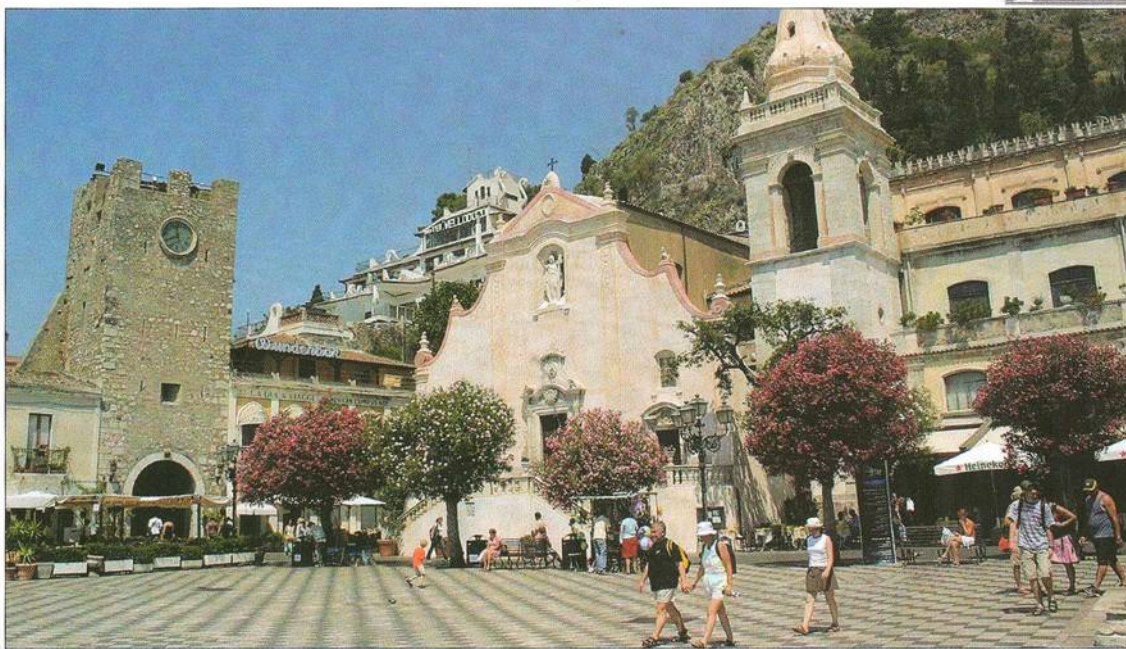
Un ghid căzut din cer

O cafea de una singură, pentru mine n-are nici un haz. Așa că, de regulă, am câte un invitat special în călătoria tradițională de iunie. Anul acesta, a fost prietena mea Georgeta Ghinea, psiholoaga aia blondă și deșteaptă – ce mai contradicție în termeni! – pe care o tot vedeți la televizor. Fără să știm prea bine unde e Catania, pe hartă, dar de cum cu ce se mănâncă ea, ne-am luat bilete de avion și am rezervat o dublă, într-un hotel din zona rezidențială. Că mă speriasse

Antonio, un sicilian cunoscut pe *net*. Îmi tot scria că infracționalitatea pe-acolo e mare, că unele zone sunt nesigure, că atenție la geantă, la taxiuri, la binevoitori. Fără să mă prevină, omul ăsta ne-a așteptat, cu mașina, la aeroport. În ideea că și-a rezervat toată după-amiaza pentru noi, să ne arate orașul. Habar n-aveam dacă să mă bucur sau să-mi dea de gândit. Nu arăta chiar ca un criminal în serie, dar era cu un motociclist după el, glumea cu băieții din parcare, așa că eu, care

aveam numai mafioți în cap, am încercat, politicos, să refuz oferta. Antonio n-a insistat, ceea ce a dat foarte bine la psihanaliza de urgență pe care i-a aplicat-o psiholoaga grupului. Concluzia a fost că mergem cu el, fie ce-o fi. Și bine am făcut, fiindcă hotelul nu era pe gustul nostru. Cu banii dați în avans pierduți, dar cu un însoțitor în care, de-acum, aveam încredere, am bătut Catania, în lung și-n lat, între pensiuni și hoteluri de patru stele. Ba nu aveau locuri,

Când oamenii bat muzeele și catedralele

ba era zona cam ciudată, plus că ne mai apucaseră și pe noi ceva fițe, ne doream să fie așa și pe dincolo. A meritat deranjul, însă, pentru că, în final, am găsit o locație superbă: Hotelul *Savona*, chiar în buricul târgului, cum s-ar zice, respectiv în centrul orașului vechi, în Piața Catedralei.

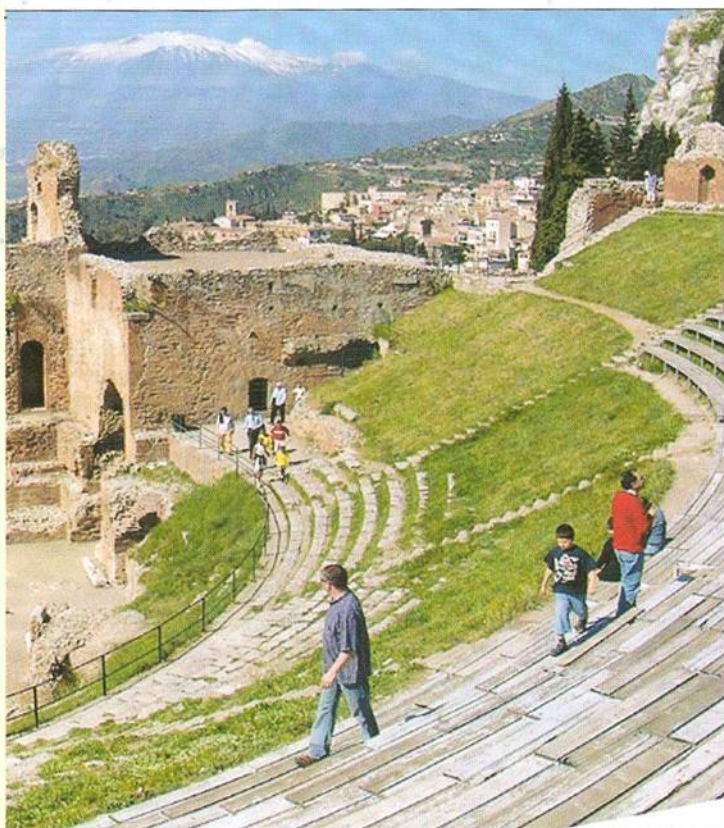
După ce ne-am lăsat bagajele, Antonio ne-a făcut instructajul, pe o hartă luată de la recepție: „Voi sunteți aici, în jur aveți toate obiectivele istorice importante, în stânga e *Via Etna*, pentru shopping, în dreapta e piața, gara pentru Taormina, marea, pentru plajă, în zona pe care am hașurat-o nu intrați, că e Ferentarii de la voi...” Sigur că n-am scăpat atât de ușor, a urmat un tur al orașului, la pas, până târziu, în noapte. Sicilianul se făcea că nici nu aude aluziile mele la oboseală, dureri de picioare sau un

duș relaxant. Dar, între noi fie vorba, a fost un ghid excelent. Ne-a arătat și ne-a explicat, cu lux de amănunte, cam tot ce-ar trebui să vadă și să știe un străin aflat în Catania. Nu i-a scăpat nimic, de la istoria locului la viața de noapte a orașului, de la restaurantele unde se gătește tradițional la operele de artă, de la plaja vulcanică, pe care ne-a sfătuit s-o evităm, până la Piața *Bellini*, unde se găsește cea mai bună înghețată *de casă* din lume. Eram în Catania de câteva ore și deja știam tot orașul. Pe la două noaptea, când ne țărăm spre hotel, Antonio m-a întrebat ce mi s-a părut senzațional. „Faptul că n-am băut nici o cafea, de când am plecat din România!”, i-am răspuns, foarte sincer, de altfel, chiar dacă el credea că glumesc. Și-atunci am dat drumul la viață, cu un espresso sicilian. Odată atins și acest ultim, care, de fapt, era

primul, obiectiv turistic, ne-am întors la *Savona*. I-am mulțumit lui Antonio și de atunci n-am mai auzit de el.

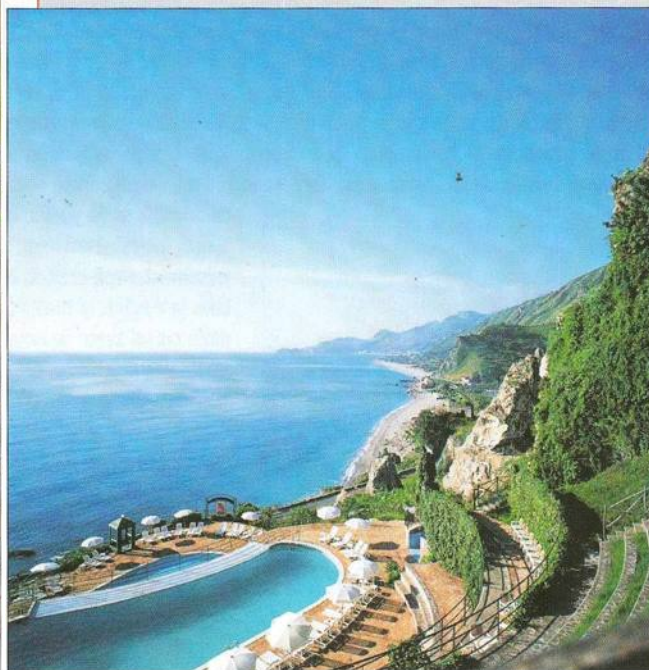
Catania este un oraș cu iz medieval, un fel de muzeu în aer liber. Ușor prăfuit, cât să nu-i cadă amprenta vremii, curat, în centru, murdar, spre periferii. Culmea este că mizeria aceea, atâta câtă o fi, dă bine, face parte din peisaj, îl umanizează. Pentru mine, care nu mă dau în vânt după curățenia exemplară, dar distantă, din Anglia, Germania, Norvegia sau Suedia, Catania rămâne în topul „de revăzut”. Alături de alte orașe cu *murdării fermecătoare*, gen Paris, Roma, Ierusalim, Valencia sau Atena.

De regulă, când scriu despre un oraș turistic, mă opresc și la obiectivele importante. Ei, bine, de data asta n-o să vedeți! Pentru

Taormina

Se pune un munte molcom în mare, pe o insulă, chiar la țarm. Apoi se împodobește, ca un pom de Crăciun. Cu hoteluri de lux și pensiuni, terase și taverne, magazine de fițe și antichități, pasticerii și grădini suspendate, într-un dezmăț de vegetație, miresme și culori.

Printre toate acestea, se întind poteci înguste și abrupte, șerpuite ca o beteală. Dacă urci, parcă dai direct în cer. De unde lumea e miniatură. Îți vine să smotocești *Giardini Naxos*, *Isola Bella* ori vapoarele din larg, ca pe niște jucării de pluș. Când cobori, pe jos sau cu telecabina, dai direct în spectacolul mării. Altă risipă de frumusețe. Și pentru că toate acestea trebuiau să poarte un nume, li s-a spus, simplu, Taormina. ■

**I s-a propus
să se mărite
cu un gay,
ca să-l acopere**

Am nimerit, din neatenție, și la un miting electoral al Partidului Democrat, în fața la Teatro Bellini. Mutrele lor de candidați, începând cu liderul Rosario Crocetta, erau ceva mai relaxate decât ale noastre. Și mai spălate, observația psihologului. În rest, cam același tip de discurs. Doar că, în loc de corupția noastră veșnică, ăia cică luptă cu Cosa Nostra lor veșnică.

că este singurul loc în care am fost vreodată și în care am simțit nevoia să vizitez nu obiectivele turistice, ci felul de a fi al oamenilor. E musai să vă spun despre ei, ca nu cumva, odată ajunși pe-acolo, să nu-i vedeți din cauza catedralelor, a muzeelor sau a teatrelor impunătoare. Sunt prietenoși, binevoitori, senini, plini de viață. N-am mai văzut niciodată, în masă, atâta bucurie de a trăi. Felul în care își dau binețe, își strigă marfa sau negociază, în piață, felul în care cântă, pur și simplu, în timp ce mătură sau spală vase, plăcerea de a intra în vorbă cu un străin, doar de dragul conversației, ca să nu mai vorbim de felul în care te ajută, dacă ai nevoie, sunt stări imposibil de cuprins în cuvinte. Pot să vă dau doar niște exemple. Într-o seară, am întrebat niște femei de unde să luăm bilet de autobuz. Casa era închisă, așa că femeile au chemat șoferul. Acesta s-a scuzat, că n-are, și a plecat să-l caute pe vânzător. L-a adus la noi, deși i se terminase programul, ne-a dat biletele, apoi iar s-a scuzat, de nu știu câte ori, că așa prețul e de 1,5 euro, față de un euro, cât era la casă. Mai

mult, în autobuz devenisem vedete, toată lumea se agita să ne explice unde să coborâm pentru Piazza del Domo, deși noi n-aveam nici o taină, chiar știam pe unde este. Altă dată, la o terasă unde mâncam, pe plaja Lido Azzuro, era aniversarea unei fete. Cu tort, lumânări și tot tacâmul. Foarte firesc, mama sărbătoritei ne-a oferit și nouă două bucăți generoase, aseasonate cu o conversație plăcută, gen de unde sunteți, ce faceți pe-aici, cum vă simțiți? Și cum secvențele de acest gen s-au ținut lanț, nu pot decât să cred că așa sunt catanezii, de felul lor. Și nu pot să nu mă minunez de asta, cu atât mai mult cu cât o groază de compatrioți de-ai noștri au o reputație foarte proastă în Sicilia. Toată lumea ne-a vorbit de prostituat, hoți și cerșetori, dar, în același timp, nimeni n-a zis că toți românii sunt așa.

După ce ne-am săturat de *arancine*, o delicată siciliană, un fel de crochete din orez, într-o crustă aurie, umplute cu tot felul de bunătați, de la somon la mozzarella, ne-am gândit să trecem la pește și fructe de

mare. Am ales terasa restaurantului *Sicilia in Bocca* și am comandat cotlet de cod, creveți, calamari și legume la grătar. Asta ne-a recomandat chelnerița, Viorica, de loc din Galați. Stă în Catania de șapte ani și are o poveste destul de interesantă: „Prin verii mei, din Perugia, am cunoscut un sicilian. Vorbeam doar la telefon, mi-a trimis o poză și niște bani. Am hotărât să vin aici, că știți cum e viața pe la noi. Când am ajuns, am fost șocată. El era de 44 de ani, eu, de 30, nu-mi plăcea deloc, îmi venea să mă zgârii pe ochi. Zidar, n-avea nimic, nici bani, nici casă. Am dus-o foarte rău, am făcut o alergie pe sistem nervos, mâncam doar o dată pe zi, mă dureau capul și stomacul de foame. Am stat, o vreme, la familia la care lucra el, făceam curat și aveam grijă de un copil. Apoi m-am mutat, nu mai suportam. Numai că și familia asta era cu ale ei, aveau un băiat *gay* și doreau să mă mărite cu el. Așa, doar de formă, ca să-l acopăr, în rest fiecare cu viața lui. Sigur că n-am vrut, am căutat altceva. Olimpia, o româncă veche din Catania, mi-a făcut cunoștință cu Andrea. Ce să zic, a fost dragoste la prima vedere și de atunci am rămas împreună. Mi-a găsit slujba asta, cu carte de muncă, iar în 2006 mi-am adus și băiatul, din țară. Are 16 ani și e elev la Liceul european. N-aș putea să spun că o ducem chiar pe roze, dar încă e bine. Eu câștig 640 de euro pe lună, Andrea ceva mai mult, e *bodyguard* la o firmă de licitații de artă. Acum avem o casă, e mică, da-i a noastră, și încercăm să ne descurcăm. Nu mi-ar strica un loc de muncă mai bun, dar să vedem cum o fi. Știu că niște români se adună la biserica de lângă gară, unde slujește un preot catolic, și ei îți fac rost de o slujbă, dacă le dai lor primul salariu. Dar, sincer, nu vreau să apelez la asta. Prima mea grijă rămâne copilul, Adrian, pentru că el nu s-a adaptat complet în Catania. Îi e dor de tot ce-a lăsat în Galați, de la prieteni, până la mâncare”.

A doua zi, la plajă, l-am cunoscut și pe Adrian. O mândrețe de băiat, prietenos, inteligent, cu preocupări foarte mature pentru vârsta lui. Eu, una, n-am mai întâlnit nici un puști de 16 ani care să-mi țină prelegeri despre *Legea atracției*, de pildă. Și chiar așteptam demult o asemenea întâlnire. Nici nu știți ce frumos poate fi să înveți de la cei mult mai tineri! Și cum asta mi s-a întâmplat tocmai în Catania, greu de crezut că spiritul sicilian n-are chiar nici o vină.

O persoană foarte dragă mie m-a întâlnit, imediat după întoarcerea în București, ce obiectiv turistic m-a impresionat cel mai tare. I-am răspuns școlărește, pe nerăsuflăte, bucuroasă că știu din prima. Și cu un deza-cord, că se poartă, poate așa ajung și eu europarlamentar. Sau măcar primar de sector: „În Sicilia, cel mai frumos obiectiv turistic e... oamenii!”

Text: Liliana Petruș

Etna Sejurul în Sicilia nu se putea încheia fără o drumeție pe Etna, cel mai înalt și cel mai activ vulcan din Europa. Cu 55 de euro de persoană, am avut la dispoziție un jeep cu un șofer-ghid de zile mari. Alpinist, de felul lui, Giuseppe știe toate tainele Etnei, de la craterele cele mai spectaculoase, până la tunelele subterane prin care a curs lavă. Am intrat și noi într-unul, echipați cu lămpașe și căști, dar n-am rezistat prea mult. Din cauza diferenței de temperatură, mie, una, îmi zornăiau oasele. Afară erau peste 30 de grade, în subteran vreo 15. Am mai văzut jumătăți din casele înghițite de ultima erupție, din 18 iulie 2001, orele 12,45, Crateri Silvestri, un hău căscat în coasta muntelui și transformat, apoi, în popas turistic, și locul în care s-a oprit, aproape miraculos, cel mai recent potop de lavă, tocmai înainte de-a înghiți o localitate. După peisajul selenar, te aștepti

ca muntele să fie pustiu. Nici vorbă! Pe lângă turiști, localnicii muncesc de zor, împotriva vulcanului. Sapă cratere, în care să se adune lava, la o adică, și tunele subterane, spre a devia cursul firesc de erupție, ca să nu facă zob localitățile învecinate. Culmea este că se construiesc și case, popasuri, hoteluri, cabane. Proprietarii lor povestesc, cu groază, că aud, mai ales noaptea, oareșce borboreseală, de prost augur, în măruntaiele vulcanului. Dar asta nu-i împiedică să-și vadă, mai departe, de proiectele lor.

Cel mai bun roman polițist din literatura română

Andrei Mladin, simpaticul și iscoditorul erou al lui George Arion, se prezintă cititorilor în haine de gală.

Detectiv fără voie cuprinde toate narațiunile care îl au ca protagonist.

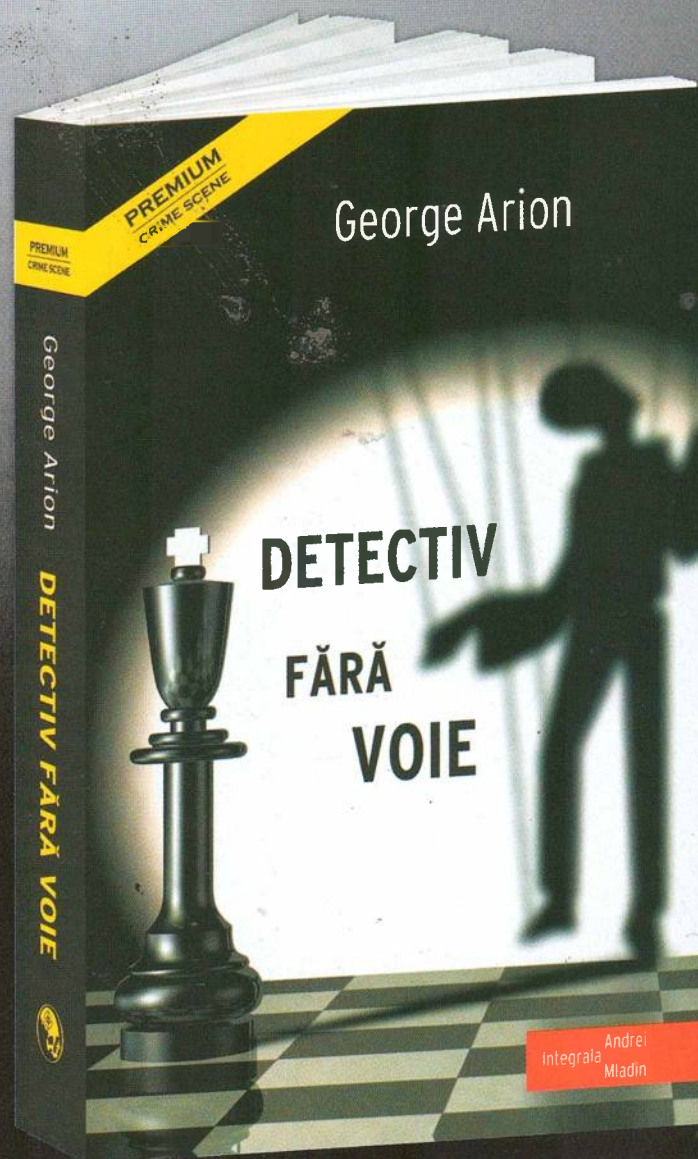
Cartea îi prezintă aventurile neobișnuite și capacitatea lui de a dezlega enigme terifiante.

În acest volum, suspansul face legea de la început până la sfârșit. Dar și hazul.

Detectiv fără voie – un cocteil exploziv de umor spumos și acțiuni palpitate.

Crimescene Publishing

FLACĂRA t...
TRITONIC

Comandă acum
și primești

35% reducere

Preț întreg: ~~59 ron~~
Preț redus: 38 ron

Completează formularul de mai jos și trimite-l la
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr 1,
sector 1, Cod poștal 013701, București
ca să beneficiezi de reducere

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand volumul **Detectiv fără voie** de George Arion la prețul de 38 ron

Nume

Prenume

CNP

Strada

Nr.

Bloc

Scara

Etaj

Sector/Județ

Cod poștal

Localitate

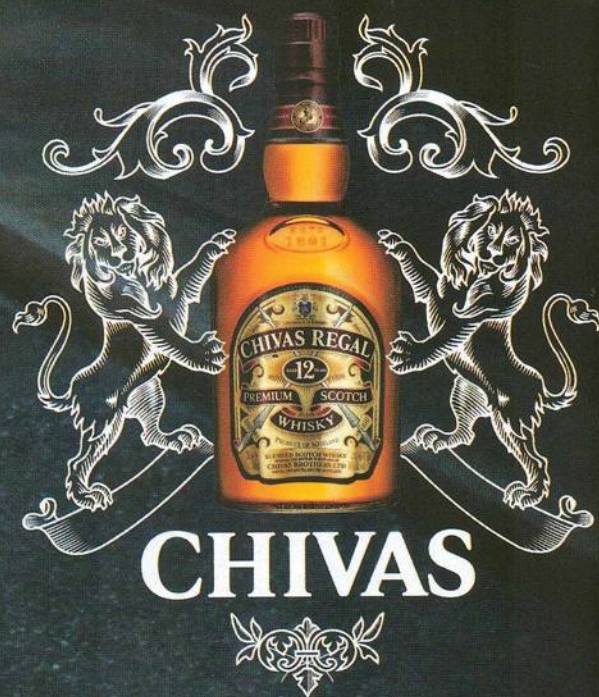
Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs.

TO GALLANTRY

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

LIVE WITH CHIVALRY

LIMENARIA

Una dintre minunățiile fascinante ale Limenariei (portul mare), spre deosebire de Limenas (portul mic), este pescăria din colțul străzii noastre. În colț se găsește un transformator de înaltă tensiune, pe care îl luăm ca punct de reper, în peregrinările noastre în oraș – și de-a lungul țărmului.

Mitul insulei

Golden Beach

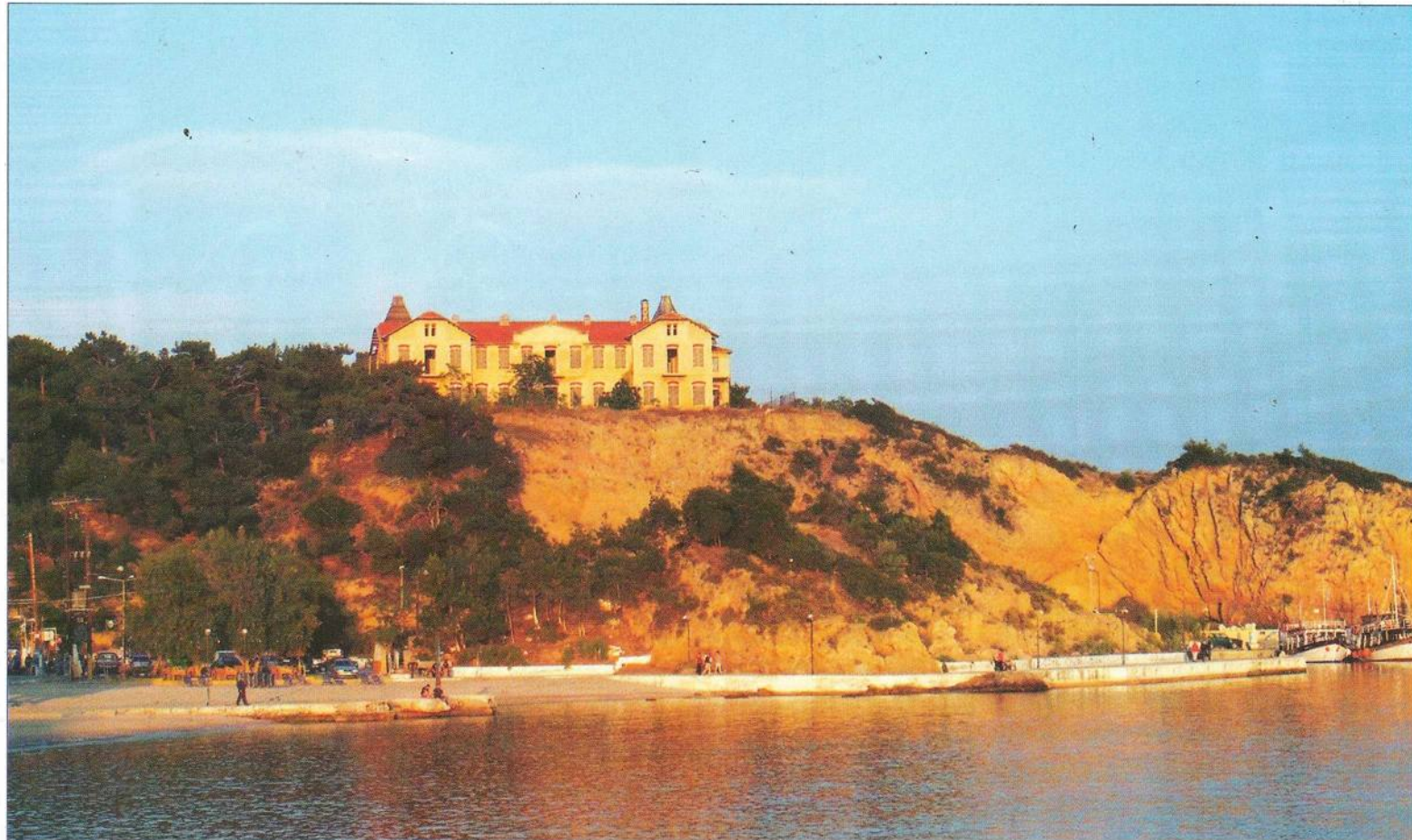
Transformatoare de înaltă tensiune întâlnești peste tot pe insulă, această insulă Thassos, cea mai nordică din toate ale Greciei. Seamănă cu cele din copilăria mea. Mi-l și-nchipui zumzăind, ca un stup – și fermecându-mă cu acel neîncetat bâzâit. Vis-à-vis de el se află pescăria, iar pescăria are creveți. Roșii. Rozalii. Strălucind ca niște raci. Perpelindu-se. Are cod proaspăt, din care Nicoleta, una bucată soție (a noastră) aflată pe inventar, a hotărât să ne prepare ceva delicios. Și a reușit. Are și niște pești verzi, de mare. Cu o crustă strălucind ca platoșa unei muște obraznice. Are calamari. Uhu, iar de ăștia, pe bune, mi-e poftă! Pescăria e un magazin obișnuit:

o dugheană în cel mai pur stil grecesc. Cu vreo cinci sau șase galantare. Ele stau veșnic goale, asta până vine marfa. Și marfa vine, de obicei, dis-de-dimineată. Dacă ajungi târziu, nu mai prinzi nimic. Te lingi, doar, pe bot. Târziu înseamnă după ceasurile două din amiază.

Am plecat în Thassos împreună cu agenția de turism GAD TOUR (pe site, www.gadtour.ro, puteți afla mai multe), cu autocarul. Nu facem mai mult de 18 ore, iar circuitul spre cea mai nordică insulă grecească e presărat cu peripeții & priveliști. Nu e o excursie scumpă, bugetul deplasării (de aproximativ 9 zile) se ridică la câteva sute de euro. De la Kavala sau

Keramoti treci cu ferry-boat-ul spre Thassos, chestie care te costă 8 euro de cap (vesel) de excursionist. Deliciul feribotului este hrănitul pescărușilor cu firimituri și bucățele de pâine. O dată ajuns pe insulă, începi să redescoperi țărmul primordial, înconjurat de ape. La Limenaria, stația-terminus, ai ocazia să vizitezi vechea cetate Kastro, aflată pe deal. Superbă, de altfel – și căutată, deopotrivă, de turiști germani și englezi.

Să redescoperi o insulă. În cazul nostru Thassos (traseul „info-trip”-ului nostru prin Grecia a cuprins Kavala-Keramoti-Thassos-Prino-Limenaria-Potos-Limenas).

Să îți alegi o insulă. Să o vezi pentru prima dată – sau să o revezi pe îndelete. Cu răbdare. Să explorezi micile ei localități. Micile așezări (fatalmente) pescărești. Să cumperi pește, creveți, cod, ton, caracatiță, direct de la pescari. Să descoperi viața ascunsă a insulei, cu bătrâni (tradițional) îmbrăcați în negru, încondeiați (înrâmați? asortați?) de mustețe mari – și pălării vechi, care să ție umbră. Cu mici locante și taverne, unde poți servi un țoi, poți altoi o cinzeacă (ouzo). Să întâlnești prăvălii de vinuri, ținute de moși morocănoși, evadați de la *muppetsi*. Octava mică a aventurii, arpeggiul ei minor. Să fugărești, prin apă, meduze de culoarea algelor brune. Mitul insulei, cu norii ei cumulus. Nimbus. De lumină. Mit al autarhie. Al tihnei, al apei de topaz – și al plajei, îndeajuns lor înșile.

Autocarul te lasă la câteva sute de metri de plajă. Totuși, aveam să mergem peste treisferturi de oră până la „locul ideal”. Am traversat, practic, toată plaja. Pe jos. Prin apă. Cu pantalonii suflecați. Să mă fi văzut, măcar. Trecând prin mormane de alge făcute căpiță pe țărni, fiindcă, da, sunt și locuri cu alge. Ei bine, dar sunt și locuri fără. Asta e minunea Thassos-ului. Și legenda lui, alături de atâtea alte legende. Credibile sau nu. Verosimile sau nu. Legenda Mănăstirii Sfântul Mihail, despre care am pomenit în avans. Se spune că,

acolo, Arhanghelul îi trăsnește pe cei care vin cu gânduri necurate. Sau (și) pe cei păcătoși, cu inima nepocăită. E un tunel îngust, de câțiva metri (poate chiar zeci de metri) prin care umblă de-a bușilea cei care se căiesc. Se află și un izvor, a cărei poveste ghidele o spun zâmbind cu gura până la urechi. E povestea izvorului despre care muierile șoptesc că e viagra curată. Este și povestea unui căpitan de vas care a venit și, în loc doar să bea din izvor, s-a scăldat cu totul. Apoi a venit, în fiecare dimineață, ceva mai obosit la vapor, pentru că noaptea era foarte solicitat de ibovnică. Și secătuit. Acum, stăm și noi, secătuiți, sub umbrelute. În priză directă. Ghidul nostru a plecat, dar suntem pe mâinile bune ale ghiduşelor Adriana Apostolescu și Lavinia Sfârloagă. Cred că ne și puteți vedea (în caz că vreți) direct pe *Google Earth*? Ce ziceți? Nu-i așa? Iată, avem pe masă un frappé, o bere *Mythos* (mitul simplu, al locului) și o apă minerală *Loutraki*. Suntem imaginea însăși a vacanței. În spatele nostru, la cincizeci de metri, e o tavernă, *AKROGIALI*, unde îți torni ouzo, în venă, gratuit. Ospitalitate grecească. De Thassos. În dreapta, muntele. Și, în spate, tot muntele, la mai puțin de un kilometru, învăluit în ceață. Asta e. Mai mult nici nu vă spunem. Nici nu ne permitem. Ce îți poți dori mai mult?

Text și foto: Mihail Gălățanu

Atracțiile locului – „ponturi” de vânzare:

Miere de pin (dintr-o specie deosebită), bună pentru căile respiratorii și digestie. ● Lămâi în miere. Smochine în miere. Dovleci în miere (pe cutie scrie „pumpkin”).

La cutii metalice de aproape un litru/kilogram (de fapt, nouă sute de grame). Sau la borcane. Fructe confiate (portocale, în zahăr). Și, a nu se uita, patiseria. ● *Sambucca* grecească, după o rețetă proprie lor. E mai slabă, 36-38 grade, mai puțin aromată, deși pe sticlă tot „liqueur” scrie, ca la sora „originală”, italiană. Și mai puțin dulce. ● În plus, dulciuri speciale, ca niște cornete de înghețată, dar pline cu o cremă care e „patent”, specialitatea casei, ceva de genul comet cu vanilie, foarte aromată ● (pentru zgârciți): Bere *STADELBRAU*, bună și ieftină. Opt bucăți la un bax care costă un pic sub trei euro. Grecească (adică makedoniană, adică „tracică”), sub licență germană. ● Vin: cretan, cel mai adesea, bun raport preț-calitate. Sfatul meu: alegeți un rosé. E mai rar, mai fin. Și mai catifelat. ● **PESCĂRIE:** Creveți (proaspeți): puteți încerca o supă, ceea ce și noi am încercat. Altfel, banal: prăjiți. Preț: 6 euro/kg. ● **Stavrizi:** 5 euro/kg. Calamari: 6-8 euro. Ton, pălămide, scoici (la preț de 8 euro punga). Sfatul meu: luați *shrimpi* și *octopusi*,ăștia se termină primii! Măine nu mai găsiți!

Gomorra

„Gomorra“

Regizor: Matteo Garrone; Actori: Salvatore
Abruzzese, Gianfelice Imparato, Toni Servillo

Genul: dramă, Durata: 137 minute

Gomorra este cel mai nou câștigător al Marelui Premiu la Festivalul de la Cannes. Filmul are o structură aparent asemănătoare unor pelicule ca *Magnolia* și *Crash*: poveștile diferite ale unor oameni din aceeași comunitate. Aici, spre deosebire de filmele menționate anterior, firul narativ nu topește spre final traiectoriile tuturor personajelor, ci le lasă să evolueze distinct. Deși personajele nu se întâlnesc, povestea lor face parte din același univers și se potrivește ca o bucată de puzzle într-un spațiu comun: spațiul Camorrei, Mafia italiană, responsabilă de moar-

tea a peste 10.000 de oameni în treizeci de ani. Spațiul în care se desfășoară acțiunea filmului are coordonate morale inversate: un tânăr sau chiar un puști își doresc să intre în mafie ca să

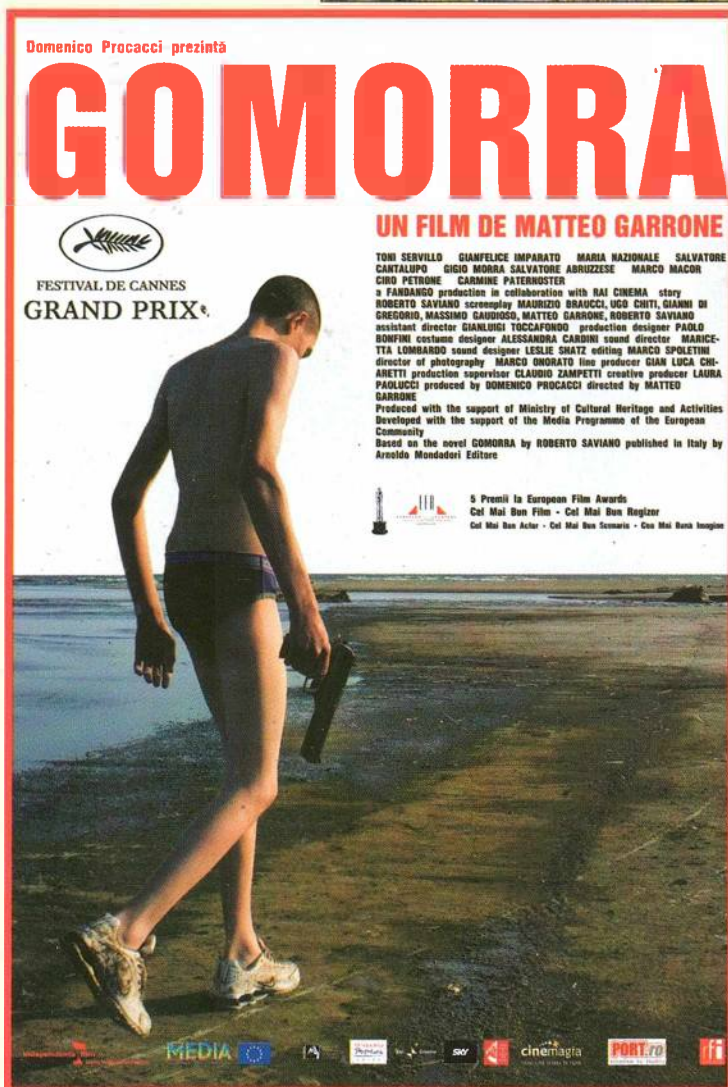
modul în care funcționează această organizație criminală: de la doi tineri care fură droguri pentru a ieși în evidență și pentru a urca social, la tovarăși de mafie care seucid între ei pentru a obține ceva bani, la „oameni de afaceri” care descarcă deșeuri toxice pe terenurile agricole contra cost, până la un curier, un fel de funcționar al organizației care duce pensia foștilor membri. Cu toții își dau mâna pentru a crea această groapă, cu toții lucrează pentru a-și distruge viitorul. Cel mai mult te atașezi de personajul curierului, care este ca o punte între cele două lumi, lumea normală a oamenilor obișnuiți și lumea mafiei. Curierul nu este, pe de-a-ntregul, membru al niciuneia dintre lumi, dar e singurul care ne poate face să le înțelegem și singurul empatic.

Modalitatea în care este prezentat filmul aduce, în sensul verosimilității, cu cea a unui documentar: ritmul este alert și, deși avem o serie de simboluri, filmarea este lipsită de artificii artistice. Trăiești mai mult cu impresia unui război civil, lipsit de orice ideal sau obiectiv, asemănător unui carnagiu. Fără glorie, copiii ajung să fie îngropați în nisip, neștiuți de nimeni, iar curierul scapă de moarte doar pentru că încărcătorul pistolului s-a golit.

O lume plină de hazard, fără speranță și mai ales fără muzică. În afară de hiturile care răzbat strident din mașini sau bodegi, universul Camorrei este unul lipsit de sunete. Roberto Saviano este cel care a scris romanul pe baza căruia a fost dezvoltat scenariul filmului. El, care a locuit în Napoli și a trăit alături de Camorra, vine acum să mărturisească pentru ca noi să aflăm adevărul. Din 2006 trăiește sub protecția poliției.

Dar cel mai bine sintetizează această lume Toto, personajul băiatului de 13 ani: „Toți cei pe care îi cunosc sunt fie morți, fie în închisoare. Eu vreau să devin un naș, vreau să am centre comerciale, buticuri și uzine, vreau să am femei. Vreau trei mașini. Și apoi vreau să mor. Dar cum mor cei adevărați, cei care sunt de partea binelui. Vreau să mor ucis”.

Filmul ne dezvăluie

Carol I

„Carol I”

Regizor: Sergiu Nicolaescu; Actori: Sergiu Nicolaescu, Marina Procopie, Andreea Măcelaru Șofron, Răzvan Vasilescu

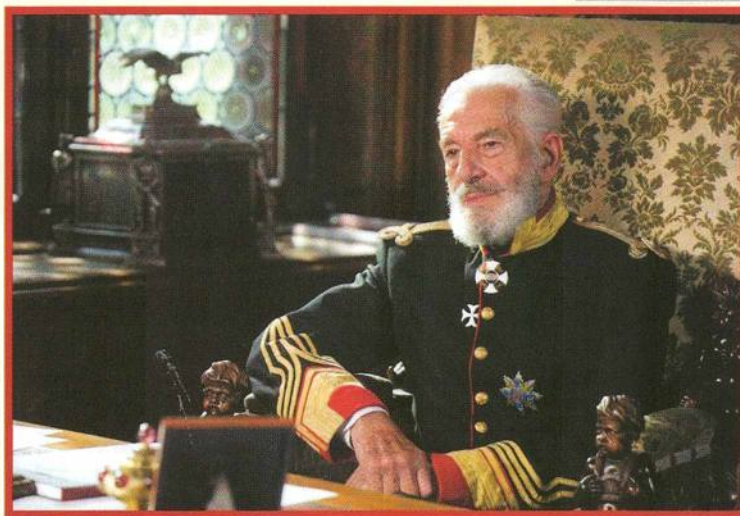
Genul: Sergiu Nicolaescu; Durata: 90 minute

Sergiu Nicolaescu ne oferă oportunitatea de a-l vedea pe Carol I, primul rege al României, în ultimele lui zile. Monarhul trăiește clipe dificile, în care încearcă, în pragul Primului Război Mondial, să implice România de partea Imperiului German, împotriva voinței publice, favorabile Antantei. Acesta este cadrul pe care ni-l propune regizorul: un moment de cumpănă în care domnia regelui este subminată.

Avem de-a face cu un fel de struțocămilă cinematografică: filmul nu e nici un documentar veritabil, dar nici un film de ficțiune până la capăt. Pe de o parte avem un narator care prezintă firul acțiunii în stilul documentarelor *Discovery Channel* și o serie de imagini de arhivă, iar pe de altă parte, un soi de „reconstituire” a acelor ultime zile. Reconstituirea este foarte aproape de un film artistic dar, în același timp, naratorul intervine brutal și „explică” personajele și situațiile. Nici din punct de vedere vizual structura peliculei nu este unitară, regizorul asamblând o serie de imagini de arhivă și imagini recuperate din filme mai vechi, precum *Războiul Independenței* sau *Pentru Patrie* (regizate tot de Sergiu Nicolaescu) pe structura acestei pseudo-reconstituiri, lă rândul ei redundantă

Carol apare când hotărât, când nehotărât, când demn, când sentimental și aproape patetic. Într-o scenă este ofițer prusac hotărât, în alta este bătrânul melancolic, iar această incongruență decurge din structura haotică și din planurile suprapuse ale filmului. Rezultatul este unul mai mult amuzant decât demn: replici caraghioase (cacofonii – „monarhia dinastică Carol”) sau nepotrivite, sugerând că regele a murit pentru a ușura destinul țării. Personajele sunt construite ciudat sau,

datorită prezenței povestitorului.

Știu că sună alambicat, dar aceasta este forma filmului: un amestec eclectic și lipsit de consistență. Lipsa de substanță și de continuitate este prezentă și la nivelul poveștii.

uneori, deloc, așa cum e cazul viitoarei regine Maria, care are, mai degrabă, un rol de diapozitiv (se uită fix la rege, nu spune nimic, iar din *off* ne sunt dezvăluite gândurile ei, nu prea măgulitoare pentru Carol).

Filmul este, pe scurt, un „ghiveci”. Interesant cum Nicolaescu, regizor care în perioada comunistă făcea filme pe potruiva propagandei de-atunci, recuperând eroi ca Mihai Viteazul sau Mircea cel Bătrân, reușește, după '89, să creeze pelicule despre figuri istorice acceptate și iubite acum (Carol I a ieșit pe locul al doilea în cadrul galei *Mari Români*), însă tot cu instrumentele pe care le folosea în urmă cu mai bine de patru decenii. În plus, accentele naționaliste și patetice sunt reluate în aceste noi încercări. În *Carol I* nu regăsim un patriotism lucid și sincer, eliberat de balastul ideologic, ci un soi de exagerare a trăsăturilor unei personalități care a avut un rol important în etapa de modernizare a României. Filmul nici nu-l onorează pe Carol I și nici nu este un bun material didactic.

Splendoare în iarbă

„Splendor in the Grass” – 1961

Regizor: Elia Kazan; Actori: Natalie Wood, Warren Beatty, Pat Hingle

Genul: dramă; Durata: 118 minute

Filmul se găsește pe DVD, Pro Video

Acțiunea se desfășoară într-un orașel din Kansas în anii '20. La prima vedere, ni se spune povestea de dragoste dintre doi adolescenți, dar o poveste sugrumată de exigențele părinților. Pe de o parte mama fetei, care își dorește ca odrasla ei să se căsătorească și să nu devină o femeie ușuratică, pe de altă parte tatăl băiatului, extrem de exigent cu acesta, nu-l lasă să se însoare, fiindcă trebuie să urmeze o carieră universitară. Filmul țintește mai adânc și nu se oprește la conflictul dintre exigențele părinților și dorințele copiilor. Ipocrizia, formalismul și falsa pudoare sunt

Dorințele și ambițiile celor maturi devin frivole în comparație cu dorințele tinerilor.

Elia Kazan, regizorul peliculei, este atent și

cele care macină viețile personajelor: deși este perioada prohibiției, tatăl lui Bud se scaldă în alcool și profită de recentul boom economic; la fel se întâmplă și cu părinții ei, mai mult decât de încantați de câștigurile ușoare obținute la bursă.

are grijă să contrapună cele două planuri, unul idealist și proaspăt, celălalt putred și lipsit de onestitate. Filmul, deși dur, nu te apasă prin greutatea subiectului, ci rămâne agreabil. În mod special interesant pentru noi, astăzi, este contextul în care se desfășoară acțiunea – Marele Crah Financiar, care e precedat de un derapaj moral, dehumanizarea apărând ca principal factor al crizei. Deși pare însoțit de o întreagă suită de valori morale caracteristice Midwest-ului american, orașelul din Kansas este la fel de măcinat în profunzime precum bancherii de pe Wall Street care se aruncau de la etaj chiar în acele momente. Printre atuurile filmului mai putem adăuga și rolul de debut pe marele ecran al lui Warren Beatty și al nominalizatei la Oscar pentru acest rol, Natalie Wood.

pagini realizate de Andrei Ichim

CREIERE CARE NE COAF

Silviu Lupescu:

„Misiunea unui editor este să propună permanent autori noi”

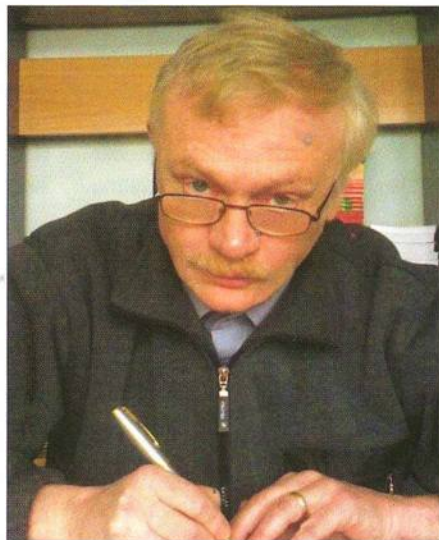
Silviu Lupescu este coordonatorul a două dintre cele mai importante edituri românești: *Polirom* și *Cartea Românească*. Are și experiență jurnalistică, este un editor „vânat” de autori, scrie în publicațiile culturale, este un om care se mișcă. Am încercat să-i administrăm un set cât mai complet de întrebări, la care să obținem răspunsuri cât mai imprevizibile.

▼ Este piața editorială în criză? Cum se manifestă ea efectiv și care sunt consecințele?

– Sunt mai multe cauze care au dus la contractia recentă a pieței editoriale: s-au închis circa 20% din librării, bibliotecile nu au fonduri, profesorii n-au primit sumele prevăzute în lege pentru achiziții de carte... Numărul titlurilor noi a scăzut, tirajele, de asemenea, scad... Apoi, să nu uităm mediul politic și economic general: au crescut taxele, s-au inventat noi biruri, cel forțat a sufocat librăriile din localitățile mici, apar blocajele financiare, lipsesc programele eficiente de atenuare a efectelor crizei, iar starea de spirit e negativă. Bugetul culturii este rușinos, susținerea culturii scrise, practic inexistentă. Indicatorii statistici raportați pentru România ne arată lumii mai curând drept o țară incultă, nu ca popor care i-a dat pe Enescu, Brâncuși sau Lipatti. Cultura ajunge în atenție doar în măsura în care servește electoral. În rest, e mult dezinteres și nepăsare, „piața” culturală a virat spre show-biz, talk-show, entertainment, senzaționalism ieftin, agitație sterilă, și pare să fi uitat de cărți...

– Am văzut o evaluare a *Polirom* la 25 de milioane de euro. E realistă?

– Ați spus exact: era o evaluare. Valoarea de inventar și valoarea de „piață” diferă. Cifra de afaceri și dinamica din ultimii cinci ani, cota de piață, portofoliul, experiența și notorietatea editurii pot susține o astfel de cifră. Dar este și o editură cu

Omul din spatele *Polirom*. „Om de afaceri nu sunt. Pentru lumea afacerilor, editorul este un personaj extravagant și de neînțeles. În schimb, pentru mulți din lumea culturală e un «afacerist». Ca editor, plutești undeva la mijloc, intermundi, și trebuie să mănuiești cămașa bine ca să ieși în orice situație la liman. De fapt, orice carte de editologie, orice inside publishing, chiar asta spune: să îți calea de mijloc, să îmbini misiunea culturală cu funcția comercială a editurii, care e cea mai mare constrângere.”

aproape 4.000 de titluri publicate și mulți autori cu un prestigiu indiscutabil. Nu o pot judeca doar din punct de vedere contabil.

– Ce citește Silviu Lupescu?

– Din păcate, nici 10% din ceea ce publică.

Vedeți, e deprimant atunci când bucuria lecturii devine obligație profesio-

nală. Mărturisesc, doar cărțile de poezie le mai citesc cu inocență. Nu mai pot parcurge un manuscris decât cu „ochiul” cam deformat al editorului, care nu mai este al meu, nu-mi mai aparține, este doar un *certain regard*, e mai mult un ochi al cititorului.

– Promovează literatura română *Polirom*? De ce, după ce au apărut cei șapte corifei ai „noului val”, în frunte cu Ionuț Chiva, pe urmă nu s-a mai auzit mare lucru despre ei, de ce campania nu prea a mai continuat?

– Aici v-aș contrazice. Campaniile au continuat în pofida celor care au văzut în generațiile tinere de prozatori niște „poluatori” ai literaturii sau simpli „minimaliști”. Nu știu dacă e cazul să deplângem – cum a făcut-o prietenul meu Mircea Mihăieș, sau Paul Cernat în disputa lui cu Daniel Cristea-Enache, ambii fiind cele mai strălucite minți din tânăra generație de critici – lipsa „capodoperelor” din literatura noastră contemporană. Cui prodest? Eu cred că sunt multe nume noi care s-au impus atenției, ceea ce e un câștig de necontestat și care ar trebui să ne bucure. Noi am continuat cu tenacitate ceea ce am început. Ne-am văzut de treabă, am urmat un proiect coerent, fără să facem exces spectacular sau partizanat generaționist ori de altă natură, iar rezultatele se văd. Au fost publicate zeci de titluri și au apărut autori noi. Campaniile s-au extins în

străinătate, rezultatul fiind interesul mult mai consistent al editorilor străini față de literatura română, dincolo de numele deja consacrate (Norman Manea, Mircea Cărtărescu, Gabriela Adameșteanu ș.a.).

– Contează, pentru *Polirom*, autorii basarabeni?

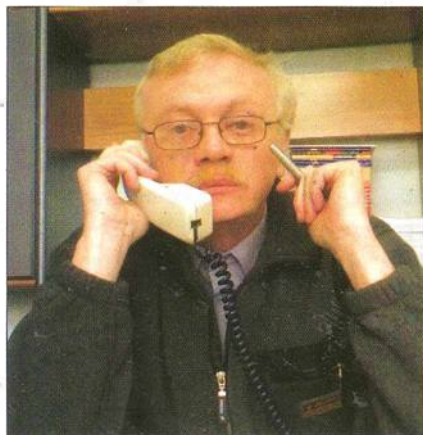
– Frontierele culturale sunt diferite față de cele politice. Iar fibrele intime ale unei literaturi sunt date de limba în care e scrisă. Iar trunchiul e comun. Autorii basarabeni au început să fie tot mai bine reprezentați în viața editorială din țară, unii s-au stabilit sau doresc să se stabilească aici – Micloș Miclăușan, Vasile Ernu, frații Vakulovski ș.a.m.d. – alții, Vitalie Ciobanu, Vasile Gârnet, Leo Butnaru „produc” la Chișinău. Ar fi mare păcat să continuăm să privim literatura basarabească ca având statut de rudă „de provincie”. Romanul emoționant al Liliane Corobca, *Un an în paradis*, a fost tradus recent în italiană. Autoarea aparține literaturii basarabene și, în egală măsură, celei române.

– Care va fi, în viitor, profilul editurii *Cartea Românească*, pe care o administrați/patronați?

– Exclusiv cel care consider că ar trebui să-l aibă: să susțină literatura română, adică proza, poezia, critica și istoria literară, fără să facă loc veleitarismului și non-valorii. Sunt autori importanți publicați la *Cartea Românească* – Al Paleologu, Radu Aldulescu, Eugen Negrici, Daniel Bănuțescu, Florina Ilieș, Horia Ursu, Șerban Foartă, Radu Țuculescu, Emil Brumaru, iertați-mă că nu-i pot menționa pe toți, dar și autori mai tineri, de perspectivă. *Cartea Românească* a devenit un loc comun pentru mai toate premiile literare acordate la nivel național.

– Ce noutăți editoriale se află în planul pentru anul în curs?

– În pofida crizei despre care vorbeați, sper ca în acest an să edităm cât mai multe dintre cele 600 de titluri pe care ni le-am propus. O editură are un plan pentru următorii doi-trei ani. Vor fi, deci, multe apariții noi, aș menționa doar câteva: primul volum din *Summa Theologica* de Toma din

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafacara.ro

Radiografia pieței de carte (1)

Aquino (volum-coordonat de Alexander Baumgarten), câteva titluri din *Biblioteca Polirom* – *Vrăjitoarea din Florența* de Salman Rushdie, *Ritornela foamei* de Le Clézio, *Simetria de temut*, cel mai recent roman al lui Tracy Chevalier –, un roman senzațional al lui Varujan Vosganian, *Cartea șoaptelor*, seria de autor Valeriu Anania. În toamnă, vom continua seria N. Steinhardt, în colaborare cu Mănăstirea Rohia, și seria Octavian Paler, va apărea noul roman *Vizuina* al lui Norman Manea.

– **Care este rețeta de succes pe care o aplicați pentru Polirom?**

– Nu există o singură rețetă de succes.

Editarea este o profesiune cu risc. Trebuie făcută după reguli. E nevoie de fler, de tenacitate, de atenție la detaliu. E nevoie să cunoști „piața” de carte, să intuiești ce așteaptă cititorii și să-i surprinzi. E important să ai colaboratori și consilieri și să ții seama de opiniile lor. Majoritatea editorilor caută exclusiv „nume mari” de autori – în speranța că vor ocoli riscul. E o eroare: misiunea unui editor este să propună permanent autori noi, din diverse domenii, și să-și valideze opțiunile prin confruntarea cu cititorii. Atunci când ții în sertarele biroului un manuscris de valoare comiți o eroare impardonabilă. În ceea ce mă privește, am acordat întotdeauna încredere tinerilor, încredere, dar și responsabilități. Mulți s-au dovedit minunați. Alții au cedat. E o profesie oarecum anonimă și care solicită din plin – multă muncă, stres permanent, cunoștințe vaste în domenii diverse și o probabilitate mare să ai parte de mai multe eșecuri decât de un succes. Statutul de editură „din provincie” nu ne-a dezavantajat – dimpotrivă, lașul cultural poate să însemne, prin tradiție, un mediu stimulat.

– **Collegium a fost, practic, colecția pentru oamenii din presă, mass-media, comunicare; cum a evoluat această colecție?**

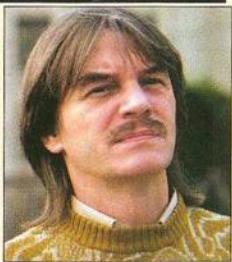
– *Collegium* este una dintre colecțiile noastre de top, adresată în special mediilor universitare, și s-a dezvoltat pe criterii de specializare: media, relații publice, științe sociale (antropologie, psihologie, sociologie, asistență socială, studii de gen), pedagogie, politologie și, mai recent, studii europene, relații internaționale, politici publice ș.a. Fiecare serie are unul sau mai mulți coordonatori care girează din punct de vedere științific „valoarea” fiecărui titlu nou, majoritatea titlurilor fiind astăzi incluse în bibliografiile diverselor facultăți. Selecția este riguroasă, edițiile sunt actualizate periodic, lucrările autorilor autohtoni sau traducerile fiind titluri de referință editate în colaborare cu cadre didactice de la universități din București, Iași, Cluj sau Timișoara.

text: Mihail Gălățanu, Alice Claudia Gherman

foto: Arhiva Silviu Lupescu

A trecut și târgul de carte. Cum ar fi, cum n-ar fi, el dă seamă despre starea unei culturi. Cât de cât. Este de ajuns să ne uităm la târgurile de carte din Frankfurt, mai întâi, la cel din Paris, la cele din Spania sau din Italia, ca să înțelegem cam pe unde ne aflăm. Nu că asta n-ar fi valabil și în alte domenii, la vinuri, de pildă. Târgul a fost cam slăbuț, oricum, clar mai slab ca în ceilalți ani. Așa stau lucrurile în vreme de criză, deși, tot în aceleași vremuri, o doamnă ministru de la nu știu care minister cheltuiește nu știu câte (zeci? sute?) milioane, nu pentru imaginea ministerului, ci în contul propriei sale imagini. Asta e. Suntem fiecare pe feuda noastră, fiecare broscuță e bulibașă pe lacul unde tronează, iar de nu, măcar pe nenorocita & pârdașă ei frunză de nufăr. Oricum, la capitolul cultură stăm prost, adică nici o deosebire față de acum zece sau cincisprezece ani. Mecanismele economiei de piață nu s-au pus pe picioare. Managerii culturali pe care i-am „treinat” până Occidenturi p-acolo au și rămas. S-au căsătorit, la propriu, cu Occidentul – și pa! Agenții literari, pe care ne chinuim de douăzeci de ani să-i inventăm, nu se lasă inventați niam. Sau se lasă cu greu. Atât de greu că nici nu-i vedem. La târgurile de carte internaționale, Ministerul Culturii trimite aceiași oameni. Abonați. Imperturbabili. Iar piața de carte se arată tot mai sărăcăcioasă. În ceea ce mă privește, n-ar trebui să mă plâng: am lansat două cărți. Și nici imprintrul *Crime Scene*, al grupurilor *Tritonic* și *Flacăra*, nu stă rău: a lansat, de curând, un asalt, trei volume, unul mai bun decât celălalt. Nici alți editorii nu văd să se plângă prea mult. De vândut nu s-au vândut, cu mult mai prost, cărțile – decât în datele anterioare. Deși au fost mai multe cărți, de data asta s-au vândut mai multe exemplare din fiecare titlu. Asta-i viața, asta-i piața. Deci, sunt premise să se facă mai multe recorduri de vânzare ca altădată. Unde-i baiul, atunci, o să mă întrebați. Baiul îi că vrem să avem o cultură națională. O piață de carte națională. Iar așa, cu criza, cu sărăcia, ajungem de unde am plecat: la neîncurajarea culturii române. Subvențiile încă nu au venit. Iar în acest caz, editurile ce fac? Majoritatea se orientează către acele volume pe care le numim *oldies but goldies*. Ceva similar cu reluarea filmelor cu Louis de Funès sau Jean Gabin din epoca de aur. Un fel de „dacă doriți să mai revedeți din programul de Revelion”. 1971, eventual. Editurile, chiar și cele mari – sau mai ales cele mari – mizează pe succesul garantat al titlurilor fără copyright, și așa vezi, iarăși, la lucru Herbert G. Wells, H. P. Lovecraft ș.a. Și nu că aceștia ar fi răi, dar ce se întâmplă cu producția „nouă”? Putem citi la nesfârșit numai Wells, Henri Charière sau mai știu eu cine? Piața e dată, neîndoiș, (și) de valoarea titlurilor noi. Iar aici editurile s-au arătat extrem de prudente. Nu zic că nu au fost titluri noi, dar s-au numărat pe degete. Așistăm, deci, la o producție de carte îmbătrânită, fără elan, fără nici o miză. Decât una pecuniară. Să se vândă. Să câpătăm, noi, editurile, banii. În rest, (cam) potopul. Am văzut chiar și edituri care au scos doar o carte, sau nu au scos nici una... Atât. Din ce trăiesc acele biete „creaturi” ale pieței de carte? Apă, lumină, chirie, telefon, impozite... Din osânză, nu? De pe urma cărților mai vechi care, acum, cunosc un mic reviriment de vânzare, datorat crizei. Bine, bine, dar cât timp? Presimt că la sfârșitul anului vom vedea multe edituri moțărte, multe adormind, iar altele ațipind pe veci. Dacă nu anul acesta, măcar peste un an, la sfârșitul celui viitor, cam așa par să stea lucrurile. Dacă nu avem un plan pentru criză, s-ar putea să ne trezim pe un tărâm (ceva) mai pustiit. Pentru cărți. Și vom avea, cu toții, de pierdut. Nu numai editorii. Și atunci nu ne va mai rămâne decât să cântăm un prohod la înmormântarea cărților și autorilor români.

Tudor Călin Zarojanu

Marile drame ale României

Nu mă omor după presa română. Mă uit puțin, citesc puțin și iau totul sub beneficiu de inventar. Cred că, dacă n-aș fi în aceeași cofă – de care, evident, nu mă delimitiez, ar fi imoral – n-aș mai urmări decât titlurile știrilor de agenție și n-aș deschide (real sau virtual) decât paginile ziarelor financiar-economice. Dar, așa, fiind din gașcă, vrând-nevrând trebuie să știu ce mai zic și ce mai fac „colegii mei, academicienii”.

Cum ziceam, nu mă omor în general după ce aud și văd – dar ultimele săptămâni au depășit orice limită de suportabilitate. Parcă am înnebunit cu toții. Am să mă refer aici doar la trei subiecte, dar știți foarte bine că se poate extrapola la mult mai multe.

1. EBA

Una dintre fetele președintelui a intrat la un moment dat în politică. În cele câteva intervenții publice, a dovedit o precară cunoaștere a limbii române. S-a aflat că va fi pe lista PD-L pentru euro-parlamentare. Altcineva de pe aceeași listă s-a ofuscat. Atunci, Elena Băsescu a ieșit din partid și a candidat ca independentă. A câștigat un loc la Bruxelles cu exact scorul prezis în sondaje, după care s-a reînscris în PD-L.

Nu am o părere bună despre Elena Băsescu și nu cred că are ce căuta în prim-planul vieții politice

(dominat, cum se știe, de personalități care, ele, da, sigur, AU ce căuta acolo...). De-aici, însă, și până la taifunul mediatic din jurul acronimului EBA e cale lungă, o cale presărată cu comentarii și analize savante psiho-socialo-filozofico-politice, cu scenarii hollywoodiene, dar și cu derapaje de limbaj față de care „succesuri” e o năzbâtie simpatică. Și să-mi explice cineva cum s-au furat și sondajele cu exact 10 opțiuni pe secție de votare.

2. Primarii

Câțiva dintre primarii celor mai mari orașe din România au fost luați la refec, în direct și la o oră de vârf, la încheierea primului an de mandat (mandat care, în cazul unora, e al patrulea consecutiv – vă dați seama ce proști sunt ăia de-i tot aleg!). Nu sunt fan al niciunui dintre ei și nu l-am votat pe niciunul. Dar am rămas cu gura căscată când i-am văzut acuzați că... au aruncat banii pe flori și spații verzi!! Când fu summit-ul NATO la București, toată presa urla că „le-te la ei, cum pun flori și vopsesc gardurile numai pentru că vin ăia!” Între timp, s-au mai pus câteva zeci de milioane de flori, s-au amenajat parcuri, s-a plantat gazon etc. – tot nu e bine, mânca-v-aș! De ce nu e bine? Că mai sunt străzi neasfaltate și/sau fără canalizare. Deci, în opinia presei, administrația locală n-ar trebui să planteze nici o pânseletă decât după ce se rezolvă toate cele-

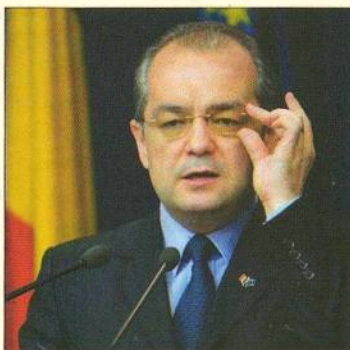
alte probleme ale urbei! S-ar putea să avem de așteptat...

3. Recesiunea

Conform definiției, recesiunea = șase luni consecutive de scădere economică. „Consecutive” vrea să zică una după alta. Așadar, pe la mijlocul celei de-a șasea știi deja, de cinci luni jumate, că ești pe minus și n-ai cum spera că ultimele două săptămâni vor răsturna balanța. Fix la mijlocul lunii a șasea, Traian Băsescu a vrut să fie primul care anunță oficial recesiunea. De ce-a vrut asta, e treaba lui. S-a spus că din motive electorale. Tot ce se poate. Fapt este, însă, că n-a spus nimic nou sau surprinzător. Drept urmare – mamă! – talk-show-uri furibunde despre recesiune, cu zeci de invitați, dintre care unii nici n-au apucat să deschidă gura. Cum BNR se arătase optimistă, iar președintele afirmase că BNR greșește – dă-i discuții și despre asta, deși, de fapt, între recesiune (care privește trecutul, eventual prezentul) și optimism (vizând viitorul) nu e neapărat o contradicție. Culmea ironiei este că – întrucât Adrian Vasilescu a încercat să explice motivele de optimism – analiștii adunați să-l desființeze pe Băsescu n-au făcut decât să sprijine și să amplifice mesajul președintelui, trecându-l de la îngrijorare la catastrofă, de-ți venea să-ntrebi: „Da’ de ce nu vă sinucideți?” Trist și penibil. ■

Engleza gripată

Limbile străine continuă să fie o probă greu surmontabilă pentru politicienii români. După simpaticele exerciții de dicție engleză semnate Iliescu și Băsescu și alte performanțe similare, a venit rândul premierului Boc, care l-a întrebat pe noul director general Nokia România, Risto Meskus, dacă a avut probleme. La răspunsul negativ al acestuia, premierul s-a mirat cu voce tare: „Yes, but you know, aviara gripa...” – cu accentul de rigoare, ca Răduciu după un an în Italia. Întrebarea, pentru toți, este: de ce insistă? Nici un protocol din lume nu-i obligă să-și exhibe frangleza. E drept, unii n-orup bine nici în română, dar măcar nu se prinde străinul respectiv. ■

Europarlamentate

Mult s-a parlamentat despre europarlamentare! Păcat doar că nu s-a spus ce-i aia UE, PE, CE, cu ce se ocupă un parlamentar european, ce poate și ce nu poate să facă, cum colaborează conaționalii aflați în grupuri politice diferite, ce-i cu legislația europeană și alte fleacuri de-astea. Am aflat, în schimb, slavă Domnului, cine urăște pe cine și de ce. Pe fondul ăsta, 73% dintre români au stat acasă, ceea ce a permis trei performanțe: dublarea rezultatului PRM față de alegerile interne, obținerea de către UDMR a unui procent mult peste prezența etnică și succesul independenței Elena

Băsescu. Deocamdată stăm bine. Peste cinci ani am putea trimite în PE neo-naziști sau vedete porno, dacă „majoritatea tăcută” va continua să tacă. ■

Recesiune prezidențială

Nu de mult, guvernatorul Mugur Isărescu a declarat că pentru patru dintre cele cinci componente ale crizei (cursul de schimb, balanța de plăți, inflația, disponibilitățile de capital) momentul critic a fost depășit (codașa fiind creșterea economică). De altfel, semnale similare au început să apară și pe alte meridiane. După o îndelungată chibzuință, Traian Băsescu a aterizat într-o ședință de guvern (care avea cu totul altă temă) ca să anunțe că optimismul BNR e nejustificat, căci suntem în recesiune (creștere economică negativă). Numai că: 1. asta se știa de șase luni; 2. nu contrazice ce-a afirmat guvernatorul. ■

S-au demascat!

În sfârșit, am aflat de ce s-a răzgândit Theodor Stolojan (a doua oară, căci misterul primei dăți va rămâne posterității). Conform propriei declarații, după ce a fost desemnat premier a propus întocmirea unui moratoriu cu propunerile electorale ale PSD și PD-L. Adică: Frate, am zis aia și ailaltă, dar acum, pe bune, nu se poate, e criza cât malul, n-avem resurse etc. Ce să vezi, însă: ideea nu a fost agreată de coaliție. Nici măcar de-ai lui, se înțelege. Așa că omul și-a luat jucăriile și-a plecat. Acum a plecat chiar și din țară, la Bruxelles, europarlamentar. Norocul lui. Sau al coaliției? Sau al nostru? ■

Nobel VS. Nobel

A cam plouat o vreme cu previziuni sumbre asupra economiei mondiale lansate de – neapărat – laureați ai Premiului Nobel pentru economie (câte și-ntreba unde erau înainte de criză!) Cade bine, așadar, să mai auzim și altceva. Câștigătorul de Nobel (sâc!) Paul Krugman a declarat că „economia mondială a evitat o catastrofă cumplită”. Profesor la Princeton University, Krugman a adăugat că statele industrializate ar putea înregistra creșteri ale PIB-ului chiar în acest an. Dacă-i așa, rugăm frumos Grupul Bilderberg sau cine conduce lumea să retragă gripa porcină, că nu mai e nevoie de distragerea atenției. ■

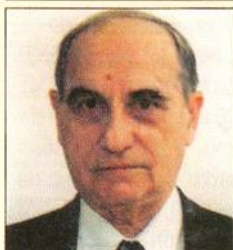
C-așa-i la ei

Ministerul olandez al Justiției a anunțat că va închide opt închisori (frumos joc de cuvinte, nu?), din... lipsă de infractori. Măsura va fi dublată, inevita-

bil, de dispariția a 1.200 de slujbe din sistemul penitenciar. Declinul criminalității în această țară a lăsat multe celule goale, astfel încât existența celor opt închisori nu se mai justifică. Aleluia! Acum, pentru sindicatul gardienilor concediați: putem aranja, cu generozitate, un export de infractori care să asigure păstrarea joburilor. N-ar fi o pierdere grea pentru noi, cum n-a fost răspândirea în Europa: oricum rămân destui. ■

Basil Ștefan

Condițiile lui Bibi

Venirea la putere a „durului” Benjamin Netanyahu la Ierusalim, în fruntea unei coaliții și mai de dreapta decât el însuși (în Israel „de dreapta” însemnând în primul rând o atitudine intransigentă în problema palestiniană) părea a fi tot ceea ce mai lipsea pentru ca focarul din Orientul Mijlociu să rămână o dramă aparent fără sfârșit. Și sigur așa ar fi stat lucrurile. „Bibi” a avut însă ghinionul de a găsi la Casa Albă un locatar și mai „de stânga” decât la prima sa ascensiune la funcția de prim-ministru, cu zece ani în urmă, și mai dornic „să schimbe America și lumea”, reevaluând direcțiile relațiilor externe ale SUA, inclusiv cu lumea islamică. Astfel încât, timp de câteva luni, o tensiune vizibilă și-a făcut loc în relațiile Israelului cu cel mai important partener și susținător extern al său. America lui Barack Obama îi solicita acceptul pentru singura cale posibilă de rezolvare a conflictului cu palestinienii, formulată concis „soluția două state”.

Tensiune în relațiile cu Washingtonul este, desigur, ultimul lucru de care are nevoie (în prezent și oricând) statul evreu, iar după discursul

lui Barack Obama către lumea islamică, Netanyahu nu mai putea ignora la infinit acest adevăr. Așa că, într-un târziu, s-a decis să ia taurul de coarne, anunțând că acceptă soluția două state. Dar Bibi nu ar fi Bibi dacă nu ar fi formulat imediat și trei condiții foarte importante pentru această acceptare: mai întâi, palestinienii trebuie să recunoască statul Israel și legitimitatea existenței sale în această regiune, refuzul lor de a face acest lucru constituind, în opinia sa, principala sursă de conflict; apoi, pentru ca securitatea Israelului să nu fie periclitată, așa cum s-a întâmplat deja după retragerea sa militară unilaterală din Gaza, statul palestinian ar urma să fie demilitarizat; în fine, soluția problemei refugiaților palestinieni ar trebui căutată „în afara granițelor Israelului”, adică fie în statul palestinian, fie acolo unde trăiesc deja, deoarece altfel caracterul de stat evreu al Israelului ar fi pus sub semnul întrebării.

Marele vulpoi al politicii israeliene a găsit o formulă ingenioasă prin care să semnaleze Americii deschidere pentru tratative bazate pe principiul „două state”, în realitate blocându-le

pe timp nedefinit prin condițiile anunțate. El le cere palestinienilor renunțarea prealabilă la trei puncte cheie, care ar dispărea automat de pe agenda eventualelor negocieri, în schimbul unei concesi aparente, dar care nu este decât o revenire la poziția originală. Amintesc în acest sens faptul că reprezentanții poporului evreu au acceptat de la bun început principiul creării a două state pe teritoriul vechiului mandat britanic Palestina: atât în planul britanic din 1937, cât și în planul de partiție al ONU din 1947. Motiv pentru care palestinienii consideră, în parte pe drept, cred, ca inacceptabile condițiile premierului israelian. De pildă, ei consideră, probabil, că recunoașterea Israelului ar trebui să vină doar după încheierea negocierilor, dar nu fac decât să complice inutil lucrurile. Celelalte două condiții sunt, în schimb, mult mai greu de acceptat. Fiindcă, pe de o parte, asigurarea securității externe este vitală pentru orice popor. Iar chestiunea refugiaților, care a dus deja la eșec negocierile patronate de Bill Clinton în anul 2000, riscă să o facă din nou. ■

Switch on Old Bucharest!

Căldură mare, zgomot mult, aglomerație. Unde să te adăpostești într-o zi toridă de iulie? O idee ar fi să te refugiezi în centrul vechi. Mă rog, în ceea ce a mai rămas din orașul vechi – București. În zona Lipscani sunt o serie de restaurante și terase care mai de care mai îmbietoare pentru trecătorul obosit. Da, este momentul să comuți pe vechiul București, comuți pe restaurantul **Switch**. Un local cu parfum de secolul XIX – început de secol XX, la interior tapetat cu poze în sepiă din Bucureștiul interbelic. La exterior, cu o terasă cochetă, cu multe umbreluțe și sistem de pulverizare a aburilor reci. Merită o încercare. **Switch on Old Bucharest!**

Fiecare pas pe strada Lipscani este acum o adevărată aventură care se poate solda chiar cu un picior scrântit între scândurile care încearcă să mascheze gropile și

șanțurile care străbat vechea arteră comercială a Capitalei atât de vestită altă dată, atât de oproșită acum de către municipalitate. Dacă scapi cu bine din această cursă cu obstacole, în apropiere de Banca Națională a României, în stânga începe str. Smârdan. Pietruită de bine, de rău și presărată cu restaurante și terase care mai spală din rușinea clădirilor vechi, lăsate în paragină de edili.

De patru ani, în strada Smârdan, funcționează non-stop restaurantul **Switch**. O oază de urbanism interbelic cu arome îmbietoare de preparate din meniul internațional. Trei saloane totalizând 140 de locuri plus 160 de locuri la terasă, decorate în galben și roz bombon, tapetate din loc în loc cu fotografii din Micul Paris de altă dată, saloane cu mobilă de lemn la interior și răchită în exterior, la terasă se umple seară de seară cu cei care apreciază farmecul străduțelor vechi populate de restaurante. **Switch** e-un restaurant clasic unde, pe lângă faptul că se poate mânca și bea bine, poți asista și la recitaluri de muzică rock sau chiar *relaxing music*, formații studențești *evergreen* sau *stand-up-uri* ale unor trupe precum *Show Time* ori *Aristocrații*. Prețurile sunt medii și se adresează celor mai puțin sofisticati care vor pur și simplu să se simtă bine într-o seară în oraș.

Jack Potato
cu ciuperci și cașcaval;
Jack Potato
cu salată de creveți;
Blue Siberian: frunză
de mentă, lime, zahăr,
apă tonică, blue
curaçao și kiwi.

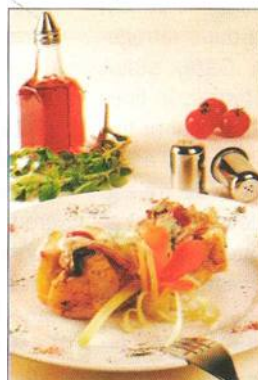
Și dacă tot v-ați decis să comandați ceva de mâncare, trebuie să știți că restaurantul este apreciat în mod special pentru salatele pe care le puteți găsi aici. Comandați **Jack Potato cu ciuperci și cașcaval** – 14 lei, **Jack Potato cu salată de creveți** – 31 lei, **salată cu pui crispy și crispy bacon** – 19,8 lei, **salată asiatică** (porumb, ardei gras, mazăre, ceapă verde)

– 16 lei, **somon la grătar cu sos special** – 28 lei, **salată de nuci cu brânză cu mușcăi** (salată proaspătă, miez de nucă, pere verzi, brânză cu mușcăi, usturoi zdrobit, pătrunjel) – 30 lei sau încercați **salata afrodiziacă** (mere, salată proaspătă, dressing de cașcaval, iar restul este secretul casei) – 19,3 lei.

Pentru cei care nu iubesc salatele există alternative, de pildă **pui Diavolla** (piept de pui, morcov, ardei iute, usturoi, vin, roșii, ardei gras, vinete, tabasco) – 17 lei, **pui chinezesc** (piept de pui, dovlecei, ardei gras, usturoi zdrobit, vin alb, ghimbir) – 17 lei, **tigăie picantă** (ceafă de porc, piept de pui, cârnați de casă, ciuperci) – 18 lei sau **fish cake** (cod, porumb, piure de cartofi, coriandru, fulgi de nucă de cocos, ouă, și lămâie) – 15 lei. La desert puteți alege fie un profiterol – 15 lei adus într-o cupă mare, fie o **coupe Jack** – 13,5 lei (salată răcoritoare de fructe, înghețată și topping de fructe, ciocolată sau caramel).

Pe lângă o largă ofertă de vinuri albe și roșii de la Jidvei (*Tezaur Sauvignon Blanc* – 29 lei, *Dry Muscat* – 30 lei), *Vinarte* (*Prince Mircea* – 85 lei, *Prince Matei* – 128 lei sau *Castel Bolovanu* – 55 lei), *Cotnari* (*Fetească de Cotnari* – 30 lei)

etc., pe lângă rom, vodcă, gin și tequila, la **Switch**, la bar se prepară cocktailuri răcoritoare alcoolice și non-alcoolice. Încercați **Blue Lagoon** – 17 lei, **Summer Avalanche** – 17 lei sau un cocktail non-alcoolic precum **Blue Siberian** – 15 lei.

text, **Alice-Claudia**

Gherman

foto, **Octavian Tibăr**

și **arhiva Switch**

Cărțile noastre sunt oferite gratuit tuturor cititorilor revistei **Flacăra**!

Suspans.

NUMAI
8,90 lei

Un roman gratuit
cu fiecare
revistă

În Flacăra

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru *connoisseurii* literaturii adevărate. Pentru cititorii care devorează pagină cu pagină. Dar și pentru cei cărora le place o carte tipărită exemplar. Pentru toți cititorii revistei *Flacăra*. Dar și pentru cei care, astfel, vor deveni cititori ai revistei *Flacăra*. Pentru ahtiații de *hard boiled* și de romane negre. Dar și pentru fanii thrillerelor de orice fel.

Tuturor, revista *Flacăra* vă oferă prilejul de a vă întâlni cu maestrul literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului.

Ești gata să intri în scena crimei?

Coliandro, un tânăr inspector, încăpățânat și nonconformist, dar dornic să urce în ierarhia poliției din Bologna, se oferă să afle secretul unui colet suspect, adus la secție de către Nikita, o tânără frumoasă și inteligentă. Pachetul conține o uriașă sumă de bani și un *floppy disk*, care blochează sistemul informațional al secției de poliție. Încercând să livreze pachetul, cei doi îl găsesc pe destinatar, ucis în propriul său birou. Toate firele par să ducă la o nouă organizație mafiotă.

crime scene 16

CARLO LUCARELLI

ZIUA LUPULUI

„Carlo Lucarelli este cea mai mare promisiune a literaturii polițiste din Italia.”

La Stampa

crime scene

un imprint al grupurilor FLACĂRA și

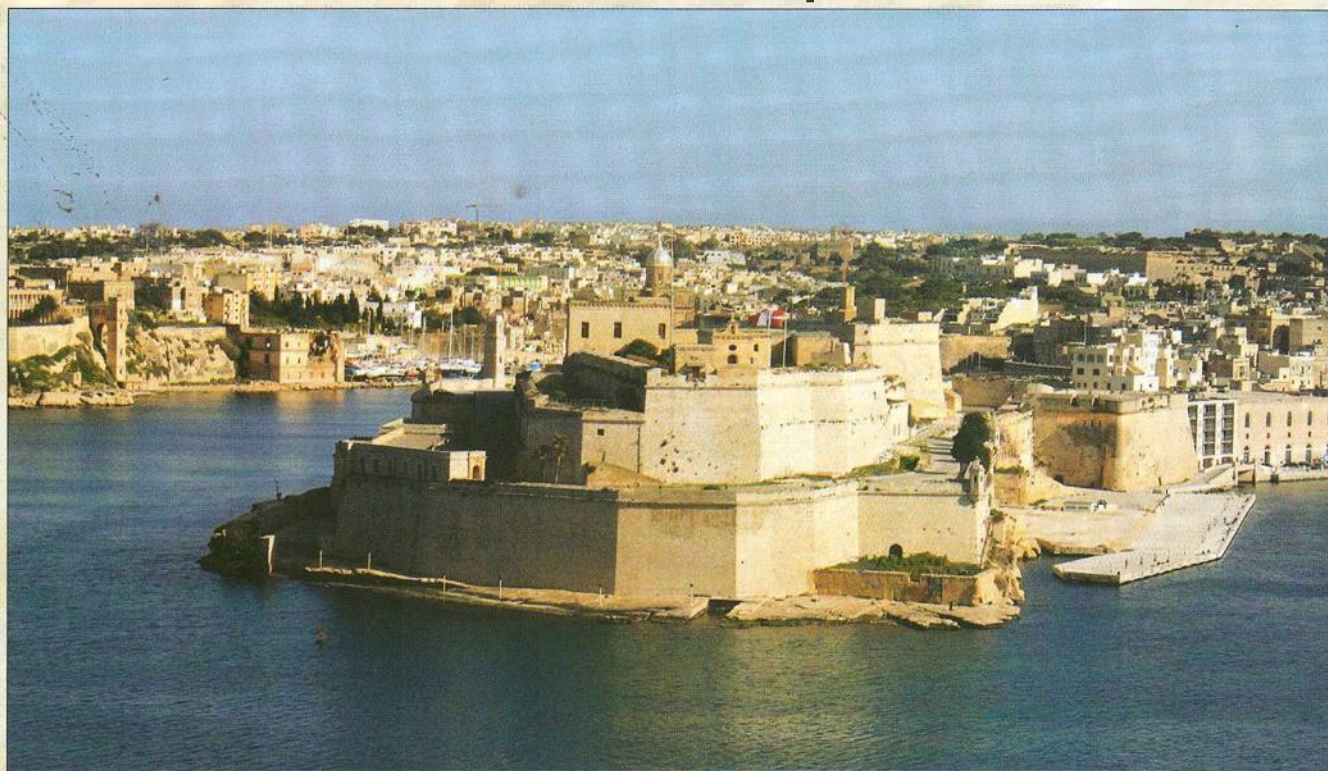
calitate garantată de

PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

Malta,

7.000 de ani de poveste

*Chiar în
locul unde
Ulysse s-a
îndrăgostit
de Calypso,
te vor ispiti
străduțele
romantice
ale orașului
tăcut, apele
turcoaz și
templele
pline cu
povești.
Vara asta,
în Malta e
rost de dis-
tracție, chiar
în plină
stradă!*

**Mdina,
în lumina
aștrilor**

**Laguna
Albastră,
uriașă piscină
naturală**

De oriunde-ai privi Malta, din avion sau din înspumatele valuri ale Mediteranei, insula ți se prezintă ca o veritabilă bijuterie care încâtușează în toate unghiurile sale lumina fabuloaselor răsărituri și o istorie de peste 7.000 de ani.

La fiecare pas descoperi un peisaj intim, cu străduțe strâmte, trotuare înguste. Clădirile sunt monumentale, construite dintr-o cărămidă moale, poroasă, de culoarea mierii, majoritatea în stil baroc, dar întâlnești și elemente ale stilului gotic și italian. Casele au vederea chiar spre stradă și nu admit numere, ci nume de față sau de floare, de cavaler sau de sfânt, dar și numele unui vis al proprietarului. La colțurile clădirilor sau la ferestre vezi de obicei statuete de sfinți, unde maltezii obișnuiesc să aprindă lumânări.

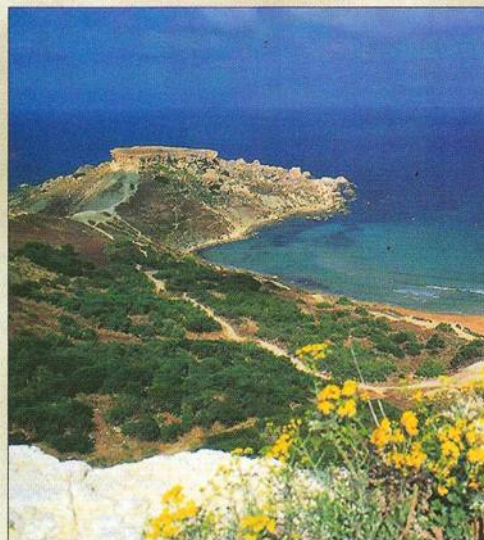
Ce ai zice de o incursiune prin Orașul Tăcerii noaptea? Toate muzeele și atracțiile turistice sunt închise, dar plim-

barea nocturnă are farmecul ei. Ia cu tine o sticlă cu vin și ceva gustări și mergi în cel mai îndepărtat loc al orașului, unde ai întâlnire cu bastioanele, o părticică importantă a Maltei. Puțin curaj și ai ajuns chiar în vârf, desfăci sticla cu vin și te bucuri de cel mai inedit picnic pe care l-ai avut vreodată.

Cel mai potrivit moment pentru a vizita Mdina este atunci când pe cer e lună plină, pentru că întregul oraș se animă, iar cuplurile de îndrăgostiți savurează din plin clipele romantice. Dacă te plimbi pe străduțele orașului s-ar putea să ai o întâlnire specială, cu fantomele care se spune că locuiesc în clădiri, iar una dintre acestea se află chiar în casa cu flori frumoase de lângă bastioane. Se pare că în balconul casei se vede umbra unui cavaler care a renunțat la viață după ce femeia pe care o iubea l-a respins.

Despre destinații cu multe plaje acoperite cu nisip fin probabil că ai mai

citit. Totul e aseasonat cu palmieri, ceva viețuitoare marine, frumos colorate și cam așa îți imaginezi vacanța. În Malta ai o altfel de vacanță, din care nu lipsesc plajele cu nisip fin și mai ales scufundările. Laguna Albastră dă clasă tuturor locurilor, special amenajate pentru

Templele,
melanj de istorie
și fascinație

Festele,
veselie
la cote înalte

snorkeling. Apă de un albastru ireal, ondulate, împezi că nici oglindă nu-ți mai trebuie pentru a te aranja. De ambele părți ale lagunei sunt plaje cu nisip fin și plaje cu roci, nerăbdătoare să le explorezi. Iar locui este atât de populat de înotători, încât nici vapoarelor nu li se permite să aibă viteză în zonă, așa că te poți răsfăța în voie printre valuri.

Dacă vrei să cauți misterul vechilor civilizații și misticul artei și al meșteșugurilor, templele neolitice din Malta și

Gozo te vor fascina și vei începe un „tur al misterului magic”. L-au cucerit și pe scriitorul Eric Von Däniken, autorul cărții *Chariots of the Gods*, pasionat de arheologie, un Indiana Jones al descoperirilor. Începe cu templele Hagar Qim, cocoțate chiar pe cel mai înalt vârf din sudul insulei de unde privesc marea și insulița Filfa. Locurile de trecere au forme geometrice și sunt porțiuni de-a dreptul misterioase, marcate de bucăți mari de piatră, astfel încât e imposibil să nu simți vibrațiile civilizațiilor care le-au construit. Templele se pot mândri cu mai mulți ani chiar și decât Piramidele din Egipt. Față în față cu templele Hagar Qim le găsești pe surorile lor, templele Mnajdra. De cum pătrunzi pe aceste tărâmurii, descoperi un întreg parc, moștenit și păstrat cu sfințenie; templele nu sunt decât un balon uriaș care protejează frumusețile din interiorul lor. Și încă nu ai descoperit Templele Ggantija de pe Insula Gozo. Merită să-ți faci timp pentru a merge dintr-o cameră în alta, să te oprești pentru câteva clipe de meditație în fața pietrelor, încearcă să ghicești cum funcționa oracolul și cum

trăiau și iubeau strămoșii tăi. Trebuie să ai doar puțină imaginație, fiecare piatră vrea să-ți spună o poveste, ai putea chiar să intuiești ce vrea să-ți povestească.

Fiecare orașel sau sat, chiar dacă are doar o mie de locuitori, are măcar o zi pe timp de vară în care sărbătorește un sfânt sau un eveniment. Defilări cu fanfară, chioscuri cu bunătați, lumini, statui, procesiuni și focuri de artificii, așa cum n-ai văzut vreodată... Dacă ajungi vara în Malta o ții tot într-o petrecere în fiecare weekend. Satele sunt decorate cu banere, cluburile se întrec în ornamente care mai de care mai sofisticate, iar statuia sfântului protector al orașului este purtată pe umeri și muzica animă atmosfera pe străduțe. Cele mai populare feste sunt *Adormirea Maicii Domnului* (15 august) și *Nașterea Maicii Domnului* (8 septembrie), prilej de a gusta savuroasa nuga în mai multe culori, dar și de a asculta concertul din fața bisericii.

lexi Steluța Năstase, www.besttourism.ro

Patru atracții malteze de neratat:

Luna de miere în Malta – are o combinație reușită de soare, mare, nisip și viață de noapte activă; e alegerea ideală dacă ești în căutarea unor locuri exotice, încântătoare, pline de eleganță, dar și pentru călătorii fascinante, experiențe culinare și culturale deopotrivă.

Degustare de vinuri – Malta se mândrește cu vinuri care păstrează aroma strugurilor. Ai ocazia să le guști în cadrul unor evenimente informale și să le asezonezi cu romburile de brânză. Iar pentru a ști cât mai multe despre vin, cere la agenție o excursie opțională la podgorii!

Maratonul din Malta și-a câștigat deja reputația de cea mai reușită mixtură de soare, istorie și amuzament. Oricine aleargă: atleți, începători, gospodine și chiar septuagenari. Startul îl iei la altitudine și te oprești chiar în cel mai jos loc din insulă.

Snorkeling – Merită să renunți la câteva ore de plajă pentru a explora paradisul acvatic. Te așteaptă o aventură printre recifuri de coral, peșteri și epave unele chiar din al Doilea Război Mondial.

Cele mai bune oferte:

Malta Travel,

www.malta.ro, tel.: 021 318.59.93.

● **Malta, Qawra, Hotel Clover Holiday Complex 2*** – de la 274 euro/pers., bilet de avion București – Malta – București sau Budapesta – Malta – Budapesta, transferuri, 6 nopți cazare (7 nopți pentru Budapesta), asistență turistică.

● **Malta, Silema, Hotel Marina 3*** – de la 312 euro/pers., bilet de avion București – Malta – București sau Budapesta – Malta – Budapesta, transferuri, 6 nopți cazare (7 nopți pentru Budapesta) cu mic dejun, asistență turistică.

● **Malta, St. Julian's, Hotel Vivaldi 4*** – de la 452 euro/pers., bilet de avion București – Malta – București sau Budapesta – Malta – Budapesta, transferuri, 6 nopți cazare (7 nopți pentru Budapesta) cu mic dejun, asistență turistică.

Roberto Quaglia

11 Septembrie. Mitul.

Culisele unei crize programate

O conspirație. La dispoziția dumneavoastră, după cum spune și numele rubricii. În sensul în care sunteți liberi să o credeți. Sau nu. Dar, fără doar și poate, merită să o citiți. Măcar pentru a avea o *second opinion* despre ultimul eveniment

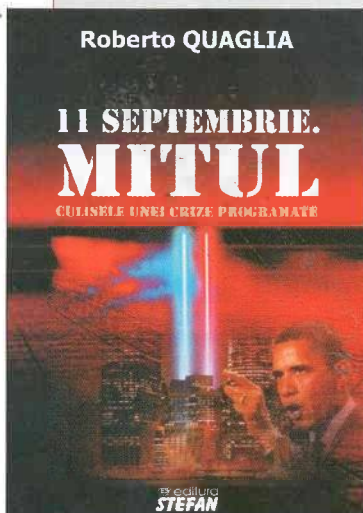
major care a marcat istoria omenirii. O conspirație care pune la îndoială aproape fiecare minut din acea zi de septembrie. Și aproape fiecare paragraf al istoriei oficiale. De la imposibilitatea ca un avion să se fi prăbușit în inelul exterior al *Pentagonului* și până la existența unor încărcături explozive amplasate anterior în turnurile gemene și detonate după impactul cu avioanele deturnate. Sau telecomandate, dacă preferați altă variantă. Dar, în nici un caz, pilotate de teroriștii arabi în frunte cu celebrul Mohammed Atta. Care n-ar fi putut să o facă, măcar și pentru simplul fapt că nu erau în acele aparate de zbor. Și nici

pe listele de pasageri. Și nici la prima numărătoare a victimelor. Și așa mai departe. După cum spune chiar autorul: „Tot ce ați fi vrut să știți despre 11 septembrie 2001 și n-ați îndrăznit să vă întrebați”.

În plus, pentru că orice eveniment are atât motivații, cât și consecințe, partea a doua a volumului le investighează pe acestea. Evident, din aceeași perspectivă. Alternativă, să-i spunem. Așadar: războiul din Irak, execuția lui Saddam, atentatele de la Londra, criza petrolului, criza demografică, epidemiile și pandemiile (aproape, e chiar un capitol interesant, publicat înaintea apariției gripei porcine), și câteva variante ale unui viitor posibil, deși nu neapărat probabil.

Oricum, una dintre cele mai complete cărți despre istoria alternativă a lui 11 septembrie. Peste 500 de pagini. Plus planșe cu imagini. Plus un inventar cvasi-complet al tuturor *link*-urilor de pe internet care investighează subiectul. Acces direct la alte mii de pagini de teorii ale conspirației. Credibile sau nu, asta e problema fiecăruia dintre noi. Dar, indiferent de valoarea reală a informațiilor din carte, de gradul de adevăr pe care-l conțin acestea, un lucru rămâne foarte important în cartea lui Quaglia și merită reținut: nu luați drept bune toate informațiile care vi se oferă în mass-media! Oficiale sau neoficiale. Manipularea se practică peste tot și a ajuns la un grad de rafinament greu de imaginat. Documentați-vă, citiți printre rânduri și treceți toată informația prin propriul filtru. Orice poate fi o mistificare, de exemplu varianta oficială despre 11 septembrie. Sau cartea lui Quaglia...

(A.A.)

Noi atracții

la **B'ESTFEST**

Fun zone plin de surprize, *Twister* pe nisip, o demonstrație live de pictură cu aerograful și sculpturi de gheață sunt numai câteva dintre noile *extra goodies* pregătite special pentru spectatorii ediției din acest an a **B'ESTFEST**.

B'ESTFEST își așteaptă vizitatorii cu și mai multe surprize și activități pentru o experiență de festival inedită! Alături de numeroasele surprize și *extra goodies* prezente în cadrul festivalului, **B'ESTFEST** va beneficia de participarea unora dintre cele mai tari nume ale industriei muzicale internaționale, printre care: *The Killers*, *Moby*, *Franz Ferdinand*, *Orbital*, *Santana*, *Motorhead* și *Manowar*. (A.G.)

Zilele Italiei la

real,- Hypermarket

Peste 100 de produse alimentare italiene au umplut rafturile raioanelor *real,-Hypermarket* cu ocazia Festivalului italian, un program inițiat de Ambasada Italiei la București și de Institutul Italian de Comerț Exterior. Pe lângă evenimentele de modă, film, expoziții arheologice, în cadrul festivalului a fost organizat și un eveniment de promovare a produselor alimentare și vinurilor italiene în colaborare cu rețeaua celor 21 de *real,-Hypermarket*. Astfel, consumatorul român a avut posibilitatea de a degusta produse ale bucătăriei mediteraneene de la cele de larg consum la cele mai sofisticate, vinurile ocupând un loc special în cadrul regalului culinar.

(A.G.)

Silimarina Extra Forte 300 mg
- pentru un ficat sănătos -

Indicații: hepatită acută și cronică, hepatită etilică, convalescență și sechele din hepatita virală.

Omega 3 FORTE 1000 mg
- protejează inima -

Indicații: funcționarea sănătoasă a inimii, contribuie la scăderea colesterolului, susține sistemul nervos și funcțiile cerebrale.

Calciu+vitamina D FORTE
- calciu pentru fiecare -

Indicații: perioada de creștere, carențe de calciu și vitamina D, reglează funcționarea mușchilor, asigură o bună funcționare a inimii.

Glucosan
- glucoză pentru sănătate -

Glucoză 10g/20ml, soluție orală, flacon unidoză. Indicații: stări hipoglicemice de diferite cauze.

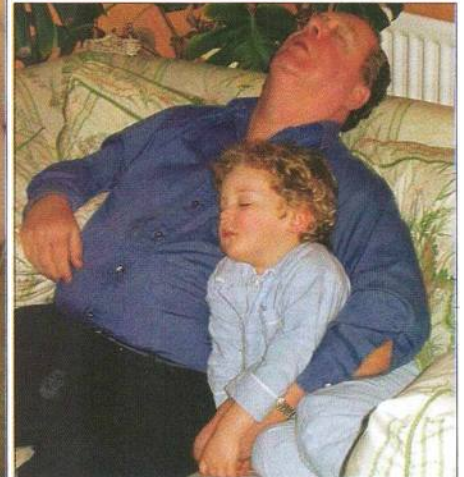
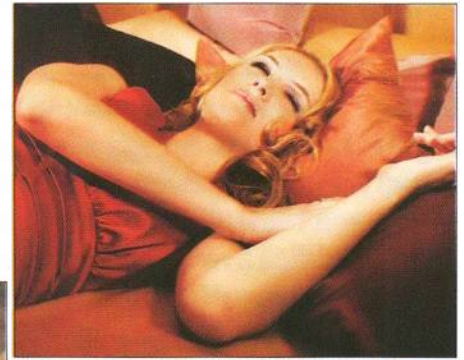
Laropharm
INDUSTRIE FARMACEUTICA

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 31.07.2009
Cele două premii acordate, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

O zi senină începe cu un SOMN BUN!

Spune-mi cum ai dormit astă noapte și-ți voi spune cum te vei simți astăzi! Este un adevăr cât se poate de real. Dacă nu dormi bine noaptea și nu ți-ai făcut numărul de ore de somn în întreaga zi, ești agitat, iritat, neatent, somnolent și obosit. Total neproductiv! Toți avem nevoie de somn, de la născuți la oamenii în vârstă. Absența somnului o perioadă îndelungată duce la moarte. Nimeni nu poate fi privat de această necesitate absolut primară.

Când suntem bebeluși avem nevoie de somn mai mult – circa 16 ore, pe măsură ce devenim adulți, ne sunt suficiente opt ore de dormit. Unii indivizi au nevoie chiar de mai puțin, două-trei ore pe noapte. Problema nu este doar cantitatea, ci mai ales calitatea somnului. Fiindcă în timpul somnului întregul organism merge la „ralanti”, digerarea alimentelor se face mai încet, temperatura corpului scade cu jumătate de grad Celsius.

Există două faze de somn. Faza REM (*Rapid Eye Movement* – mișcarea rapidă a ochilor sub pleoapele închise, i se mai spune și somn paradoxal) și faza non-REM. Faza REM durează între 15 și 20 de minute per toată noaptea și el apare în reprize de trei-cinci minute, fiind urmat de faza de somn non-REM (somn profund) care ține între 60 și 90 de minute, după care se reintră în faza de REM. Pe tot parcursul nopții ne mișcăm automat corpul de cam 40 de

ori, din șase în șase minute. În perioada de somn profund se reface organismul din punct de vedere fizic, e un somn reparator celular, iar somnul REM este un somn reparator psihic. De obicei somnul REM se lasă cu vise, despre care nu ne amintim decât dacă ne-am trezit imediat după această fază de somn sau chiar în timpul fazei respective. Somnul REM și cel non-REM sunt interconectate, sunt de maximă importanță.

Melatonina, somniferul natural

Este foarte important să visăm noaptea. Deși sunt multe controverse pe tema viselor, se pare că ele au rolul de a reface evenimente trecute preluând informații parțiale din realitate. Visele reprezintă și o cale de refulare a unor dorințe și aspirații din perioada de veghe. *Melatonina*, un hormon natural produs de epifiză, ajută foarte mult la îmbunătățirea somnului asigurându-i profunzime și eficiență. Ea poate fi considerată un somnifer natural (*melatoni-*

Câteva ceaiuri care vă pot ajuta să adormiți mai ușor:

Rădăcina de valeriană (*Valeriana officinalis*): calmează sistemul nervos central, contribuie la diminuarea anxietății și la asigurarea unui somn odihnitor.

Ciuboșica cucului (*Primula officinalis*): faceți-vă o infuzie din 15 g de flori la un pahar de apă clocotită. Se ia câte o lingură, de trei-patru ori pe zi, cu 30 de minute înainte de culcare.

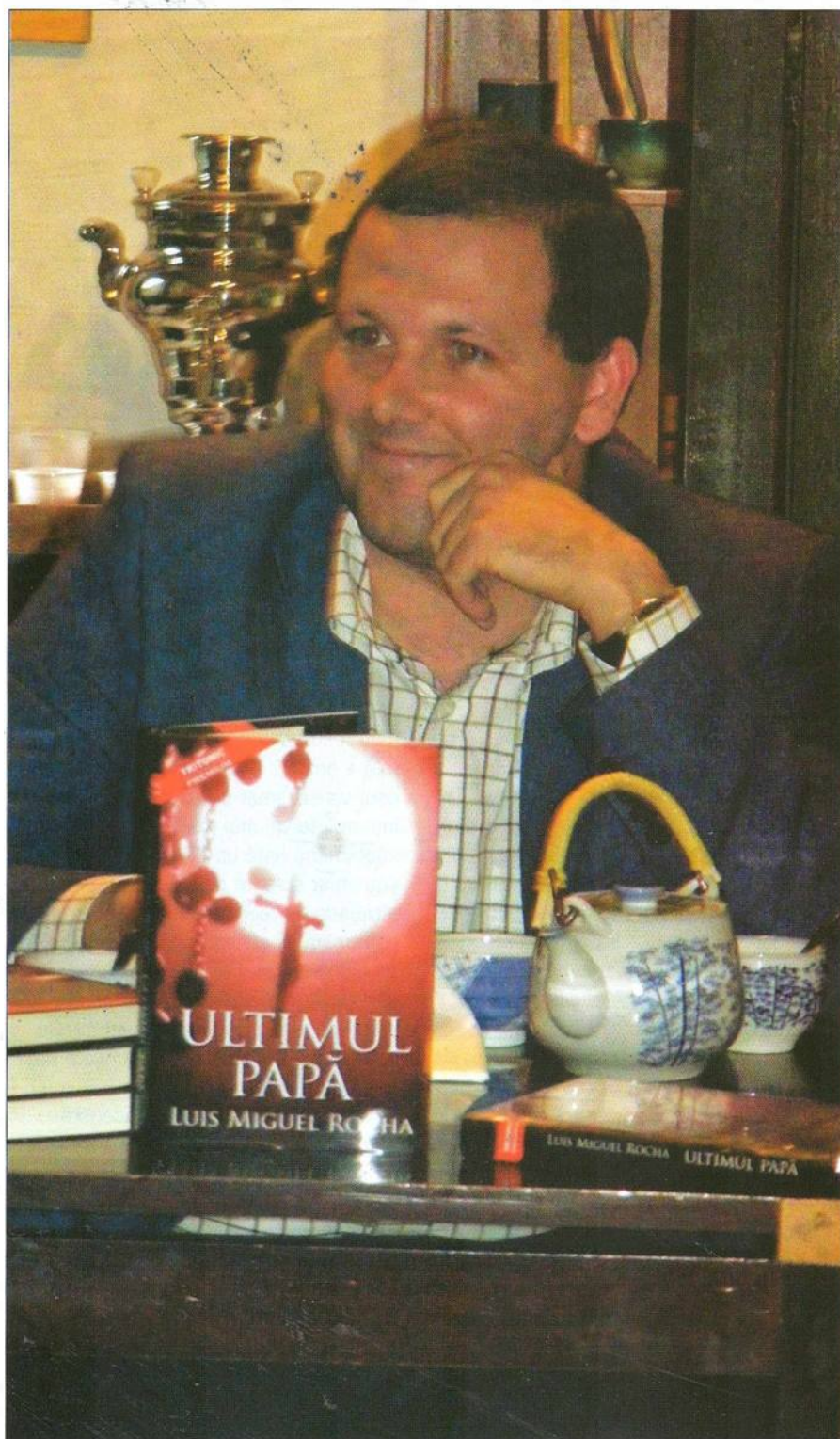
Hamei (*Humulus lupulus*): infuzie dintr-o lingură de conuri de hamei la 200 ml de apă clocotită. Se bea seara, înainte de culcare.

na este preluată în natură din cacao), mult mai bun decât barbituricele la care recurg multe dintre persoanele care nu se pot odihni noaptea. De obicei somnul fără vise este generat de administrarea de barbiturice, acestea distrug, chiar desființează somnul REM, ceea ce nu este recomandat pentru sănătatea mintală a omului. De asemenea, prezența unor vise-coșmar și repetarea acestora într-un interval mai mare de o săptămână este un semn că vom intra sau chiar suferim deja de depresie, stări anxioase, iar acest lucru trebuie să ne determine să ne adresăm unui psiholog ori psihiatru. Pentru a beneficia de un somn bun, evitați: cafeaua, băuturile alcoolice, energizantele și fumatul. De asemenea, evitați să duceți o viață mult prea activă (cu prelungirea muncii mult peste miezul nopții) fiindcă această stare de lucruri poate duce la tulburări de somn. Soluția pentru a evita insomniile este impunerea unui ritm de viață cât mai ordonat și a unor activități cât mai relaxante înainte de culcare, de pildă citiți o carte, ascultați muzică relaxantă, nu uitați să consumați seara doar alimente ușoare și, mai ales, asigurați-vă că aveți un pat nici prea moale, nici prea tare.

JexL Alice-Claudia Gherman

LUIS MIGUEL ROCHA: „Cel mai

Excelentul thriller al lui Luis Miguel Rocha, *Ultimul Papă*, apărut de curând la Editura Tritonic, este o altă tentativă de a dezvălui una dintre cumplitele taine legate de Vatican. Intriga narațiunii sale se țese în jurul sfârșitului neașteptat al Papei Ioan Paul I, după numai 33 de zile de la urcarea sa în scaunul pontifical. Versiunea oficială – „Papa cel zâmbitor” a căzut răpus de un atac de cord. Dar opinia publică a rămas cu impresia că a fost vorba despre altceva, un eveniment tenebros pe care Vaticanul a încercat să-l ascundă.

Luis Miguel Rocha are cu puțin peste treizeci de ani.

Este un tânăr care conduce o editură în Portugalia și este autorul unor cărți care s-au bucurat de succes nu numai în țara sa. Prietenos de la prima întâlnire, cu ocazia lansării romanului său în România, avizat în domeniul literaturii polițiste, a acceptat cu amabilitate să purtăm un dialog.

❖ **Ce loc ocupă cultura în viața unui scriitor de romane polițiste, de thrillere? Unii consideră că scriitorii care cultivă acest gen au o cultură precară...**

– Nu cred că lucrurile stau așa. Cultura este un lucru extrem de important pentru un scriitor pentru că, până la urmă, nu poți scrie despre ceva ce nu cunoști. Eu, de exemplu, scriu despre opere de artă, despre evenimente istorice... Deci da, e nevoie de un anumit nivel de cultură și de pregătire. Nu se poate scrie literatură polițistă bună fără cultură.

– Disputa între cei care contestă acest gen și fervenții lui apărători continuă de multă vreme. Se manifestă și în Portugalia? În România, cel puțin, ea există.

– Da, există, e la fel peste tot. Există tendința aceasta de a fi considerată drept „literatură ușoară”, de consum. Dar nu putem pune în aceeași oală toate genurile. E ca diferența dintre un film de Oscar și o altă producție – nu pot fi judecate în același fel și nici nu trebuie să fie. Ține foarte mult și de așteptările cititorului. Nu poți avea de la o poezie așteptările pe care le ai de la un roman de dragoste, de la un thriller sau de la un roman istoric. Și, mai mult, nu îți poate plăcea orice. Când scrii o carte ai o singură certitudine: acea carte va plăcea unor oameni, iar altora nu. Trebuie să te obișnuiești cu asta. E o greșeală din partea criticilor și a ziariștilor să adune toate genurile sub aceeași mare umbrelă, literatura, când, de fapt, valoarea ar trebui să fie judecată în cadrul fiecărui gen în parte. Pe de altă parte, există autori de thrillere sau de cărți polițiste care au ajuns în *mainstream*-ul literaturii mondiale, au depășit condiția genului, prin poveste, prin stil...

– Așa este. Fiecare autor dintre cei mari are un stil al lui. Cum l-ați caracteriza pe al dumneavoastră?

– Sunt împăcat cu stilul meu. Formula nu este a mea, bineînțeles. Unii spun că Sidney Sheldon a fost cea care a folosit-o pentru prima dată, eu nu știu sigur... Ceea ce aș vrea să subliniez în legătură cu interpretarea genului în contextul literaturii este

vechi thriller e Biblia!"

că, într-un fel, vina este și a pieței, a editurilor. Atunci când o anumită carte prinde la public, toate editurile încep să publice masiv cărți pe același subiect, care nu pot fi toate valoroase. Sunt de acord că în ziua de azi se publică și foarte multe prostii. Ajunge să fie foarte greu să discerni între ce e bun și ce nu e, trebuie să judeci fiecare carte în sine.

– **Genul despre care vorbim are vechi rădăcini. A trecut prin mai multe transformări; azi nu se mai scrie ca în urmă cu o sută de ani. Ce credeți că va urma după thriller și mystery? Va avea romanul polițist soarta romanelor cavale-rești?**

– Cred că, în viitor, va conta foarte mult povestea, *story-ul*. Dacă povestea va fi foarte bună și va fi și foarte bine scrisă, cartea va ajunge să fie publicată, și își va avea cititorii ei. Dacă nu, nu. Cititorul va face o selecție mult mai atentă a titlurilor decât acum. Se va publica în continuare thriller, însă publicul va deveni mai selectiv. E la fel ca și cu romanele istorice: au apărut acum mult timp, însă au în continuare o piață largă. Desigur, există romane bune și romane proaste, dar e important că și cititorii au devenit mai pretențioși în ceea ce le privește. Criteriile de cumpărare sunt legate și de perioada pe care o abordează autorul. Sunt epoci mai interesante, și altele nu la fel de atractive. Autorii – vorbesc acum despre cei de romane istorice, însă e valabil și pentru cei de thriller – scriu mai întâi despre o anumită perioadă, iar dacă văd că au succes, continuă s-o prezinte. Iar cititorilor le place acest lucru. Le place ca povestea să continue, le place să reîntâlnească aceleași personaje. Asta, repet, dacă povestea și autorul sunt buni. După cum am spus, lumea a devenit mai exigentă. În viitor numai puțini autori vor putea ajunge în vârf.

– **În opinia mea, istoria omenirii înseamnă și un lanț nesfârșit de fărâdele. Chiar dacă începuturile romanului polițist nu coincid cu începuturile romanului, el va continua să existe și în viitor.**

– Da, sunt de acord cu această afirmație. Repetăm mereu aceleași și aceleași greșeli. Cred, însă, că e o eroare să credem că literatura thriller a apărut recent. Există un thriller vechi, excelent. Cartea se numește *Biblia*.

– **Cum ați început să scrieți thrillere? Ce scriitori v-au influențat?**

– Acest lucru e legat de persoanele pe care le-am întâlnit de-a lungul vieții. Am avut norocul – sau blestemul! – de a cunoaște un italian – care a și murit între timp – care

știa foarte multe despre lucrurile care au constituit, apoi, subiectele cărților mele. Acest om m-a pus în legătură cu mai multe persoane din Vatican, din interior, iar apoi pentru mine nu a fost deloc greu să scriu cărțile. Înainte scriam romane istorice. Având aceste subiecte a trebuit să mă documentez, am citit câteva thrillere, am învățat formula... Sigur că, în ceea ce privește stilul, m-a influențat experiența mea de cititor, marii scriitori portughezi, cum ar fi José Saramago.

– **În clipa de față, thrillerul cunoaște o specializare: thriller istoric, thriller economic, psihologic, social, judiciar etc.**

– Cred că un thriller e un thriller. Formula e comună: capitole scurte, scrise ușor și alert, suspansul prezent de la capitol la capitol... Da, există mai multe genuri de thriller, însă nu e nimic rău în asta. Să vă dau un exemplu: un coleg de-al meu scrie thrillere despre serviciile secrete israeliene, eu scriu despre Vatican, dar amândoi ne publicăm cărțile la aceeași editură americană. Se spune că eu scriu thrillere religioase pentru că este vorba despre Vatican. Acesta e un lucru fals! Eu nu spun nimic despre religie sau despre Vatican ca instituție religioasă. Cărțile mele sunt pur și simplu despre oameni, e o întâmplare că acțiunea se petrece și la Vatican iar câteva personaje fac parte din ierarhia bisericii.

– **Cum este privit în Portugalia romanul polițist?**

– În Portugalia ne lăsăm purtați de curent. Ce e bun în afară, e bun și la noi. Suntem foarte influențați de americani, englezi. Nu știu dacă și în România e la fel, dar...

– **E la fel...**

– Dacă romanul e un succes în America, va fi un succes și în Portugalia. Desigur, există și câteva excepții care confirmă regula. Lee Child, de exemplu, se vinde foarte bine în România. În Portugalia nu se vinde absolut deloc. E un thriller cu un mercenar... Așa ceva nu se vinde în Portugalia. Dar un thriller religios merge foarte bine. Sau, alt exemplu, cartea aceea, *Secretul*, s-a vândut în 500.000 de exemplare în Portugalia.

– **Iar în România nu.**

– Nu? Interesant. În Portugalia încă se vinde foarte bine.

– **În Portugalia mai au succes Raymond Chandler, Agatha Christie sau Conan Doyle? Care e situația clasicilor genului?**

– Continuă să aibă succes. Poți vinde orice carte a lor în fiecare an. Agatha Christie se vinde extraordinar de bine. La fel și Conan Doyle. Clasicii mereu se vând bine, pentru că la noi există „Planul Național de Lectură”. Cărțile care sunt recomandate în școli au un abțibild care să confirme acest lucru și se vând foarte, foarte bine.

„Numai dispariția misterelor, a crimelor, a secretelor poate duce la dispariția romanului polițist“

– **Cum contribuie marketingul, promovarea la creșterea vânzărilor unei cărți în Portugalia?**

– Depinde. Dacă e o carte care vine din străinătate și care a avut succes acolo, va avea succes, de cele mai multe ori, și în Portugalia, preluând și tipul de marketing din exterior. J.K. Rowling, de exemplu, se vinde foarte bine și la noi. Dacă autorul e portughez, e mult mai mult de muncă...

– **Vedeți numărul mare de cărți despre Vatican drept o acțiune concentrată împotriva lui?**

– Nu, nu cred. Oamenii știu că Vaticanul e tainic, are foarte multe secrete, și vor să știe adevărul. De îndată ce apare o carte care dezvăluie încă puțin din acest mister, toți se vor repezi s-o cumpere. Într-un fel, Vaticanul ne ajută...

– **Ce părere aveți despre răspândirea ideii de teorie a conspirației în rândurile oamenilor? De ce a devenit ea tot mai credibilă?**

– Acest lucru se întâmplă pentru că prea mulți oameni susțin anumite lucruri. Iar când prea mulți oameni susțin ceva, atunci, probabil, înseamnă că nu e vorba de conspirație, ci de adevăr. Oamenii vor să afle adevărul, iar din moment ce nu îl pot afla direct, îl caută în alt mod, din altă sursă.

– **În romanul dv. îmbinați elementele reale cu cele fictive. Care este proporția optimă a lor într-o astfel de narațiune?**

– Scenele care se petrec în prezent reprezintă ficțiunea, thrillerul, iar capitolele „istorice” reprezintă elementele reale. Povestesc numai ce s-a întâmplat în anul

menționat la începutul fiecăruia. Confuzia apare atunci când personajele din prezent, cele fictive, vorbesc despre lucruri petrecute în trecut, informații importante pentru care nu am nevoie, însă, de un capitol „istoric” separat. Thrillerul în sine poate fi ușor delimitat de adevărul istoric.

– **Vorbiți-ne despre rețetele succesului. Există ele cu adevărat?**

– Nu știu. În ceea ce privește thrillererele, rețeta e următoarea: un capitol scurt, al cărui sfârșit te lasă în suspans, apoi următorul, tot scurt, și cu un sfârșit confuz, dar fără nici o legătură cu primul ș.a.m.d. Capitolele sunt ca niște benzinării, alimentează curiozitatea cititorului (pentru că se termină în suspans). Dacă după un astfel de capitol urmează unul lung, cititorul va renunța. Dacă urmează unul scurt, va merge mai departe, până la miezul nopții. Dar, indiferent de formulă, dacă e proastă, cartea nu va fi un succes. Formula aceasta are succes, dar nu la cei care citesc mult, ci la cei care pun mai puțin mâna pe carte, sau citesc numai anumite lucruri, pentru că după terminarea lecturii se cred mari cititori. Dacă, pe urmă, se apucă de un altfel de roman, de literatură clasică, să spunem, cu capitole lungi, fără dialog, se vor lăsa păgubași.

– **Ce rol joacă documentarea în scrierea unui thriller? La mystery era mai ușor, cu toate că trebuia să știi denumirile diverselor otrăvuri, să ai cunoștințe de balistică...**

– Pentru un thriller nu e deloc important să te documentezi în sine. Ai nevoie de o intrigă care să combine suspansul cu artefacte, biserici, cărți, oameni care au existat, în general artefacte culturale recunoscute de toată lumea. Poți realiza o acțiune reușită fără documentare. Totuși, trebuie să fii credibil. Trebuie să știi despre ce scrii, altfel nu vei fi credibil. Trebuie să fii, cum spun americanii, *go to guy* (persoană care e expert într-un anumit domeniu, care rezolvă o situație, o problemă). Iar pentru asta trebuie să citești și să cauți mult. Eu nu a trebuit să fac toate acestea; le-au făcut alții pentru mine, însă a trebuit să citesc ce au scris ei. Dacă n-aș fi făcut-o, probabil că nu aș fi avut o intrigă la fel de bună. În Italia, de exemplu, *Ultimul Papă* a fost trecut la categoria „documentar”, nu thriller. Coperta italiană e prea serioasă, prea gravă. Trebuie un anumit nivel de pregătire pentru a face asta. Dar se poate scrie thriller fără cunoștințe deosebite, da. Poți să cauți o biserică, să te inspiri din statuile acelei biserici și să faci un thriller bun.

– **Ați avut, de la început, viziunea, măcar aproximativă, a felului în care trebuie să arate cartea terminată, sau ați scris pas cu pas?**

– Pas cu pas. Aveam în minte numai capitolele istorice pe care trebuia să le introduc, pentru că sunt ca o poveste mai

mică, independentă de carte, de thrillerul propriu-zis, dar în ceea ce privește thrillerul mă las purtat de acțiune. Dacă v-aș da acum să citești 90 de pagini, fără ca eu să fi scris nimic mai mult, și m-ai întreba la sfârșit ce urmează, n-aș ști să vă răspund.

– **Vă îndrăgiți personajele? Cu ce sentiment asistați la eliminarea unora dintre ele?**

– E oribil, pentru că nu pot prezice acest lucru de la început, din momentul în care mă apuc de scris. Nu am putere asupra personajelor mele, ele se mișcă liber în interiorul romanului. E greu pentru mine să află că unul dintre ele îl ucide pe altul, pentru că le iubesc aproape pe toate, însă nu pot face nimic în privința asta.

– **Cred că scrieți prin distanțarea și față de carte și față de eroi. Această distanțare o realizați prin ironie. Așa este?**

– Da, naratorul meu este foarte sarcastic, ironic. În romanele istorice, însă, e mult mai sarcastic, mai crud, dar în *Ultimul Papă* am încercat să reduc din ironie.

– **Aveți o disciplină a scrisului, scrieți ușor, sau greu?**

– Nu sunt un autor care să scrie zilnic, însă atunci când mă apuc de o carte, lucrez șapte zile din șapte, tot timpul cât sunt treaz, de aceea termin romanele în 3-4-5 săptămâni.

– **„Ultimul Papă” plasează anumite persoane importante într-o lumină nefastă. De unde ar putea, atunci, să vină salvarea omenirii?**

– Nu ne putem aștepta ca Biserica să ne salveze. Nu pentru asta e aici, ci pentru a ne face să ne temem, deci de a avea putere asupra noastră prin frică. Mântuirea e în fiecare dintre noi.

– **Ce vă stimulează când scrieți? Bani? Gloria? Dorința de a rămâne în memoria oamenilor?**

– Eu trăiesc fiecare zi, nu mă interesează foarte mult ceea ce ați pomenit, însă trebuie să îi mulțumesc Papei Ioan Paul I pentru ocaziile pe care mi le-a oferit, scriind despre destinul lui, de a călători, de a întâlni oameni noi... Sunt o persoană timidă, nu doresc glorie. Îmi place să îmi petrec timpul în casă, sau călătorind. Trăiesc fiecare zi, nu aștept ceva în mod deosebit.

– **Ce ar putea duce la dispariția thrillerului și a romanului polițist?**

– Dispariția misterelor, a crimelor, a secretelor.

– **Scrieți despre lucruri incomode. V-ați simțit vreodată amenințat?**

– Nu, niciodată. O singură dată am avut o neplăcere, s-a intrat la mine în apartament și mi s-a furat laptopul unde aveam cartea la care lucram. Erau și bani pe masă însă mi-au furat numai computerul. În cele din urmă, după niște demersuri la poliție, mi-a fost returnat.

„În viitor cititorii vor deveni mult mai exigenți”

interviu realizat de **George Arion**

LEONARD COHEN

WORLD TOUR 2009

4 SEPTEMBRIE
BUCUREȘTI
PIAȚA CONSTITUȚIEI

un eveniment
marca

fm
Europa
un radio de milioane de români

FLACĂRA
REBUS
SAPTE SERI

BILETE:

TICKETPOINT.RO, BILETE.RO, BLT.RO, EVENTIM.RO
DIVERTA, GERMANOS, SALA PALATULUI

LEONARDCOHEN.AEGLIVE.COM

LEONARD COHEN-LIVE IN LONDON DVD

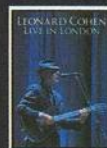
PESTE 2 ORE DE MUZICĂ CLASICĂ LEONARD COHEN, ÎNREGISTRATĂ
LIVE ÎN CONCERT PE O2 ARENA DIN LONDRA, DIN 17 IULIE 2008

AEG
LIVE

ORGANIZATOR
event
www.events.ro

D&D
east
entertainment

UN CONCERT
event
LIVE

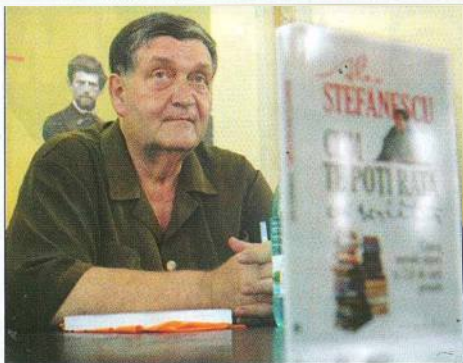
De la **French Cancan** la **artă, nebunie și misticism**

Dacă nu mai mergem noi la Paris, vine Parisul la noi! În varianta scriitorului Mihail Gălățanu, adică *împachetat* într-un roman de tip jurnal, *French Cancan*, lansat la Bookfest, la standul *Ideea Europeană*. Cartea a fost prezentată de romancierul Nicolae Breban și de scriitoarea Aura Christi, de data asta în calitate de editor. Dacă ar fi să-l credem pe autor, ceea ce nu vă sfătuiesc, pentru că Mihail Gălățanu nu este de crezut, ci de citit, avem de-a face cu o „ficțiune autobiografică”. Pofțiți de intrați în ea, „turnați-vă Parisul în vene”, până la dependență. Sau până la alt Gălățanu, în *Despre artă, nebunie și misticism*, o carte de eseu (filosofic), lansată în același context, la standul *Paralela 45*. Despre acest volum au vorbit prozatorul Vasile Andru și criticul literar Răzvan Voncu. Autorul ne-a oferit și el un fel de *cheie* a lecturii, dezbrăcându-și miza, în public. Grav și prețios, așa cum îi șade bine unui poet *căzut* în eseu: „...o viziune inedită a conivenței între cele trei: artă, misticism, nebunie, care oferă o premiză unică de discuție”. (L.P.)

Cum să ratezi din penalty, ca scriitor

Alex. Ștefănescu este el însuși o știre: bonom, cu mult umor, capabil, uneori, de o vervă devastatoare. Așa a fost și de curând când și-a lansat, la editura HUMANITAS, cartea *CUM TE POȚI RATA CA SCRITOR* („câteva metode sigure și 250 de cărți proaste”). Orice conversație cu el – sau chiar o lansare de carte, la care asiste – se transformă într-un spectacol, într-un festin de bunădispoziție. Alex. nu a ales calea de a scrie „moralizator” despre cărțile proaste, nu le-a înfierat cu mânie comunistă, proletară, patriotică ori axiologică. Nu le-a arătat *baubaul* estetic. Nici nu se cădea. A scris degajat, hedonic, despre un subiect despre care se bănuia că poți scrie numai intransigent. Și, mai cu seamă, a scris cu talent. Ceea ce nu au făcut ceilalți 250... (M.G.)

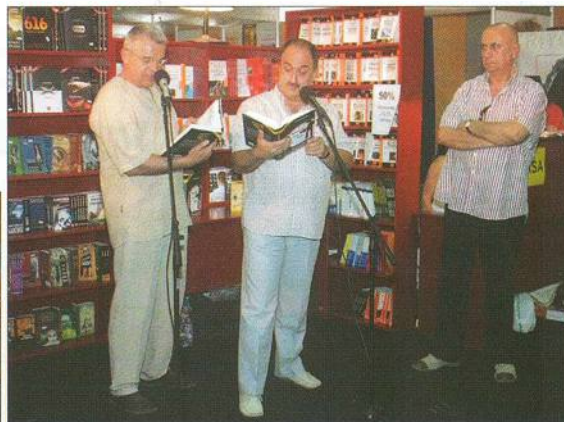

Alexandru Ciurcu, jurnalistul

Alexandru Ciurcu (1854-1922), jurnalistul, inventatorul, omul. Născut în comuna Șercaia, comitatul Făgărașului. Inovator în agronomie. Un om care și-a inventat propriul motor. Implicat în gospodărirea Capitalei. Despre care a vorbit N.D. Cocea, o altă mare voce contemporană. Dar și om politic al începutului de secol XX, deosebit causeur, director de ziar, izvor de anecdote, totdeauna în acțiune. L-a cunoscut pe Eminescu. A zburat cu aerostatul. A fost, într-un cuvânt, *pionier* al vremurilor sale. Este vremea când comuna natală îl omagiază. (M.G.)

Laudatio pentru romanul polițist

Un volum masiv. În sfârșit, un *hard-cover*, cum de multă vreme așteptam. *DETECTIV FĂRĂ VOIE*, semnat de George Arion. Și, nu întâmplător, *subintitulat LAUDATIO PENTRU ROMANUL POLIȚIST*. După o muncă de o viață. Nou-nouț și proaspăt apărut (lansat și el la târg) la *CRIME SCENE PUBLISHING*, un imprint al grupurilor *FLACĂRA* și *TRITONIC*. Cu un copyright care se subîntinde ultimelor două decenii. O carte de colecție, de avut în bibliotecă, de posedat (cu avarie chiar!), dar, mai întâi, de citit. PREMIUM. Primul produs de o asemenea fac-

tură, pe plaiurile noastre mioritice. De trecut la capitolul BEST OF. Și ce cuprinde? Integrala ANDREI MĂDIN. Un personaj care se antologhează cu grație. Și creează un precedent de neocolit. „Trăim o vreme ideală pentru înflorirea romanului polițist”, spune George Arion... (M.G.)

Romeo și Julieta, în ritm de pop și rock, la Operetă

Shakespeare, pop-rock și opereta, sunt rețetele originale de succes a musicalului *Romeo și Julieta* care a avut premiera de curând pe scena Teatrului Național de Operetă Ion Dacian. Inspirat de marea poveste de dragoste *Romeo et Juliette: de la Haine à l'Amour* (titlul original), Gerard Presgurvic a creat un spectacol care nu se abate de la intriga

originală, ci o poziționează și o aduce în zilele noastre, adaptarea implicând rescrierea versurilor lui Shakespeare și introducerea pop-ului și rock-ului într-o viziune modernă a celebrei piese de teatru. Premiera a avut loc pe 19 ianuarie 2001, la Paris. După ce a bătut toate recordurile în Franța (cu două milioane de spectatori într-un singur an, numeroase discuri de platină, aur și diamant, vânzări record de albume și DVD-uri, în peste șase milioane de exemplare, hituri ce au dominat topurile timp de 32 de săptămâni consecutive, precum și premiul pentru cel mai bine vândut album al anului), musicalul a fost montat pe scenele din Canada, Antwerp, Londra, Amsterdam, Budapesta, Szeged, Moscova, Viena, Seul, Taipei și Monterrey (Mexic). În lume, până acum, musicalul a fost văzut de peste 5 milioane de spectatori, cu un record de vânzări de peste 7 milioane de albume. Spectacolul de la Operetă este o dublă premieră: atât ca primă montare a acestui musical în România, cât și ca formulă de producție, pentru realizarea sa fiind invitată echipa de artiști și profesioniști ai Teatrului de Operetă din Budapesta, aceiași care au asigurat succesul variantei maghiare. Având toate ingredientele unei formule de succes (tineri frumoși și energici, o poveste fără vârstă, costume și decorații spectaculoase, muzică antrenantă, adevărate hituri și versuri accesibile), musicalul *Romeo și Julieta* a umplut sălile și în Ungaria, unde a avut premiera în 2004 și încă mai este jucat cu bilete rezervate cu multe luni în avans. Până în august 2008, spectacolul fusese văzut de peste 630.000 de spectatori, primind un dublu disc de aur pentru recordul de vânzări. (C.A.)

Lumea întreagă în 2 ore,
aceeași lume. altă perspectivă.

6! vine presa!

cu Livia Dilă și Mbela Nzuzi

luni - joi ora 18.00.

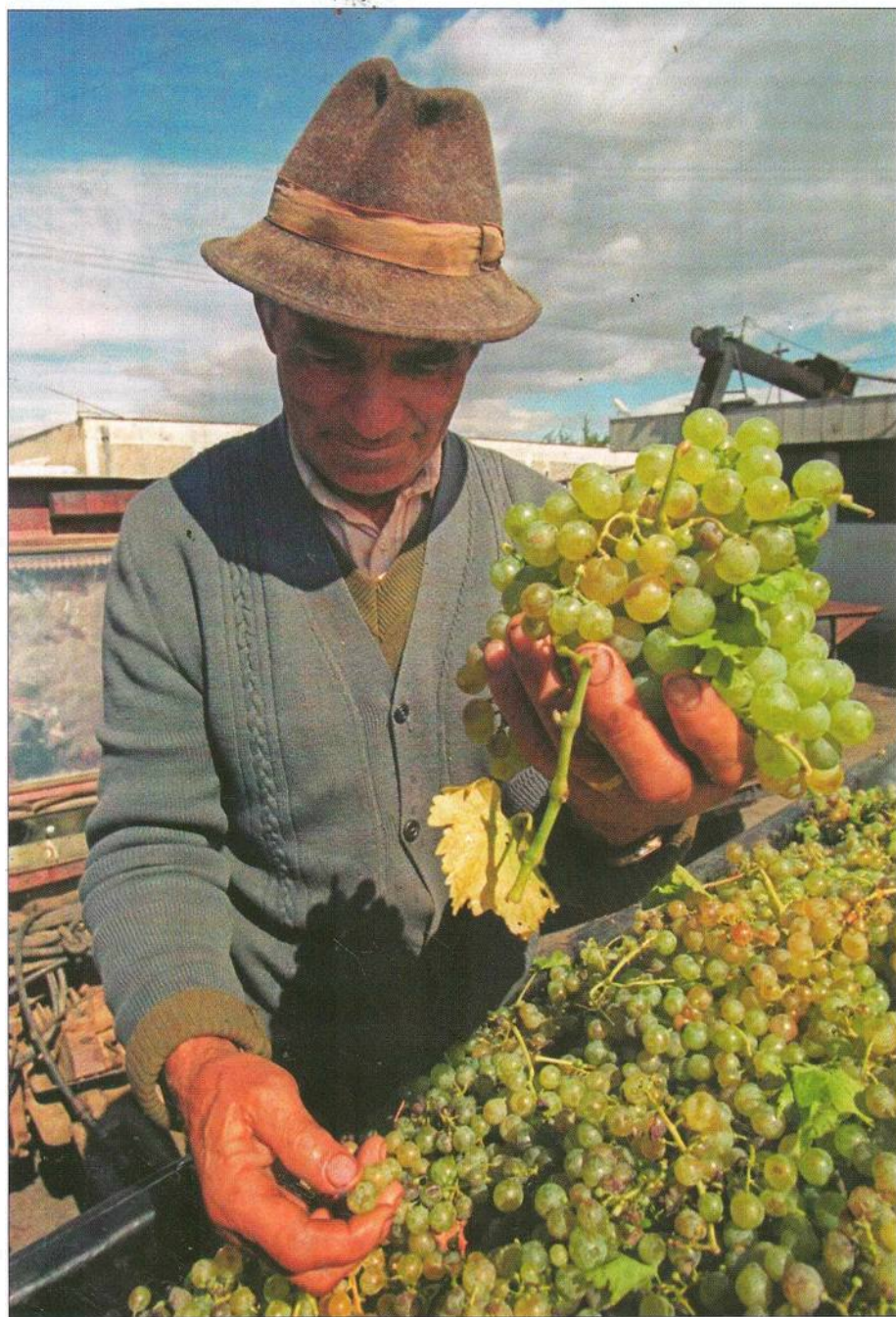
bi

aceeași lume. altă perspectivă.

O stațiune de cercetare, care are deja un secol, își livrează licorile pe piața românească

Tezaurul de la Pietroasa

Fiecare cloșcă are puii de aur. Dar, hei, Pietroasa are mai multe cloști. Are, cel puțin, încă una, vreau să zic. Și mă refer, de această dată, la minunatele vinuri de la Pietroasa, pe care am avut ocazia de șansă ca să le degust. Și, firește, aș fi vrut să fiu io vizigotul rege Athanaric al (numai) acestui tezaur. De sticle. Sau butoaie. Că, dacă butoaiele sunt cloșca, atunci, cu siguranță, sticlele sunt puii de aur. Dar, viu, înlăuntru, este doar vinul. Vinul sacru. Și etern. Mai etern decât fascinanta Românie.

Cloștile cu vinul de aur au poposit în preajma Buzăului

Pietroasa a făcut carieră. De piatră. Cel puțin cu câteva secole în urmă. Acolo, în carieră, s-a descoperit, pe la 1837, Cloșca. Era vorba, firește, de un tezaur solid, în cazul ei. Tezaurul mai recent al Pietroaselor este, însă, unul lichid. Stațiunea de Cercetare Pietroasa are, deja, un vâac. S-a înființat la 1893, la patru ani de la moartea lui Eminescu, așa că s-ar putea spune că a fost aproape contemporană și cu el. De altfel, vinul e întotdeauna contemporan cu marii poeți. Filoxera lăsase, la acea vreme, un dezastu și prin România, și prin Europa. Așa că, imediat, a fost înființat aici un centru de cercetare.

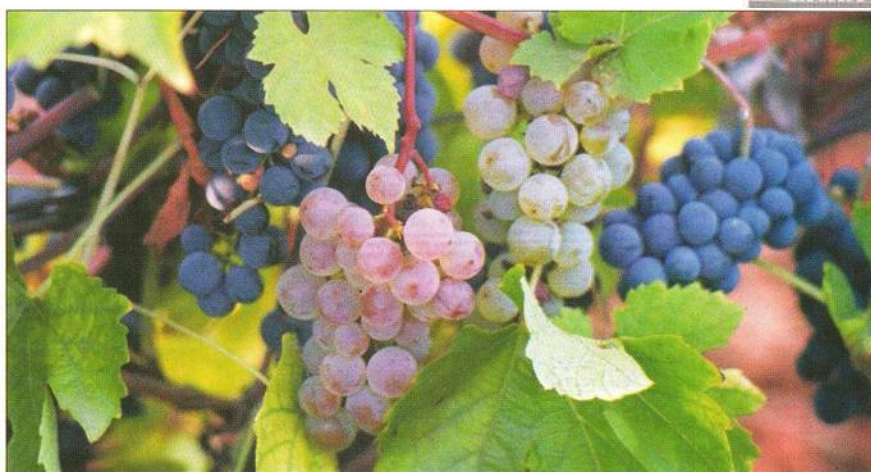
Nu toți știu, însă, că acest centru numit Stațiune de Cercetare aparține de Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București.

Soiurile de la stațiunea de cercetare a Pietroasei:

FETEASCĂ ALBĂ. Este, după mine, soiul pe care io îl numesc „lăcrimă”. Dă imaginea unui vin foarte pur, suav chiar, aerian. Parcă nici nu ar fi făcut din componente materiale. E un vin ca o mireasă, care plutește pe deasupra lucrurilor și, mai ales, a mesei. Are „claritate”, până și în gust. Ceea ce capătă aici, în mod special, este echilibru. Vinurile tinere par din flori.

CABERNET SAUVIGNON. Cel care este poreclit, în cercurile jurnaliștilor de vin, „bădăranul”, datorită firii sale tari și a „caracterului” puternic, se îmbracă, aici, în granat. Dar asta mai spre vechime, mai spre învechire. La vârsta sa tânără, el zburdă prin bărdace. Și își împrășteie taniții.

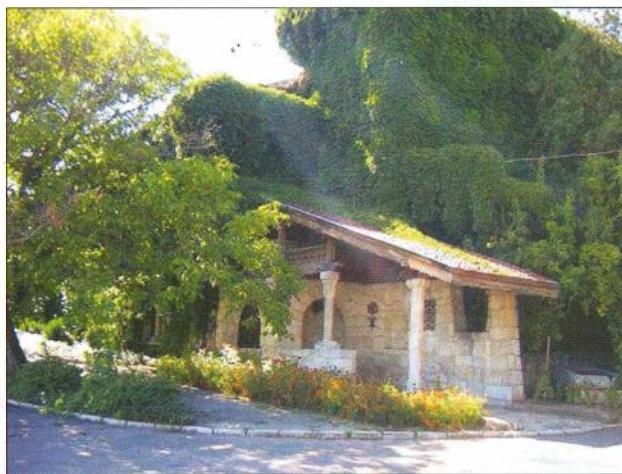
este lichid

GRASA. Descinde, întrucâtva asemeni Busuioacei, din inima Moldovei. Își are bărbolul de faimă la Cotnari, chiar dacă îl mai întâlnim, ușor deghiizat, și prin Transilvania. Își lasă o greutate anume în pahar, este un

vin dens, uleios, înțelept și filosof, deopotrivă. Vin spectaculos, greu/sau imposibil de egalat ca legendă. Glorios la Cotnari, dar robust și la Pietroasa.

BUSUIOACA DE BOHOTIN. Are propria ei poveste. Propria sa legendă – și face parte dintre puținele vinuri care au o asemenea aventură în spate. Se spune că, pentru a se împrieteni cu solul, cu locul, cu teruarul, un soi, dacă îl aduci și îl implănți, cuminte, în alt loc, tre' să îl lași numai așa, vreo sută de ani, ca să se obișnuiască și el cu ideea.

Despre Pietroasa:

NICHITA STĂNESCU: „Aici, la Pietroasele, inima noastră de piatră s-a preschimbat într-o inimă de inimă.”

GRIGORE C. MOISIL: „Am iubit întotdeauna vinul bun, mintea limpede, inima caldă. Pentru acest motiv m-am simțit bine la Pietroasa.”

ION BĂIEȘU: „Pietroasa e o vatră esențială a românilor: aici s-au descoperit aurul și vinul nostru.”

FĂNUȘ NEAGU degusta vinurile de Pietroasa „într-un chioșc voievodal, sub miraculoasă privire a butucilor”.

OCTAVIAN COTESCU: „Dacă există fericirea, am s-o numesc bucuria de a fi trecut pe aici.”

Busuioaca de Bohotin nu are centenaru' aici, ci doar așa, pă vreo jumătate. Dar are răbdare. Timpul, uneori, are răbdare cu vinurile. *Busuioaca de Bohotin* vine dinspre ținutul Hușilor. Este unul dintre cele mai râvnite vinuri românești, motiv pentru care e unul și dintre cele mai falsificate.

TĂMÂIOASA. Unde-i Busuioacă, e și Tămăioasă. Dintr-un motiv oarecum simplu: Busuioacă li se spune, în Moldova, soiurilor „tămăioase”. Centrul Viticol de la Pietroasa și l-a ales drept „emblemă”. Remarcabilă în orice împrejurare este culoarea virată, la maturitate, spre ambră, spre auriu. Așa ar fi, pesemne, aurul, dacă s-ar lăsa oxidat. Parcă ar fi păr de zână blondă, înșuvițat în pahar. Merge la marele fix cu dulciuri, este ca și cum ar fi proiectat pentru așa ceva.

MERLOT. Un „exemplar” cât se poate de „macho” al vinurilor roșii. Sec, adică ferm. Adică, probabil, cel mai închis la culoare dintre cele care „curg” prin Centrul Viticol de la Pietroasa. Este un vin „glamour”, are strălucire, și la propriu, și la figurat.

FETEASCĂ REGALĂ. Este, el-însuși, un regal. Mă refer la soi. Gustul său se împarte, în părți egale, între mierea de albine și ceara stupilor aferenți. Pietroasa reușește să facă performanță chiar și aici, într-un soi care este cam „șlagăr” peste tot prin vile din România.

Avantajele solului

(conform studiilor făcute la Pietroasa)

- Sol/Subsol alcalin, care dă foarte bune condiții pentru vinuri de înaltă clasă
- Circulația aerului dimineată, creând bune condiții acumulării de „miresme” în pahar
- O propice expunere solară, favorizând creșterea rapidă, în concentrație, a zahărului

text: Mihail Gălățanu

foto: Octavian Tîbăr și arhiva

The Body Shop

Bronzing Powder **Preț 55,00 lei**
 Hot Brights Blush **Preț 69,00 lei**
 Hot Brights Eye Liner **Preț 35,00 lei**
 Hot Brights Lips & Cheeks **Preț 39,00 lei**
 White Musk® White Hot Summer Eau de Toilette **Preț 56,00 lei**
 Bronzing Powder **Preț 55,00 lei**
 Moringa Body Scrub **Preț 60,00 lei**
 Moringa Body Butter **Preț 53,00 lei**
 Shea Body Scrub **Preț 60,00 lei**
 Shea Body Butter **Preț 53,00 lei**
 Nature's Minerals™ Bronzer **Preț 85,00 lei**

**Câștigătorii
concursurilor
din Flacăra nr.
6/2009:**

Gad Tour
Popescu Elisabeta
- Nazna, jud. Mureș

Europa Travel
Tcaci Andrei
- Constanța

Tractări auto
Stepanschi George
- Pașcani, jud. Iași

Laropharm
Rusu Lucian
Gabriel
- Brad, jud.
Hunedoara
Popa Cătălina
- Iași

Mini Blu
Baca Liviu
- Daneș, jud. Mureș
Buzduga
Corneliu Paul
- Galați
Tănase Laura
Daniela
- Medias, jud. Sibiu

**The Earth
Collection**
Cremene Carmen
- Nazna, jud. Mureș
Cioranu Ana
- București

La Boema
Stan Gheorghe
- București

La Boema

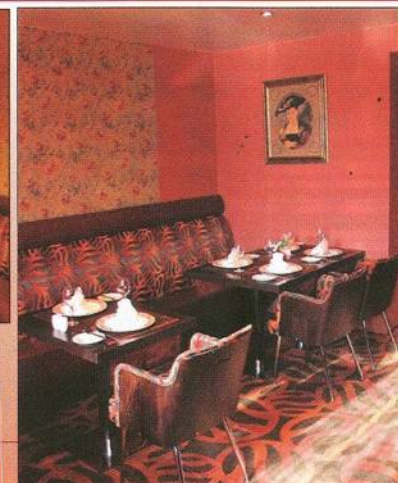
În 2007 își făcea intrarea în scenă *Rin Grand Hotel*, amplasat în Calea Vitan-Bârzești 7D. Odată cu noul hotel s-au deschis și câteva restaurante amplasate în aceeași clădire, printre care și restaurantul *La Boema*, etaj I. Un local elegant, rafinat în care puteți savura delicioase preparate din meniul internațional sau mediteraneean. Prânzul se poate servi între orele 12.00 și 15.00, iar cina între orele 19.00 și 23.00. Muzica ambientală vă va însoți discret pe tot parcursul șederii în restaurant.

Puteți petrece momente deosebite în compania cuiva drag luând masa la restaurantul *La Boema*, dacă răspundeți corect la următoarea întrebare:

Care este adresa restaurantului La Boema?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 31.07.2009

Premiul constă într-o masă în doi la restaurantul *La Boema*. (Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorti)

Concurs
La Boema

Yokko

Espadrilla Toni
Pons Uma
Preț 130 lei

Espadrilla Toni
Pons Umbede
Preț 130 lei

Sabotți
Bugiarda
Preț 170 lei

Sandale piele
de antilopă
Bugiarda
Preț 190 lei

Sandale
Azuree Nef
Preț 530 lei

Sandale
Azuree Deesse
Preț 580 lei

Pantofi
Astore
Preț 360 lei

Sandale
Elisa Melli
Preț 430 lei

Sandale
Elisa Melli
Preț 490 lei

Sandale
Azuree Noble
Preț 650 lei

Oxette

Colier argint
Marrakech
Preț 810 lei
Brățară argint
Marrakech
Preț 540 lei
Cercei argint
Marrakech
Preț 560 lei

Brățară argint Royal
Mirage Preț 1.080 lei
Cercei argint Royal
Mirage Preț 450 lei
Colier argint Royal
Mirage Preț 1.320 lei

Brățară Siba
Preț 830 lei

Colier Siba
Preț 1.260 lei

Colier argint Harem
tratat în baie de aur
Preț 890 lei
Cercei argint Harem
tratați în baie de aur
Preț 540 lei

Colier
Byzantine
(aur + argint)
Preț 1.530 lei

Colier argint Lattice
Preț 700 lei
Cercei argint Lattice
Preț 500 lei
Inel argint Lattice
Preț 440 lei

Inel
Byzantine
Preț 450 lei

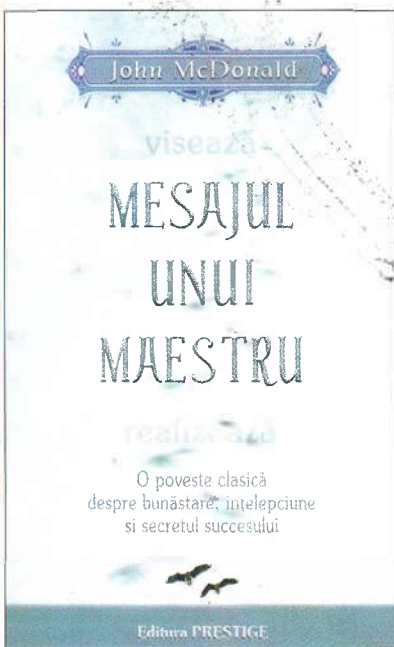
Inel Harem
Preț 440 lei

Cercei argint Harem
Preț 380 lei

Mesajul unui maestru, cartea apărută recent la Editura Prestige nu lansează o credință sau o dogmă, ci predă într-un mod simplu, clar, ușor de înțeles, pas cu pas, o metodă practică, funcțională, bazată pe *Legea Universală*, de stăpânire a situațiilor din viață. Autorul ei este necunoscut, cartea mai fiind publicată o dată în SUA prin 1929. Desigur, există „ceva” inexplicabil în cuprinsul paginilor sale, ceva care saturează cititorul cu o convingere și înțelegere dinamică a ceea ce predă. Această carte nu trebuie citită în grabă sau superficial. Ea trebuie să fie studiată pentru a primi înțelepciunea neprețuită pe care o conține.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

Cum se numește cartea pe care Editura Prestige o propune în decembrie?

Editura Prestige pune la dispoziție cinci premii constând în câte un exemplar din *Mesajul unui maestru*. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr. 1,
cod 013701, sector 1, București
până la data de 31.07.2009

Astor

Rimmel

Mascara cu extract de orhidee neagră Diva
Preț 31 lei

Soft Sensation
Liquid Care Gloss
Preț 29,4 lei

Lac de unghii LYCRA® Pro
Preț 12.4 lei
Lac de unghii
LYCRA® French Manicure
Preț 15.16 lei

Miss

Sporty

Pump Up Lash
Mascara Preț 11.5 lei

Gad Tour te trimite în Corfu

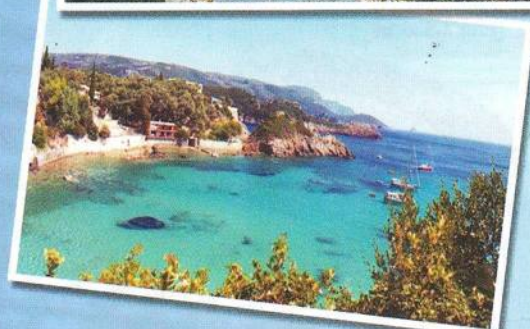
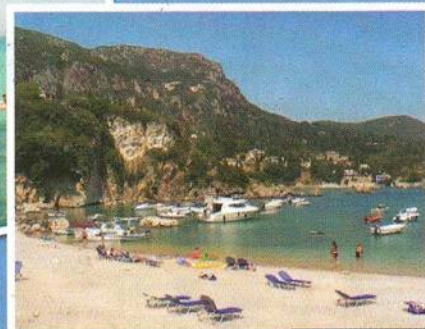
Agencia de turism Gad Tour (www.gadtour.ro, tel. 0727.753.734) îți rezervă o surpriză și te trimite în Corfu. Fii gata să te cazezi în localitatea Roda la hotelul *Biue Lagoon*. Câteva cuvinte despre locul unde poți merge: este vorba despre un hotel dotat cu piscină și bar. Sperăm să te simți cât mai bine într-o atmosferă intimă și plăcută.

Poți să mergi și tu aici pentru 7 zile (un sejur complet), răspunzând corect la întrebarea:

Care este site-ul agenției?
(Și numește încă o destinație din Grecia, practică de aceeași agenție.)

(Produsele turistice se comercializează prin agențiile colaboratoare din toată țara). Câștigătorul, aflat prin tragere la sorți, va fi anunțat în timp util.

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 31.07.2009

MARTHA ARGERICH

Un regal de pian la București

„Argerich se definește prin calități rar întâlnite laolaltă, într-o singură persoană: o pianistă cu tehnică spectaculoasă, aproape imposibil de descifrat sau de învățat, o femeie charismatică și enigmatică în același timp, un artist dezinvolt, a cărui limbă maternă este muzica. Această ultimă calitate o face unică. Mulți pianiști pot acoperi octave duble, mulți pianiști citează corect partiturile. Dar puțini au aceeași natură absolută de a «frază», care îi face mai degrabă să se identifice cu muzica decât să o interpreteze pur și simplu.” Sunt cuvintele lui Alex Ross, criticul muzical de la prestigiosul *The New Yorker*, despre Martha Argerich, una dintre cele mai mari pianiste ale lumii, care va concerta în septembrie la București, alături de Royal Philharmonic Orchestra, în cadrul Festivalului Internațional George Enescu.

Născută la Buenos Aires, Argerich a luat primele lecții de pian la vârsta de cinci ani cu Vincenzo Scaramuzza. Adevărat copil minune, la nouă ani urcă prima oară pe scenă, interpretând concertul nr. 1 de Beethoven, iar la 14 ani se mută în Europa, continuând să studieze la Londra, Viena și în Elveția cu Seidhofer, Gulda, Magaloff, Lipatti și Stefan Askenase. Câștigarea în 1957 a Concursurilor de Pian de la Bolzano și Geneva și a Concursului Internațional Chopin de la Varșovia în 1965, aduc consacrarea numelui ei, printre cei mai iluștri pianiști ai lumii.

Martha Argerich este apreciată în special pen-

Martha Argerich va concerta în data de 11 septembrie la Sala Palatului, alături de Royal Philharmonic Orchestra, sub bagheta dirijorului Charles Dutoit.

tru interpretările literaturii pianistice de virtuositate din secolele XIX și XX. Bogatul său repertoriu acoperă diverse perioade, de la Bach la Bartok, de la Beethoven la Messiaen, trecând prin Chopin, Schumann, Liszt, Debussy, Ravel, Franck, Prokofiev, Stravinski, Șostakovici și Ceaikovski.

Deși este în permanență invitată de cele mai prestigioase orchestre și festivaluri de muzică ale lumii, muzica de cameră rămâne mai aproape de sufletul Marthei Argerich. Cântă și înregi-

strează în mod regulat cu pianistii Nelson Freire și Alexandre Rabinovitch, violoncelistul Mischa Maisky și violonistul Gidon Kremer. „Această armonie care se naște într-un grup de oameni îmi oferă un sentiment puternic și liniștitor”, afirmă pianista.

Înregistrările sale pentru EMI, Sony, Philips, Teldec și DGG au primit numeroase recunoașteri: trei premii Grammy, premiul Gramophone „Artistul Anului” și „Cea Mai Bună Înregistrare de Pian a Anului”, premiul Choc din partea Le Monde de la Musique, premiul Sunday Times „Înregistrarea Anului”. Distincțiilor primite din partea guvernului francez, *Officier de l'Ordre des Arts et Lettres* (1996) și *Commandeur de l'Ordre des Arts et des Lettres* (2004), li se adaugă *Accademia di Santa Cecilia in Rome* (1997), *Muzicianul anului* din partea *Musical America* (2001), *Order of the Rising Sun, Gold Rays with Rosette* din partea Împăratului Japoniei și *Praemium Imperiale* din partea *Japan Art Association* (2005).

Din 1998 este director artistic al Festivalului *Beppu* din Japonia, în 1999 a înființat *Concursul Internațional de Pian și Festivalul Martha Argerich* din Buenos Aires, iar în iunie 2002 *Progetto Martha Argerich* din Lugano.

Imagine emblematică, Martha Argerich rămâne una dintre cele mai spectaculoase și originale personalități muzicale, marcând întreaga artă pianistică modernă.

text **Corina Anghel**

by

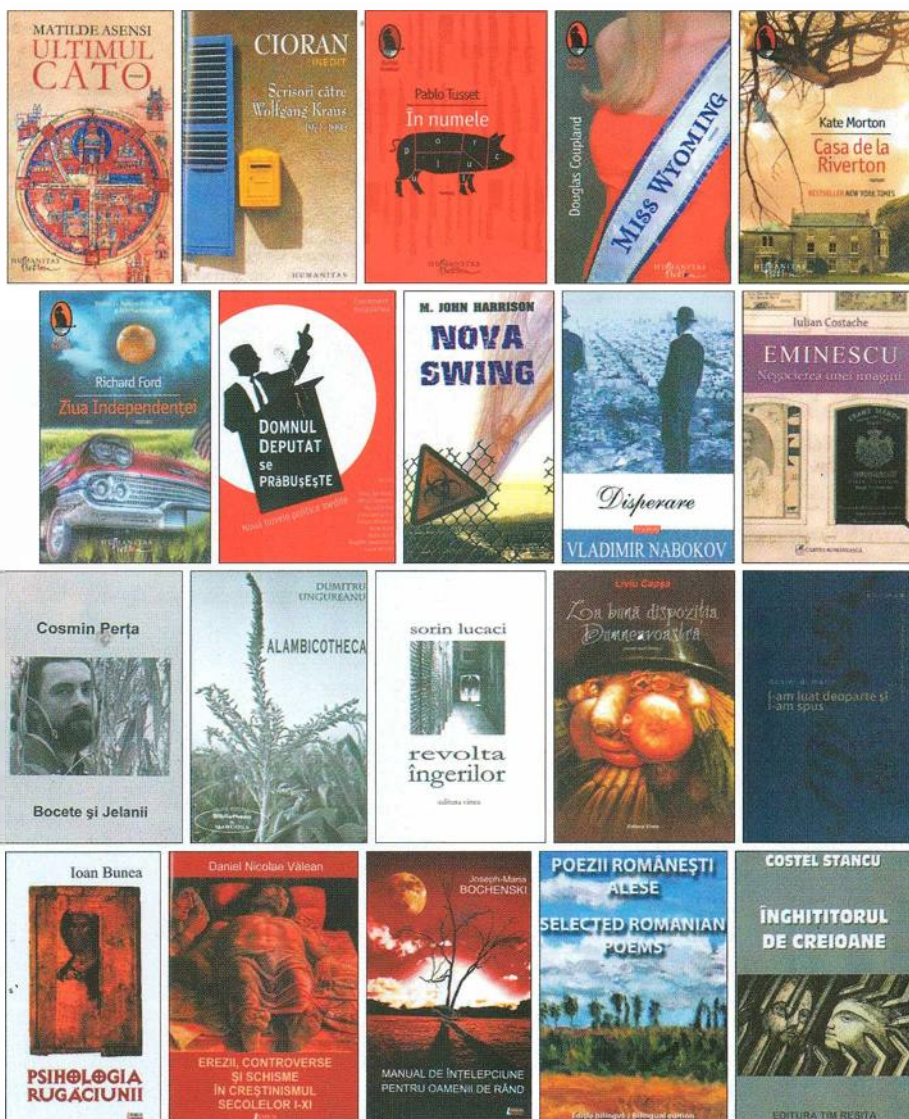
Oglinda cărților

HUMANITAS: Mathilde Asensi, *Ultimul Cato*. O apariție de marcă în **HUMANITAS FICTION**, un

thriller care combină genurile – și e o lectură ideală pentru orice gen: masculin, feminin, adolescent, mistic. Am avut bucuria de a prezenta cartea la târg și, în consecință, o recomand tuturor. E, fără doar și poate, o realizare a genului. **Emil Cioran, *Scrisori către Wolfgang Kraus, 1971–1990*.** Un Cioran inedit. Gabriela Maaș, de la Editura **HUMANITAS**, mi-a atras atenția, și pe bună dreptate, asupra cărții. Mi-a și reproșat: „De ce nu scrii mai mult despre Cioran?” Scriu. Mai mult, mă gândesc la o carte despre Cioran. **Pablo Tusset, *În numele porcului*,** **HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI.** Un caz care ar putea fi,

cu ușurință, psihanalizat, iar tema pare a fi aleasă asemeni celor ale lui Marquez. Un sat în care o femeie e ciopârțită, tranșată, este plin de suspecti. Și faptul că orice bărbat poate fi suspect, este pentru că el, de pildă, a ucis *eternul feminin*... **Douglas Coupland, *Miss Wyoming*,** roman, **HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI.** Nu am văzut de multă vreme o carte scrisă cu un asemenea umor spumos și discret, cu rafinament și cu ceea ce se numește, simplu, direct, pur: talent literar... **Kate Morton, *Casa de la Riverton*,** **HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI.** În plină „epocă belă”, un poet se sinucide.

Moartea sa rămâne o taină. O taină care nu va avea șanse să fie dezvăluită decât peste trei sferturi de secol. Asta pentru că surorile, cele două, care asistă la moartea sa, hotărăsc să nu scoată un cuvânt despre toată întâmplarea... **Richard Fox, *Ziua Independenței*,** **HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI.** În acest colț de rubrică, am mai vorbit despre Richard Fox, cel cu „cronicarul sportiv”... Stofă de prozator, nene. Creator de epică, epică pe pâine. Asta se vede în arhi/textura cărții. Se vede un fel aparte de a priza eposul. Aproape că nici nu mai contează ce spune. Citești, pur și simplu, doar așa, de plăcere pură (și simplă) a textului... **TRITONIC: *Domnul deputat se prăbușește*.** *Nouă nuvele politice inedite.* Coordonator: Horia Gârbea. O carte cu un potențial uriaș. Datorat temei: **NOVELA POLITICĂ CONTEMPORANĂ** din România. Iată și autorii: **Petru Berteanu, Mihail Gălățanu, Horia Gârbea, Liviu Georgescu, Cătălin Mihuleac, Radu Ruba, Doina Ruști, Bogdan Teodorescu, Lucia Verona.** Pariez că va urma și volumul doi – sau, oricum, alte cărți care vor „fura” tema! **M. John Harrison, *Nova Swing*.** O nouă carte a lui John Harrison în România, cunoscut autor de science-fiction. Specializat pe... turism interstelar! Vă interesează? **POLIROM: Vladimir Nabokov, *Disperare*.** O carte care a ajuns la mine prin intermediul prietenului (sper că îl pot numi așa!) Dan C. Mihăilescu. Suntem înștiințați, încă de când luăm în mână cartea, că din ea ne vorbește un Humbert Humbert mai tânăr, un admirator al *Lolitei*. Ne vorbește, însă, Nabokov, cel care a schimbat sensul de mers în literatura americană. **CARTEA ROMÂNEASCĂ: Iulian Costache, *Eminescu, Negocierea unei imagini* – construcția unui canon, emergența unui mit.** Critică și istorie literară. Un debut pe care l-am așteptat mai bine de două decenii. Dar a meritat. Este una dintre cele mai bune cărți apărute în ultimul timp. Iulian Costache intră foarte sus în top. Merită. Cartea e un extraordinar eveniment cultural. Construită serios, densă, capabilă să demonteze mitul, acolo unde trebuie. **EDITURA CONTA: Aurel Dumitrașcu & Adrian Alui Gheorghe, *Frig*.** E o carte scrisă de o parte și de alta a Styxului. O carte plină de poezie. Despre cum e să ratezi gloria de a muri tânăr. Despre cum atingi o pasăre și cade otrăvită. Epistolar (1978-1990). Subintitulată: *Despre cum gloria ne-a furat moartea*. **BIBLIOTECA DE POEZIE: Cosmin Perța, *Bocete și jelanii*.** O carte

„cea mai mică”, dar care se ia în serios. De altfel, Cosmin Perța este deja un poet format. Unul care nu are ambiția să schimbe ordinea lumii, dar se apleacă asupra adâncimii ei. **MARCONA: Dumitru Ungureanu, *Alambicotheca*.** Ce va să fie *ALAMBICOTHECA* decât un athanor? Ungureanu melanjează politică, literatură, viață. Totul. Într-un singur produs. **VINEA: Sorin Lucaci, *Revolta îngerilor*.** Unul dintre cele mai bune debuturi în poezie din ultima vreme. Un debut matur, cu totul aparte, consistent, la treizeci și opt de ani, unul dintre cele mai întârziate cu puțință. Dar un candidat pentru viitoare premii literare & cronici favorabile. **Liviu Capșa, *La bună dispoziția dumneavoastră*.** Poate LA BULĂ DISPOZIȚIA. Glumesc. Și el glumește. **BRUMAR: Daniel D. Marin, *I-am luat deoparte și i-am spus*.** În Colecția **POEZII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANI**. Cu prezentare de Ioan Es. Pop. Poetul reinventează lirica epicului, colecție meivănesciană bine învățată. **LIMES: Ioan Bunea, *Psihologia rugăciunii*.** Una dintre cărțile cele mai interesante apărute la editura din Cluj a lui Mircea Petean. Tema merită (mai mult de) zece puncte. Face totți banii. **Daniel Nicolae Vălean, *Erezii, controverse și schisme în creștinismul secolelor I-XI*.** O carte absolut necesară. Aproape un ghid despre primul mileniu de creștinism în lume. Nu e o carte (numai) de citit, ci e (și) un adevărat manual de studiat, cu atenție și cu creionul în mână. **Joseph Maria-Bochenski, *Manual de înțelepciune pentru oamenii de rând*.** Sau înțelepciunea pe înțelesul tuturor. Cu un cuvânt însoțitor al poetului Vasile Igna. Și beneficiind de traducerea cu acuratețe a lui Mircea Petean. **CAVALLIOTTI: Poezii românești alese/Selected Romanian Poems.** O ediție bilingvă. Trebuie, negreșit, apreciată intenția. Mari poeți români înăuntru. Până la Ion Barbu. **TIM: Costel Stancu, *Închitatorul de creioane*.** O carte de poezie. Cinstită. Sinceră.

Angajamentul acestei rubrici este următorul: NICI O CARTE TRIMISĂ LA REDACȚIE NU RĂMÂNE NEPREZENTATĂ!!!

text **M. Gălățanu**

ORGANIZATORI

REGIONAL AIR SERVICES
www.regional-air.ro

Parteneri organizare

Parada aeronavelor Regional Air Services
Acrobatie aviatică solo și în formatie
Demonstrație de zbor cu parapanta
Lansare de parasutisti
Vanatoare de baloane

22 - 23 august

plaja Mangalia!

Un eveniment Regional Air Services
Air-show organizat cu sprijinul Primariei Mangalia

FLACĂRA

Constanta

JEVEL
www.flylevel.eu

Parteneri media

FORRICHONLY

pilotshop.ro

CASINO

Eveniment organizat de

10-12 iulie 2009
FAI Mamaia
World Elite Aerobatic Formula

Powered by **HONDA**
The Power of Dreams

Senzatii tari
Distractie maxima

Vino pe plaja hotelului VEGA din Mamaia

În afara concursului: Parada aeronavelor Regional Air Services, lansare de parașutiști, demonstrație de zbor cu parapantă, vânătoare de baloane

Eveniment organizat de

Regional Air Services, Primăria orașului Constanța și Consiliul județean Constanța

Parteneri media

FLACĂRA

JEVEL

Constanta

CASINO

GT

FORRICHONLY

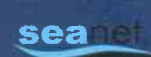
PILOT

TopGear

PLAYBOY

Parteneri organizare

Méganul momentului

După ce în trecut i s-a reproșat design-ul avangardist, anul acesta i se reproșează formele mult prea cuminti. Adevărul este că a treia variantă de *Mégane* arată mult mai bine în realitate decât în poze, iar *Flacăra* l-a testat pentru a vedea dacă se ridică la nivelul așteptărilor.

Iar așteptările sunt mari. Mașina aceasta era în 2007 liderul clasei în România și pe locul doi la importuri după fratele mai mic *Clio*. Tot atunci, se vindea în aproape 12.000 de unități. În 2008, la final de carieră cifrele s-au redus la aproximativ 6.000, dar *Mégane* s-a menținut în top 10 (conform statisticilor APIA).

Anul 2009 nu este unul foarte bun pentru automobile, dar compacta franceză are rezervat un rol important în relansarea vânzărilor *Renault* în România și se bucură atât de reclamă, cât și de atenția media.

Modelul testat a fost *Renault Mégane 1.5 dCi Dynamique* care reprezintă un *Mégane* diesel în echiparea de mijloc. Deasupra acesteia nu se mai găsește decât *Privilege* care îți oferă un interior deschis la culoare. Din păcate, echiparea *Privilege* nu poate fi achiziționată decât în combinație cu motorul diesel de 1,9 litri.

Motorul nostru a fost tot un diesel, dar unul

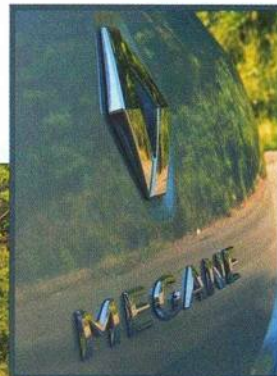
mai mic, ce dezvoltă 105 CP.

Design-ul exterior este complet diferit față de generația precedentă. În timp ce unii constructori preferă evoluțiile de la un model la altul, este clar că *Renault* are altă părere. Noul *Mégane*, în varianta cu cinci portiere, este fluid, liniștit și înclinat spre un aer conservator. Rămâne o mașină cu care să te distingi în mulțime, dar vom vedea și cum va evolua competiția în următorii 5-6 ani.

La interior, șoferul este întâmpinat de o poziție de conducere care poate satisface pe oricine. Reglajul scaunului pe înălțime se face pe o plajă generoasă, suportul lateral este perfect, iar volanul se poate regla atât în înălțime cât și în profunzime.

Accesul în mașină și pornirea motorului se fac cu cardul în buzunar, iar acest amănunt, deși nu mai e demult o exclusivitate, rămâne un factor de plăcere. La fel de plăcută este și execuția interiorului. Design-ul împrumutată de la *Laguna* și materialele folosite sunt de bună calitate. La fel și îmbinările. Singurul reproș ce poate fi adus se leagă de spațiile de depozitare și de ergonomia acestora. Aici se putea mai bine și mai mult.

Spațiul pentru pasagerii din spate este unul comparabil cu cel al concurenței și nu surprinde cu nimic. În schimb, portbagajul este foarte bun cu cei 400 litri disponibili.

Indicatoarele de bord sunt o combinație reușită între analogic și digital cu accent pus pe viteză automobilului. Aceasta este redată cu cifre atât de mari încât nu mai există nici o șansă să scapi de gura celor care insistă să mergi mai

încet... Comenzile din habitacul sunt ușor de atins și folosite, iar în spatele volanului se găsește o telecomandă multifuncțională pentru instalația audio și telefon. Meniurile sunt intuitive în ciuda faptului că la prima vedere radio-cd-ul cu mp3 e plin de butoane mici. Ajunge să spun că am reușit să-mi conectez telefonul la instalația audio fără aportul manualului, ceea ce până acum nu mai reușisem în alte automobile. În unele n-am reușit nici cu manualul... Și dacă tot a venit vorba de instalația audio Arkamys, merită menționată calitatea bună, dar și conectivitatea asigurată prin mufă aux, USB și chiar Bluetooth (pentru muzica din telefon).

La drum, noul *Mégane* este o mașină plăcută care filtrează bine micile denivelări și are totodată o ținută suficient de fermă pentru abordarea virajelor în viteză. Direcția, blamată de unii pentru lipsa de feedback, nu are cusur atunci când folosești mașina în regim normal și chiar și atunci

Piața auto

Într-o lună optimistă în care cumpărătorii sunt atrași în showroom-uri cu promoții, modele noi sau programul rabla, importatorii sunt incapabili să vândă din lipsă de mașini.

Prăbușirea pieței de anul trecut i-a prins pe vânzătorii de mașini noi cu stocuri importante create pentru o piață în creștere ce părea aproape imposibil de saturat. Mii de mașini stăteau cuminti în așteptarea unui proprietar în curți impozante aflate fie la concesiune, fie în vamă. Mii de mașini pentru care importatorii din România plățiseră în avans și pentru care erau plătite în continuare diverse taxe legate de depozitare și întreținere.

Lipsa comenzilor din noiembrie, decembrie și început de an a creat o adevărată frenezie pentru ca fiecă-

o ofertă tentantă. La 15.500 de euro (cu TVA) primești o mașină bine realizată, frumoasă și foarte bine echipată:

când mai depășești măsura în viraje. Pentru mai multă siguranță puteți opta însă pentru ESP disponibil la 252 de euro (fără TVA).

Motorul de doar 1,5 litri demonstrează cu ușurință cei 105 CP de care este capabil și mașina reprezintă un pachet foarte bine echilibrat. Există forță destulă pentru depășiri și vă puteți desfășura foarte lejer până spre 140 km/h. Mai departe de atât, ritmul creșterii în viteză este încetinit, dar mașina se plafonează abia la 190 km/h.

Prima sută de kilometri cu startul de pe loc se atinge în 10,9 secunde. Comportamentul motorului este tipic unui turbo-diesel de dimensiuni reduse: docil până în aproximativ 2.000 de ture (când intervine turbina) și puternic după aceea. Necesită obișnuință pentru a evita bruscările, iar Renault ar fi putut să acorde o atenție mai mare izolației fonice. Zgomotul nu este foarte puternic, dar în zilele noastre se poate mai bine.

În varianta 1.5 dCi Dynamique, noul Megane este

pată: geamuri electrice cu impuls, proiectoare de ceață, radio CD cu MP3, tetiere active, 8 airbaguri, senzori de lumină și de ploaie, tempomat și limitator de viteză, jante de 16 inch din aliaj, card „mâini libere” etc. Colac peste pupăză, Megane are 5 stele și cel mai bun coeficient de siguranță acordat de EuroNCAP până acum.

Dar își merită el statutul de vedetă și poate redeveni liderul vânzărilor?

În mare măsură da. Are de partea lui prețul, design-ul, rețeaua de concesionari și, foarte important, calitatea. Ce-i lipsește? Ei bine, în România îi lipsesc motorizările moderne. Și când spun asta mă refer în principal la motorul pe benzină TCe de 1,4 litri și 130 CP. Cel mai probabil, acesta nu a intrat în gamă datorită prețurilor foarte mici practicate la noi, dar este păcat că nici măcar cei dispuși să cheltuiască în plus nu se pot bucura de un motor de ultimă generație.

text: Mugurel Mărgărit-Enescu

Își pune singură bețe în roate

re să scape de automobilele cu care rămăsese în plus: oferte cu reduceri substanțiale, pachete de servicii, negocieri la dealer etc. În final, unii au ajuns chiar să exporte mașinile aduse în România către piețe cu cerere importantă precum Germania.

Ajunși în luna iunie, majoritatea importatorilor au reușit să scape deja de surplusuri și presiunea inițială pare să mai fi scăzut. În plus, pofta pentru cumpărat mașini este în creștere și este stimulată de programul rabla.

Noii cumpărători se prezintă la dealer cu speranța obținerii autoturismului configurat prin intermediul internetului sau extras din reclamele tentante. Răspunsul consilierului de vânzări este însă exasperant: „nu avem culoarea dorită”, „mașina mai are dotări suplimentare de 1.000 de euro” sau, pur și simplu, „nu avem nici un model pe stoc”. Răspunsurile au fost primite de la dealerii Hyundai, Peugeot, Renault și Kia după consultarea stocului la nivel de țară. Iar perioada de așteptare pentru un automobil care nu este în stoc variază între 90 și 120 de zile.

Ion M., consultant de vânzări la Renault, ne lămurește: „Înainte vindeam cel mai bine pentru că aveam cele mai mari stocuri, acum nu mai are nimeni curajul să comande în avans prea multe mașini”.

La Peugeot ni se recomandă o cu totul altă mașină decât cea dorită și ni se explică de ce durează 120 de zile pentru ca o mașină să ajungă în România. Pe scurt, birocrăția franceză se combină cu cea românească și cu un sistem de transmitere a informației ce ar face și Poșta Română să roșească de mândrie...

O explicație în plus ne este oferită de un consultant Toyota: „Fabricile au redus cadența de producție și comanda noastră este realizată chiar mai încet ca până acum”.

Rezultatul este simplu și se vede în statisticile Asociației Producătorilor și Importatorilor din România (APIA): vânzările sunt într-o creștere timidă față de lunile trecute, iar oamenii doresc mașini la prețuri bune – mai bune ca niciodată – dar cine să le ofere?

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură, mai mult decât divertisment, vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA INTELIGENȚA** și bagajul de **CUNOȘTINȚE**

REBUS

DE 78 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS, PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

REBUS

58 de **B**uzunar
CĂREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

INTERGAME & SUDOKU

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE ȘI CU VINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul FLACĂRA se „devorează” nu doar se citesc

PUBLICAȚIILE
calitate garantată de **FLACĂRA**

NICOLAE LICAREȚ

40 de ani de Filarmonică

Pianist, clavecinist și organist, Nicolae Licăreț a împlinit 40 de ani de carieră în Filarmonica „George Enescu”. Și aproape o viață de când Ateneul Român îi este o a doua casă. Aici, în biroul de director artistic al Filarmonicii, sub teancuri de acte, se află și un pian, la care maestrul își reface, din când în când, conexiunea cu esența sufletului său: muzica cea de toate zilele. Am avut privilegiul să fim priimiți în acest spațiu exclusiv și să îl ascultăm pe maestru. Vorbind și cântând...

– V-ați întors de curând din turneul în Japonia. Cum a fost?

– Impresionant, săli pline! Am susținut șapte concerte în două săptămâni, cu participarea a trei dirijori (Cristian Mandeal, directorul general al Filarmonicii, Ion Marin și japoneza Tomomi Nisimoto), iar ca soliști: pianista Fujiko Hemming, soprana coreeană Sumi Jo și baritonul Dmitri Hvorostovski. Repertoriul a inclus și compozitori români, Dan Dediu și George Enescu. Revin la sălile pline până la refuz care sunt semnul unei culturi muzicale de masă. Iar

▼ Maestre Licăreț, cum ați putea defini cei 40 de ani, într-un bilanț „de suflet”?

– Acești ani reprezintă doar cariera, construită treptat, în clădirea Ateneului. Fac o paranteză: aniversarea acestor 40 de ani coincide fericit cu cei 140 de ani ai Filarmonicii și cu cei 120 ai Ateneului. Dar intrarea în acest templu al muzicii – și al sufletului meu – a avut loc undeva, pe la cinci ani. Deși în familie nu exista o tradiție muzicală, părinții mei erau nelipsiți de la concertele Filarmonicii și au început să mă aducă și pe mine, în același timp cu primele lecții de pian. Și aici am rămas, „de-al casei”, de-a lungul tuturor școlilor parcurse. De fiecare dată când mă vedea asistând la repetițiile de la Ateneu, maestrul Georgescu îmi zicea: „Iar ai venit? Du-te după fete, că ești tânăr!” Cei 40 de ani au reprezentat o implicare totală, atât artistic-administrativă cât și ca interpret: solist, acompaniator al corului sau membru în ansamblurile orchestrale – sunt membru fondator al cvintetului *Concertino* și fac parte din cunoscutul trio *ProArte*. Iar dacă ar fi să fac un bilanț al întâlnirilor muzicale de suflet, pot spune că am fost un privilegiat, urcând pe scenă alături de Lola Bobescu, Ileana Cotrubaș, Henry Schering, Sergiu Celibidache, Igor Markevitch, Carlo Zecchi, Lawrence Foster. Și lista nu se oprește aici...

„Aș vrea să-i numesc pe tineri nu publicul de mâine, ci publicul de azi.”

– Critica de specialitate vă caracterizează ca „un virtuoz al clavecinului”, „pianist strălucitor”, „un mare colorist al orgii”. Dintre cele trei instrumente, pian, orgă și clavecin, pe care îl simțiți mai aproape?

– Nu poți face o ierarhie, fiecare dintre ele are o expresivitate specială, posibilități specifice și îți solicită abilități distincte: pentru pian contează tușeul mâinii, la orgă este importantă fantezia, capacitatea de a improviza, talentul de a exploata varietatea de timbre ale orgii, care îmbină sonoritățile pianului cu cele ale instrumentelor cu coarde. Le datorez mult Isoldei Ahlgrimm și lui Iosif Gerstenengst pentru legătura cu totul specială pe care o am cu clavecinul și cu orga.

– Ați transmis pasiunea pentru pian și fiului dv., Andrei.

– Inițial m-am ferit să îl îndrum către muzică. Dar, copil fiind, mă pândeă când cântam la pian, și mă întreba: „Ai terminat? Acum e rândul meu!” Și într-adevăr, talentul și pasiunea pentru pian și-au spus cuvântul. La 26 de ani, Andrei este considerat a fi unul dintre cei mai talentați și promițători artiști din generația sa, câștigător al competițiilor internaționale *Jeunesses Musicales*, *Yamaha*, *Lory Wallfisch*, *Mihail Jora*. Chiar săptămâna trecută a concertat în studioul *Flagey* la Bruxelles, în cadrul unui *brunch* muzical. Mă bucur că și-a găsit o cale proprie de exprimare muzicală, este deosebit de creativ și adoră improvizările. Și jazz-ul!

modelul nipon de educație muzicală ar putea fi preluat și la noi. El constă în obligativitatea învățământului muzical, unde, pe lângă cunoștințele teoretice predate, au loc și lecții de interpretare la aproape toate instrumentele (clasice dar și cele specific japoneze).

– Dar școala românească de muzică ce mai face?

– Nu grozav. Și aici vorbim despre ambele paliere: cultura muzicală de masă și „pepiniera” de artiști. Educația muzicală în școli nu are doar rolul de a identifica talente și de a dezvolta aptitudini muzicale interpretative, ci mai ales creează repere de cultură muzicală, formează gusturi și definește scara valorilor autentice. Așa se construiește personalitatea complexă a viitorului adult, capabil să-și ofere, prin muzică, bucurii și trăiri superioare. Pe lângă asta, suntem un popor talentat; fără un sistem coerent de cultivare a talentelor, riscăm să pierdem mari valori. În schimb, pe mapamond există o invazie a asiaticilor, în special japonezi, chinezi, coreeni. Luna trecută, Nobuyuki Tsuji, un chinez orb, repetă: „orb”, a câștigat, la numai 20 de ani, prestigiosul concurs internațional de pian Van Cliburn din Statele Unite. Și asta nu e totul: printre cei șase finaliști, au fost doi chinezi, un japonez, un sud-coreean, și doar doi europeni.

text **Corina Anghel**

foto **Octavian Tîbăr**

TURNEUL DE FOTBAL PE PLAJA

ATIFCO

powered by

SPORT KLUB

orange™

GREEN CITY
CASĂ ȘI NATURĂ

TROCAL®

BUCOVINA®
APĂ MINERALĂ NATURALĂ

Hotel Topaz
Cap Aurora

BEYNGUARD

Club Sailor - Mangalia

www.magazindebarci.ro www.vanzaricorturi.ro

Plaja "Laguna"
Mangalia, 17-21 iunie

PARTENERI MEDIA

GSP
TV

Gazeta
SPORTURILOR

HotNews.ro
STIRI NON-STOP

Năpoca

FLACĂRA

REBUS

molten
For the real game

Wilson

ORGANIZATORI

și Primăria Municipiului Mangalia
Primar: Claudiu Tusac

DIREKT MEDIA
Company SRL

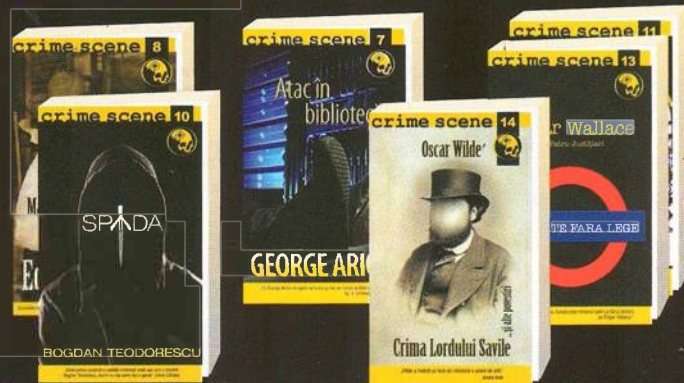
un imprint al grupurilor FLACĂRA și

t...
TRITONIC

crime scene

Ofertă specială!

- CS 1** - Zâmbet ucigaș - Lisa Scottoline
- CS 2** - Dansul morții - Linda Fairstein
- CS 3** - Filiera grecească - Bogdan Hrib
- CS 4** - Crima Zen - Oliver Bottini
- CS 5** - În gura presei - Robert B. Parker
- CS 6** - Sunetele morții - Alex Mihalcea
- CS 7** - Atac în bibliotecă - George Arion
- CS 8** - Mască Morții Roșii - Edgar A. Poe
- CS 9** - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle
- CS 10** - Spada - Bogdan Teodorescu
- CS 11** - Atingerea Sultanului - Hakan Yel
- CS 12** - 3 cu ghinion - Emil Simionescu
- CS 13** - Dreptate fără lege - Edgar Wallace
- CS 14** - Crima Lordului Savile și alte povestiri - Oscar Wilde
- CS 15** - Indicii anatomice - Oana Stoica Mușea

TALON DE COMANDĂ
(cu plata ramburs)

cod carte

Nume prenume
localitatea strada
nr. bloc sc. ap. județ/sector
cod telefon

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **CRIME SCENE.** Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Robert Pandelea, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Nr. cărți	1	2	3 sau mai multe
Preț (fără taxe poștale)	9 lei	15 lei	7 lei/carte

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru connaisseur-ii literaturii adevărate. Pentru ahtiații de hard boiled și de romane negre. Dar și pentru fanii thriller-elor de orice fel. Tuturor, vă oferim prilejul de a vă întâlni cu maeștrii literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului. Ești gata să intri în scena crimei?

Turnați gheață peste căl

Mai demult, un cunoscut interpret cânta *Ice Ice baby* și melodia a făcut furori. Este bine să știți ce efect extraordinar are gheața, *ice* în engleză, atunci când este folosită ca ingredient pentru cocktail-uri. Ingredientul lor principal: gheața. Am putea-o numi „acel ceva” care face ca băuturile de vară să fie mai bune și mai gustoase. Asta este valabil chiar și atunci când servim vodcă și termometrul arată peste 30 de grade.

Vară, căldură, soare, răcoare, plăcere, satisfacție! Sunt câteva cuvinte care îți vin în minte când te gândești la cocktail-urile de vară. Unul dintre primele lucruri pe care le învață un începător într-ale meseriei de barman este răspunsul la întrebarea: care este cheia preparării unui cocktail bun pentru o petrecere? Ei bine, răspunsul este simplu: gheața. Niciodată nu este prea multă. Ea stă la baza a peste 85% din rețetele de cocktail-uri, iar folosirea ei în cantități cât mai mari este calea spre perfecțiune. Cea mai ușoară modalitate de a o obține este prin umplerea unor pungi cu formă specială și punerea acestora la frigider. În cazul în care vă gândiți să dați o petrecere, veți avea

nevoie de o cantitate destul de mare și trebuie să aveți în vedere că pentru a fi o gazdă perfectă este bine să o aveți deja înainte de sosirea oaspeților. E neplăcut să constatați că nu mai aveți și să îi privați pe musafiri de plăcerea de a savura ce au în pahar chiar și pentru scurt timp.

Savoir-vivre în caz că sunteți gazdă

Este foarte important felul în care „arată” o mâncare și acest lucru este valabil și pentru băuturi. Prin urmare, contează fiecare detaliu: forma paharului, dacă este din sticlă mată sau nu,

ornamentele și... mai ales cu ce este umplut. Aici este vorba de un *quelque chose* care transformă licoarea în ceva muuuult mai bun, ca și cum ar fi vorba de atingerea unei baghete de cristal magice. Nu suntem departe de adevăr, nu ne-a luat valul și am ajuns în poveste, cam așa stau lucrurile. *Les connaisseurs* știu despre ce e vorba. Este de ajuns să puneți câteva cuburi de gheață și ceea ce urmează să beți va fi cu totul altfel, mult mai pe gustul dumneavoastră, dacă pot spune așa. Evitați cu orice preț amestecarea apei provenite din gheață cu băutura și pentru asta puteți să băgați paharele la frigider ca să fie și ele reci și topirea să se producă mai greu. Dacă folosiți un *shaker*, atunci umpleți-l cu acest ingredient minune înainte de a le pune pe celelalte, veți ști că ați terminat de preparat cocktail-ul atunci când pereții *shaker*-ului sunt „transpirați”.

În urmă cu trei ani *New York Times* a scris că plantele care intră în componența cocktail-urilor au devenit și ele foarte importante. Un loc aparte este ocupat de mentă, însă mai nou se folosește busuioc, tarhon, lavandă și, chiar, isop. Însă, deși ingredientele folosite sunt din ce în ce mai diverse, cel care face și obiectul acestui articol își păstrează poziția privilegiată.

Ce și în ce pahar serviți

Paharul de șampanie este cel mai elegant. De obicei este folosit pentru băuturi acidulate, dar puteți bea din el și *Absolut 50/50*, dar și *Absolut Ruby Red Celebration*. Este bine să aveți în casă așa ceva, *just in case*. Cel înalt este cel mai des folosit în zilele noastre, în special pentru a consuma ceva „obișnuit” cum ar fi *Vodka Tonic* sau *Absolut Ruby Seabreeze*. Cel mic este

dura verii!

ABSOLUT Miami Vice

0 parte **ABSOLUT Kurant**;
0 parte **ABSOLUT Vanilla**;
2 părți liqueur de cocos;
2 părți sirop de căpșuni.
Umpleți recipientul unui blender cu gheață pisată, amestecați și serviți în pahare reci.

Caribbean Sensation

0 parte rom slab alcoolizat;
0 parte rom jamaican;
2 părți cremă de nucă de cocos;
2 părți suc de ananas;
0 parte curacao;
0 bucată de grapefruit.

Umpleți recipientul unui blender cu aceste ingrediente, amestecați-le și turnați într-un pahar ținut la frigider. Ornați paharul cu felia de grapefruit.

ABSOLUT Mango Mojito

4 părți **ABSOLUT Mango**;
2 părți sirop;
2 părți sirop de lime;
Un praf de zahăr fin;
Apă minerală; Mango; Mentă.

Umpleți un pahar cu gheață pisată. Adăugați **ABSOLUT Mango**, sirop de lime, sirop și zahăr extrarafinat. Umpleți paharul cu apă minerală și adăugați câteva felii de mango. Ornați cu o felie de mango sau cu un fir de mentă.

considerat de mulți ca „demodat și „special pentru whisky“. Totuși, utilizați-l când vreți ceva tare, ce poate fi combinat cu gheață și puteți ușor ajunge la *Absolut Vodka Gimlet*.

Paharul special de cocktail are un picior înalt tocmai pentru a

menține băutura rece și a nu o expune mâinilor calde. Puteți savura din el *Absolut Cosmopolitan* și *Vodka Martini*. Până aici ați văzut importanța recipientului din care serviți așa că veți ști ce aveți de

făcut și atunci când țineți în mână unul din care de obicei se bea vin. De obicei sunt bune când vine vorba de băuturi foarte reci cum este, de exemplu, *Absolut Hot Sweet and Spicy* sau *Frozen Margarita*.

Secretele barmanilor

● Sucul de fructe proaspăt este întotdeauna preferabil unuia gata făcut. Așa că este cel mai bine să cumpărați un aparat sau o ustensilă de stors fructe.

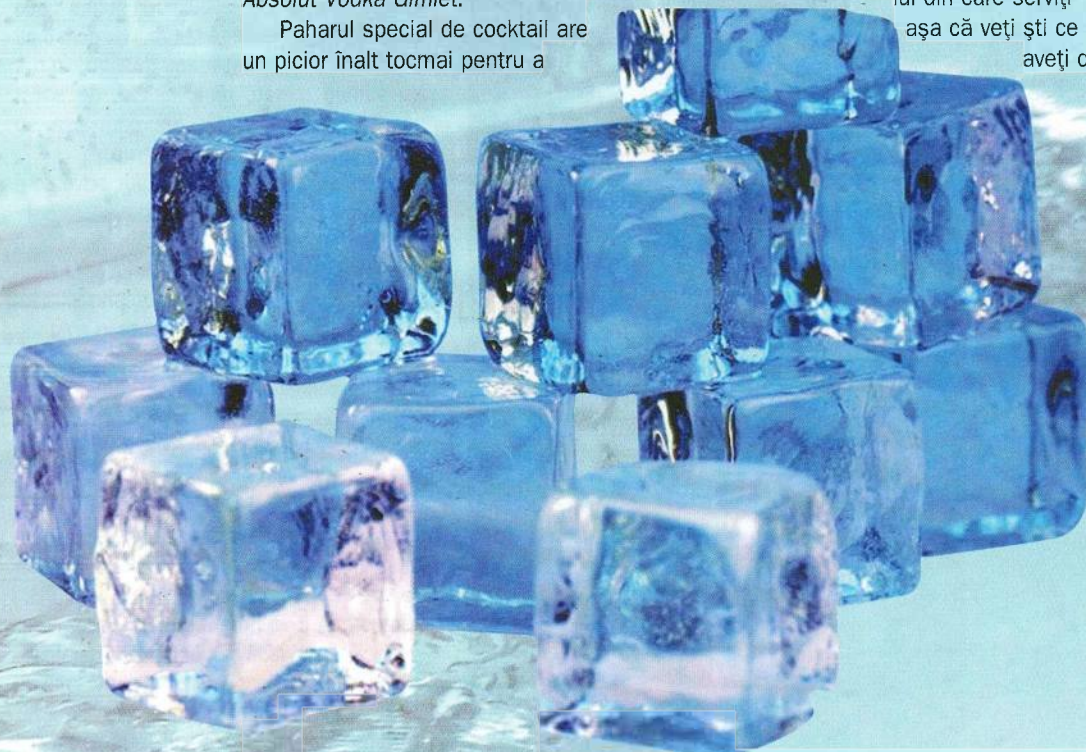
● Frecați în palme o lămâie înainte de a o băga în storcătorul de fructe pentru a obține mai mult suc.

● Pentru a prepara sirop fierbeți o cantitate egală de apă și de zahăr, lăsați să se răcească și puneți la frigider ca să aveți mereu la îndemână.

● Pentru a obține mai mult suc dintr-un fruct, e bine să îl băgați în apă caldă pentru scurt timp înainte de stoarcere.

● Când vă apucați să preparați un cocktail, e bine să aveți în preajmă câteva frunze de mentă. Sunt bune nu doar pentru a da o aromă aparte, dar și pentru decor.

text **Raluca Spătreanu**

Bărăgănenii le-au suflat titlul spartanilor

Au trecut trei săptămâni de la încheierea campionatului și omologarea rezultatelor încă nu s-a efectuat! Motivul principal: Comisia de Disciplină urma să ia o decizie în privința eventualei retrogradări a echipei *FC Argeș*, patronul acesteia (Cornel Penescu) fiind acuzat de DNA că a mituit arbitri și oficiali ai FRF. Prima „sub linie”, *Gaz metan Mediaș* aștepta și ea verdictul cu sufletul la gură, situație în care, profitând de necazul piteștenilor, rămânea în primul eșalon.

Situație asemănătoare întrucâtva aceea prin care Tribunalul de Arbitraj Sportiv i-a restituit *Timișoarei* cele șase puncte de care FIFA o depedase deși acestea fuseseră câștigate pe teren. Ca urmare, *Dinamo* a pierdut și treapta a doua a podiumului, în favoarea bănățenilor. Of și jale în Ștefan cel Mare, „alb-roșii” trezindu-se aruncați în *Europa League*. La aceeași instanță de la Lausanne, *Farul* nu a avut câștig de cauză în litigiul *Nocturna* cu *Poli Iași*, constănenii retrogradând. De altfel, ultima rundă a consemnat câteva rezultate surprinzătoare: *U. Craiova* – *Vaslui* 0-1 și *Rapid-Poli Iași* 2-2, în urma cărora gazdele au ratat prezența în cea de-a doua competiție europeană,

Urziceni – *Steaua* 1-1 (militarii au prins locul 6, ultimul de *Europa League*), *FC Brașov* – *Poli Timișoara* 1-0 și, mai ales, *FC Argeș* – *Dinamo* 5-2. Să mai spunem că sezonul intern s-a încheiat cu finala Cupei României, *CFR* – *Timișoara* 3-0, partidă realmente stricată de arbitrul băimărean Cristian Balaj.

În continuare, pauza intercompetițională (o scurtă perioadă de odihnă plus alta de pregătire) este marcată de o mare agitație în acest an: criza/recesiunea/stagnarea economică i-a făcut pe patroni/sponsorii/acționarii/finanțatorii/investitori să-și regândească opțiunile. Astfel, dezamăgirea fiind cuvântul de ordine la majoritatea echipelor fruntașe, s-a trecut la renegocierea (micșorarea) contractelor, la îndepărtarea jucătorilor cu salarii mari și la aducerea altora pe sume mult mai mici. Austeritatea a făcut ca *Dinamo* să petreacă o săptămână de cantonament la Săftica, fără aer condiționat și în pericol de a rămâne fără curent electric în cazul unei furtuni, iar *Steaua* a ajuns la locul de destinație în Austria parcurgând (în lipsa unui charter) 300 de kilometri timp de șase ore cu autocarul.

Un alt exemplu în acest sens îl repre-

zintă *Rapidul*, patronul George Copos orientându-se spre jucători de la echipe retrogradate: fundașul Alexandru Mățel și mijlocașul brazilian William Gerlem (ambii de la *Farul*), mijlocașii Paul Părvulescu și Eric de Oliveira precum și fundașul Edson Grillo (toți de la *Gaz metan*), atacanții Cristian Bud (*Gaz metan*) și Mansour (*Gloria Buzău*). Pe de altă parte, giuleștenii i-au pierdut gratis, în ultimul an, pe Dani Coman și Adefemi, ca și pe Emil Dică. În plus, Bozovici și Cesinha erau curtați de *Steaua*, în timp ce Ricardo Fernandes, Joao Paulo și Radomir Djalovici nu mai sunt doriți din cauza contractelor prea mari, însă nu au alte oferte.

Și în privința desemnării antrenorului principal, George Copos rămâne același personaj paradoxal: dacă *Rapidul* „prindea” *Europa League*, Viorel Hizo era demis pentru a fi adus un altul mai bun. Așa, a pierdut, însă a rămas, pentru că nu sunt bani de investit în echipă! (Totuși, au existat unele tatonări cu Cristiano Bergodi, Viorel Moldovan sau Ioan Ovidiu Sabău, precum și cu Dinu Gheorghe – acesta ca președinte.) Același joc ambiguu îl face Copos și în ceea ce privește acțiunile *Rapidului*, pe care le-ar ceda pentru un leu, „doar că noul proprietar ar prelua și niște obligații în valoare de 15 milioane de euro”. Iese la iveală și Jean Valvis, care ar lua clubul, dar numai dacă Taher și Copos renunță la banii pe care îi au de recuperat (13,5 milioane de euro – n.n.). Nu sunteți tentați, dragi cititori, de acest adevărat iarmaroc? Ei, dar cam așa se petrec lucrurile la multe alte grupări.

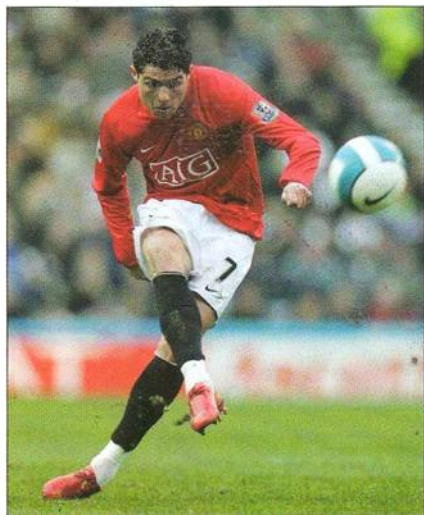
Prima echipă care și-a aflat adversara din „focurile” disputelor internaționale este *Steaua*. „Roș-albaștrii” vor întâlni echipa maghiară *Ujpest*, pe 16 și 23 iulie, în turul II preliminar al *Europa League*, primul meci având loc pe teren propriu, în timp ce campionatul nostru se va relua abia pe 1 august (turul III preliminar: 30 iulie – 6 august!).

Situație destul de frustrantă pentru echipa din Ghencea, care a încheiat sezonul la 14 puncte diferență față de campioană, iar acum va trebui să joace trei tururi preliminare. Totuși, se poate spune că patronului stelist i-a reușit o ultimă strategie, aceea de a-l motiva pe tehnicianul ieșenilor, Bergodi, că îl va numi antrenor la formația sa dacă moldovenii nu vor pierde în Giulești. Punct ochit, punct lovit. A luat însă o „țeapă”, în sensul că bucuria sa – de a nu fi rămas în afara cupelor europene (și

Dorin Goian
(în centrul
imaginii) se zbate
să scape
din grămada
neorganizată,
dar și de la *Steaua*

Cumpărat de Real Madrid (de la M.U.) cu aproximativ 100 de milioane de euro, Cristiano Ronaldo are o clauză de reziliere de zece ori mai mare

reducea astfel coeficientul) îi conferă șansa (fiind cap de serie) de a întâlni echipe slabe și de a acumula puncte prețioase – nu a avut un suport real. Explicația: în noul format al Europa League se acordă doar puncte bonus, care nu sunt cumulative și nu contează la coeficientul UEFA, astfel: tur II 0,5; tur III 1; play-off 1,5; grupe 2.

În ceea ce privește efectivul echipei, Ogăraru a revenit la Ajax, Ovidiu Petre și Emeghara sunt în continuare accidentați, Lovin și Pleșan au fost excluși din lot, s-au reîntors fundașul Ionuț Rada și atacantul Surdu, în sfârșit a fost luat și portarul Tătărușanu, pentru care se plătesc 1,5 milioane de euro încă din vara trecută. Iată și primele transferuri: polonezul Rafal Grzelak (mijlocas stânga) și portughezul Tiago Gomes.

O adevărată sarabandă a antrenorilor am consemnat în sezonul recent încheiat: nu mai puțin de 38 de tehnicieni (dintre care, 9 străini) s-au perindat la cele 18 echipe, doar șapte dintre aceștia rezistând până la final, iar Lăcătuș, Dușan Uhrin jr. și Viorel Hizo având câte două mandate. Între timp, devenind selecționar, Răzvan Lucescu a părăsit Brașovul, iar Sabău și Grigoraș au demisionat de la Bistrița, respectiv Galați. Și când te gândești de câtă imobilitate a dat dovadă Sir Alex Ferguson: auzi, dom'le, să stai tu numai la Manchester United și să aduni 43 de titluri și cupe!

Bineînțeles, atunci când s-a pus problema alegerii selecționarului sau a antrenorilor la vreo formație de club, primii „ochiți” au fost Mircea Lucescu și Ladislau Bölöni, după care pretențiile au mai scăzut. Prin câte variante a trecut și Dinamo până s-a oprit la italianul Dario Bonetti! La Timișoara s-au vehiculat nume precum cele ale lui Lothar Matthäus, belgianului Jacky Mathijsen sau Dorinel Munteanu, până la urmă Ioan Ovidiu Sabău fiind cel înscăunat.

Greu de descris în puține cuvinte ceea

ce s-a întâmplat în tabăra „spartanilor” după ce „bărăgănenii”, de la Urziceni le-au suflat titlul, iar prin „reîmproprietărirea” Timișoarei cu cele șase puncte s-au trezit pe locul trei! Antrenorul Mircea Rednic a fost primul care a plătit oalele sparte, iar cel mai vehement dintre acționari, Vasile Turcu, se pare că a abandonat nava găurită. Acesta solicită restituirea celor patru milioane de euro investiți în club, prima rată (de un milion) urmând să o încaseze din vânzarea lui Ianis Zicu la Urziceni. Altfel, „roș-albii” așteaptă recuperarea lui Lobont, Pulhac și Bratu, anunțând în schimb multe reveniri: Andrei Cristea, Liviu Ganea, Todorovski, Pekarici, iar Adrian Cuciula și Laurențiu Rus (ambii de la Salonta) ca și ivorianul Djakaridja Kone sunt în probe.

Debut cu victorie pentru Răzvan Lucescu (1-0 în Lituania), iar „tricolorii” ar reintra în calculele calificării, mai ales printr-un succes în meciul decisiv din capitala Franței, pe 5 septembrie. Până atunci, „amicalul” din 12 august cu Ungaria.

Text: **Pompiliu L. Dumitrescu**

Foto: **Agerpres**

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04.)

Dacă sunteți plecat la drum, situația va începe să vă favorizeze într-o bună măsură. Din punct de vedere socio-profesional este posibil să aveți parte de o reușită mai ales în primele zile ale intervalului acestei zodii. Evitați să dați curs impulsivității de moment. Gândiți puțin, apoi acționați.

Taur (21.04. - 20.05.)

În plan sentimental lucrurile evoluează cât se poate de bine. Activitățile de divertisment vă vor da ocazia să vă simțiți excelent în compania ființei iubite. Eforturile pe care le veți face acum vor avea rezultate care vă vor satisface, mai ales că nici nu vă vor pune răbdarea la încercare.

Gemeni (21.05. - 21.06.)

La începutul lunii veți fi agitat, dar încetul cu încetul veți reuși să vă mai relaxați. Nu vă implicați în activități care să vă suprasolicite deoarece nu veți reuși mare lucru. Una dintre rudele dv. apropiate va avea o reușită de care se va bucura întreaga familie. Întâlnirea cu prieteni vă va face plăcere.

Rac (22.06. - 22.07.)

Este posibil să primiți o ofertă de colaborare, dar nu trebuie să vă faceți planuri prea mari. Conjunctura astrală nu vă defavorizează, cu condiția să fiți prudent și să nu vă implicați în mai multe activități deodată. Activitățile intelectuale vă vor da ocazia să vă puneți în valoare inspirația și intuiția.

Leu (23.07. - 23.08.)

Veți avea parte de unele câștiguri care vă vor da ocazia să vă satisfaceți un moff. Veți munci destul de mult, dar veți reuși să vă găsiți timp și pentru odihnă și relaxare. Situația dv. sentimentală se va îmbunătăți încetul cu încetul. Nu încercați cu nici un chip să forțați nota căci ați putea avea unele surprize.

Fecioară (24.08. - 22.09.)

Sunteți complet epuizat de eforturile pe care le-ați făcut în ultimul timp. Tot ceea ce ați demarat până acum are șansă să se finalizeze chiar mai repede decât v-ați așteptat. În cerul dv. de prieteni vor exista unele animozități însă nu este cazul să încercați a media conflictele. Se vor rezolva de la sine.

Balanță (23.09. - 23.10.)

Ritmul alert nu vă poate face în nici un caz bine. Încercați să mergeți înainte cu pași mărunți căci această strategie va da mai degrabă rezultate. Evitați reacțiile impulsive mai ales în a doua jumătate a lunii deoarece acestea v-ar putea conduce pe căi greșite. În cămin se întrevide o bucurie.

Scorpion (24.10. - 22.11.)

Comunicarea cu cei din jur vă ajută să vă relaxați. Ați putea face câteva drumuri în afara localității, ocazie cu care veți cunoaște o persoană ce v-ar putea da sfaturi importante. Interesul pentru relația cu unele rude mai îndepărtate va crește simțitor spre sfârșitul anului.

Caracteristica lunii iulie

Conjuncția Jupiter-Neptun în zodia Vărsătorului va stimula implicarea în activități sociale. Imaginația, creativitatea vor favoriza activitățile intelectuale, unde șansele de succes sunt mari.

Săgetător (23.11. - 21.12.)

Nu este cazul să vă implicați în activități riscante, mai ales în prima jumătate a intervalului zodiacal, în schimb, după aceasta, dorința dv. de aventură va putea fi satisfăcută. Veți cheltui ceva bani, dar acest lucru nu are de ce să vă deranjeze. Aveți un sfârșit de lună cel puțin mulțumitor.

Capricorn (22.12. - 20.01.)

Dacă la începutul lunii veți dori să plecați într-o călătorie, ar fi de preferat să o amânați. N-ar strica să vă ocupați ceva mai mult de propria persoană. În acest caz rezultatele nu vor întârzia să apară și vor fi dintre cele mai plăcute. Nu faceți schimbări de anvergură în această lună în nici o direcție.

Vărsător (21.01. - 18.02.)

Este posibil să vă implicați într-o relație sentimentală clandestină ceea ce vă va face să trăiți intens prima jumătate a lunii. Dacă aveți de gând să plecați într-o călătorie, mare atenție căci mijlocul de transport v-ar putea crea unele neplăceri. Evitați consumul excesiv de alcool, cafea și tutun.

Pesti (19.02. - 20.03.)

Agitația din ultimul timp v-a cam obosit așa că n-ar fi rău să vă păstrați ceva mai mult timp pentru odihnă. Relația cu prietenii evoluează excelent, ceea ce vă face mai optimist, dar vă dă și ocazia să obțineți sprijinul lor în afacerile în care sunteți implicat. Posibile succese în colaborări.

Pandemie!

în tranziție

ep. 77

UN RADIO CARE TE DESCOPERĂ

muzică mai bună

SMART FM

107.3

www.smartfm.ro

Barcelona Room

90 locuri

Frankfurt Room

90 locuri

Monte Carlo Room

90 locuri

90 locuri

Marseille Room

250 locuri

Paris Room

160 locuri

Bruxelles Room

RIN Grand Hotel Centru de Conferințe

42 săli de conferințe

2900 locuri

peste 5000 mp de spațiu de conferințe

Totul într-un hotel de 1500 camere

Atât de mare încât ai nevoie de o hartă

Madrid Room

160 locuri

London Room

300 locuri

Geneva Room

390 locuri

Amsterdam Room

160 locuri

90 locuri

Strasbourg Room

1100 locuri

București Room

RIN GRAND HOTEL

★★★★
BUCHAREST

Șoseaua Vitan Bârzești nr. 7D, Tel: +40 31 106 1111

www.ringrandhotel.ro

ASSECO

SOUTH EASTERN EUROPE

IT Solutions for the demanding

Establishment of International **Asseco South Eastern Europe Group** created one of the strongest software houses and system integrators in the South Eastern Europe. This confirms Asseco's strategy for the strong growth on very perspective SEE region where quality and local presence are key in providing best solutions for our clients. **Asseco SEE Group** is a group of IT companies providing leading IT solutions in Albania, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Croatia, Macedonia, Montenegro, Romania, Serbia and Slovenia.

PEXIM CARDINFO

net
consulting

arbor
INFORMATIKA

PEXIM
solutions

LOGOS
TECHNOLOGY TALKS BUSINESS

ANTEGRA

FIBa Software
IT Solutions for Banking and Finances

www.asseco-see.com